

Giới thiệu Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi

Truyện Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi là một truyện mới trong những loạt truyện xuyên không được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online.

Truyện cũng có tình tiết bắt đầu tựa như những truyện xuyên không khác một cô gái hiện đại bỗng nhiên gặp sự cố xuyên qua, trở về thời cổ đại. Nhưng trong cách dẫn dắt và phát triển tình huống của tác giả Nha Tiểu Quyên thì truyện lại rất thu hút bạn đọc.

Nhân vật nữ chính trong truyện từ một cô gái kỳ tài võ học lại biến thành “phế vật” cả gia tộc khinh thường. Nàng nhận hết sự thờ ơ lạnh nhạt của mọi người, chỉ có thiên tài tỷ tỷ dùng tâm đối đãi với nàng. Không tài không sắc nên nàng chỉ có thể thay tỷ tỷ lấy chồng ở nước khác

Mà chồng tương lại nghe đồn đại Sở Vương tuần mỹ, cơ trí thiên hạ, hoàn mỹ không khuyết điểm. Cũng nghe Sở Vương chỉ là một người đàn, trí thông minh chỉ dừng ở mức 6 tuổi. Không biết thực hư ra sao nhưng ngày tân hôn nàng lại được thành thân cùng một con vẹt, đêm động phòng cũng có con vẹt ấy.

Tất cả tưởng như nàng và hắn cùng ngốc, cùng gánh sự nhục nhã nhưng là vẫn hai kẻ tự dối lòng dối người, dùng bề ngoài che giấu tiềm tàng bên trong. Nào ai biết được, phế vật kia lại là môn chủ của Phong Vân Lục Quốc, người đàn kia lại là Âm Đế cả thiên hạ khiếp sợ.

Tình cảm có nảy sinh ư ? Có thể chống lại mọi thứ ư ? Đến cuối cùng có thể cùng nhau bước tiếp hay lại lặng lẽ rời xa. Cùng tìm câu trả lời trong chính truyện xuyên không đặc sắc này !!!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chết Nên Xuyên Không

Editor: Tiểu Bạch

Bầu trời vốn trong xanh, nhưng chỉ lúc sau bỗng xuất hiện một cơn gió dữ dội.

Không bao lâu, cơn bão giống như càn diễn cuồng hơn, tàn phá đất đai dữ dội, khiến màn đêm vốn dày đặc thêm khói mù, những hạt mưa to bắt đầu bao phủ lấy mặt đất, thỉnh thoảng một hồi sét quẹt ngang qua bầu trời đêm, phảng phất giống như xé rách thiên hạ trong mưa.

Lách tách... Lách tách...

Một bóng người ngao ngễ im lặng đứng trong mưa, hoàn toàn không để ý sự đau đớn của những hạt mưa lạnh đến tê cóng vây quanh mình.

Đứng ngược chiều với những hạt mưa điên cuồng rơi xuống, chiếc áo khoác màu trắng bằng tơ lụa đã sớm bị nhuộm hồng, những sợi tóc đen cũng điên cuồng phát phơ, hai tròng mắt như đêm sâu lại giống như những tia chớp sắc nhọn, liếc mắt một cái cũng có thể khiến cho người khác run sợ.

Đôi môi khẽ nhếch lên giống như giễu cợt, nàng lười biếng giơ tay vén những sợi tóc đang toán loạn về phía sau tai, mắt không dời khỏi những bóng người đang bước tới.

“Bây giờ, người cũng giống như phế nhân, nên thức thời ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, theo chúng ta trở về, ít ra vẫn có thể giữ được một con đường sống.”

Một người đứng đầu lên tiếng, âm thanh to như tiếng sấm phá trời.

Long Thanh Thanh xuất thân từ võ học đại thế gia của Long Đường, năm tuổi liền theo đại sư võ thuật gia gia Long Thiên Hải học tập tất cả võ thuật của các phái, kỹ năng chiến đấu.

Mười sáu tuổi với tài năng thiên bẩm cùng ngày ngày chăm chỉ luyện tập, trở thành giáo đầu cấp cao nhất, trẻ tuổi nhất ở Long Đường.

Long Thiên Hải sớm đã có ý định đem Long Đường cho Long Thanh Thanh, chỉ tiếc ba năm trước đây, Long Đường xuất hiện phản đồ.

Lại bất hạnh hơn, ba năm trước đây Long Thiên Hải bị ngộ sát, nguyên nhân cái chết không rõ, từ nay về sau, Long Thanh Thanh cũng biến mất trên trần gian.

Nếu không phải lần đánh lén này có mưu kế từ trước, nàng sẽ không phải xuống tới mức này.

Đau!

Trên người chỉ ít cũng có năm vết thương chí mạng, một đầu cánh tay cũng đã tê liệt, chỉ có thể buông xuống ở bên sườn, hai chân vốn mất đi sức lực, nàng có thể đứt khoát đứng ở đây cũng là đau tới cùng cực rồi.

“Không cần gây khó dễ cho tính mạng của mình, chỉ cần người ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, cái này...”

Mặt Long Thanh Thanh không cảm xúc, ánh mắt chỉ dừng lại ở chỗ ánh lửa hừng hực cách đó không xa, trong mắt không có ngọn sóng, không có kinh sợ.

“Đừng có rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt.”

Sau đó, một người bước lên cất tiếng nói sắc nhọn.

Khuôn mặt kia vốn rất anh tuấn, lại bởi vì vết sẹo dài mà lộ ra vẻ xấu xí dữ tợn.

Bỗng nhiên lười biếng nhưn mây, sóng mắt có chút lưu chuyển, ở giữa vốn có một cổ kiêu ngạo tự nhiên, môi khinh thường mà hướng về phía Long Trạch, vẻ giấu cợt ẩn hiện “Long Trạch, người vẫn là gan như chuột nhắt.”

Thoáng chốc một tiếng cười ngạo nghễ từ trong miệng nàng bật ra: “Ha ha ha ha ha...ha ha ha...ha ha ha ha...”

Cười nhìn vết sét ngang trời, ánh sáng lúc này chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ đến cực điểm.

“Tôi nay chính tay Long Trạch ta sẽ lấy mạng của Long Thanh Thanh người.”

Long Trạch bị chọc giận mà hét lên, vẻ nham hiểm xẹt qua trong đáy mắt, vết sẹo trên mặt lại càng lộ thêm vẻ dữ tợn.

“Long Trạch, lui ra.”

Người cầm đầu đứng bên cạnh khẽ quá Long Trạch, đưa mắt nhìn nàng đang ở trong mưa, hẳn biết rõ Long Thanh Thanh chẳng những võ thuật cao siêu mà trí tuệ cũng hơn người.

Nếu không vì sao trong hai năm qua, bọn hắn không thể truy đuổi nàng.

Hành động lần này đã được bọn họ bàn tính trong hai năm, dùng mọi kế sách tinh vi cũng không dám khẳng định sẽ bắt được nàng, nhưng nếu không phải trong tay nàng còn có “Long Thành Quyết” thì hẳn cũng không phải cùng nàng vờn nhau đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chết Nên Xuyên Không 2

Ba năm trước đây, khi Long Thiên Hải biết được tính mạng của mình khó giữ nổi, liền đem ghi lại Long thị nhất tộc “Long Thành Quyết” giao cho Long Thanh Thanh, cũng đưa Long Thanh Thanh bí mật trốn đi.

Sau khi biến mất có mấy ngày, thi thể của Long Thiên Hải bị người ta phát hiện ngay giữa phòng ngủ của mình.

Một năm sau, “Long Thành Quyết” bị người đời dữ dội tìm kiếm, khao khát cũng không thấy tin tức.

Mãi đến một năm trước, khi Long Thanh Thanh xuất hiện, dùng thủ đoạn quỷ mị đem hết những người đã sát hại Long Thiên Hải trên đời này gạt bỏ tất cả.

Mỗi lần Long Thanh Thanh ra tay đều nhanh chóng khiến cho người ta trở tay không kịp.

Tuy rằng vô số lần bị mai phục, chặn đánh, nàng đều dựa vào trí tuệ của mình thành công tẩu thoát.

Vết sẹo trên mặt Long Trạch là do trong một lần chặn đánh Long Thanh Thanh mà gây ra, cũng khó trách vì sao Long Trạch đối với nữ nhân này – đã hủy dung mạo của mình hận thấu xương.

Phi thân lên hòa cùng với màn đêm, nàng ngẩng đầu, máu tươi hòa với mưa chảy xuống mặt nàng, trong cặp mắt trong sáng thuần khiết lại thoáng hiện ra một tia chua xót, hốc mắt chứa đầy chất lỏng, không phân biệt được là mưa hay là nước mắt.

“Thời gian không sai biệt lắm...”

“Long Trạch...Không tốt, đi mau...”

Người cầm đầu bỗng dung kêu to, tìm mọi cách ra mệnh lệnh cho mọi người rời khỏi, đáng tiếc đã trễ.

Nhìn qua, cái kia đã đến gần Long Trạch, bỗng nhiên hai mắt Long Trạch mở lớn, khuôn mặt vốn xấu xí lại càng thêm vụn vặt, thậm chí đã không phân rõ ngũ quan, chỉ còn một khuôn mặt đỏ thẫm rơi xuống đất, từng giọt lẫn vào trong bùn đất, hóa thành vũng...

“Tôi nay Cửu Long các ngươi không diệt ta mà là ta hủy Cửu Long các ngươi, ha ha...ha ha...”

Long Thanh Thanh sao lại bị người khác xô mũi, nhưng năng quá mệt mỏi, muốn chấm dứt tất cả nên mới tương kế tựu kế.

Sau khi Long Trạch nằm rạp xuống đất kêu rên liên tục, hẳn cho dù chết cũng không biết nguyên nhân, ngược lại, cách đó không xa, người cầm đầu đột ngột mở to đôi mắt, cứng đờ nhìn chằm chằm, tựa như có La Sát từ địa ngục bước đến.

Nàng giống như chỉ như một mình ngạo nghễ đứng giữa trời đất, cả đời giết người cũng không khỏi làm cho hấn... vì nữ tử cả người đầy máu này mà tâm kinh hãi, đáy mắt mang theo tia tuyệt vọng: “Long – Thanh - Thanh...”

“Long Dật, ba năm trước đây Cửu Long ngươi truy sát ta vì Long thị bí kíp “Long Thành Quyết” không tiếc sát hại sư phụ Long Thiên Hải nhiều năm dưỡng dục các ngươi, nhưng chắc ngươi không nghĩ đến ngày này. Long Thanh Thanh ta sẽ cho các ngươi tạm biệt hậu thế, Long Dật, tư vị chết chóc này như thế nào?”

Tính mạng gần mất đi dường như chẳng làm cho nàng mất đi chút phong thái nào ngược lại càng làm cho nàng như cây thuốc phiện, dùng phong thái xinh đẹp để ra độc trí mạng.

“Ngươi có ý trà trộn vào, mục đích là vì ta với Long Trạch đúng không?”

Giọng nói Long Dật khàn khàn, rốt cuộc cũng không giữ được vẻ bình tĩnh, trầm ổn thường ngày, hẳn rốt cuộc hiểu được, vì sao suốt hai năm qua nàng thành công đào thoát, lần này lại lâm vào tuyệt cảnh.

Hóa ra là muốn diệt Cửu Long, hôm nay Cửu Long mất, cũng chỉ còn hai người là hấn và Long Trạch.

Quả nhiên nàng giữ lại không được, giữ lại không được a.

Đáng tiếc, hiện tại giác ngộ cũng đã quá muộn, nhưng, trong đầu hấn biết được.

Lần này chắc chắn Long Thanh Thanh có mang Ngọc Thạch Câu Phần đến đây, nếu không, nàng sẽ không để cho mình bị thương nghiêm trọng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Phiêu Phiêu Tỷ Tỷ 1

Lần này chắc chắn Long Thanh Thanh có mang Ngọc Thạch Câu Phần đến đây, nếu không, nàng sẽ không để cho mình bị thương nghiêm trọng như vậy.

Thật đáng tiếc, vì đề phòng vạn nhất có điều gì xảy ra, trước đó bọn hấn đã chuẩn bị chu đáo, chỉ sợ lại để cho Long Thanh Thanh bỏ chạy, bốn phía ở đây đều giăng kín thuốc nổ: “Ngươi cũng sống không được.....Long Thanh..... Thanh.....”

Tiếng nổ lớn rung động trời đất, vẫn hiện ngang đứng, từ trong tai cùng miệng, mũi của nàng chảy ra một cổ chất lỏng màu hồng...

Lục phủ ngũ tạng của nàng đã sớm bị thương nặng, nhưng một cái giá lớn như vậy, để đổi sự diệt vong của Cửu Long.

Khoản này tính thế nào Long Thanh Thanh nàng vẫn là có lời.

Nàng chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc, một khi làm tuyệt đối không có hai chữ hối hận, cho dù dùng sinh mạng đổi lấy, cũng như thế.

“Ầm ầm” một tiếng, bỗng nhiên bốn phía rung động mãnh liệt, không có đau đớn, chính là cảm thấy linh hồn của mình thoát khỏi thể xác...

Gia gia, cuối cùng Thanh Thanh cũng báo thù được cho người...

Ở phía chân trời, huyền ảo dần dần làm cho mặt đất hỗn độn, mơ hồ trong đó, dường như có một con rồng vàng năm móng* bay lên trên không trung, bay lượn thật lâu...

Lập xuân*, tuyết trắng trên núi cao đang dần tan ra, trong rừng trăm thú tranh nhau tìm cây cỏ tươi, xoay đầu nhìn về phía bốn phía.

“Thanh Thanh, muội đi thật là chậm, với tốc độ này của chúng ta biết bao giờ mới lên được đỉnh núi xem Ứng vương.”

Nữ tử ở phía trước tuy rằng trong lời nói có sự thúc giục, nhưng trên khuôn mặt nàng vẫn cười, hiển nhiên tâm tình nàng rất sung sướng, không có vì vẻ thông dong của nữ tử phía sau mà tức giận.

Một thân váy dài hồng nhạt giữa màu xanh của rừng phá lệ mà bắt mắt, nổi bật giữa không gian.

Tuổi tác hình như cùng lắm chỉ có mười bảy, nhưng cũng đã trở mã yêu kiều, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

“Tại ngươi đi quá nhanh, bây giờ chỉ mới là lập xuân, đâu có thể dễ dàng nhìn thấy Ứng vương. Hiện tại không chừng Ứng vương còn ở trong tổ ngủ đông.”

Ở phía sau, nữ tử một thân váy dài màu xanh biếc, tuổi tác cũng xấp xỉ nữ tử phía trước nhưng diện mạo thì cách nhau một trời một vực.

Nếu như nữ tử ở phía trước là thiên tiên hạ phàm thì nữ tử ở phía sau cũng chỉ là một hại bụi nhỏ ở giữa trần gian.

“Không được nha, lần này nhất định phải làm cho bọn cầu nô tài kia nhìn thấy, Thanh Thanh không phải phế vật, Thanh Thanh có thể bắt được Ứng vương.”

Phấn y nữ tử nghiêm mặt, hai mắt hàm chứa đầy tinh quang, nhìn vào tường chừng như chính mình mơ màng ở giữa.

Trong mắt của lục y nữ tử không hề gợn sóng, giống như trên trần gian này không có việc gì có thể làm cho nàng hứng thú.

“Ta là phế vật, Phiêu Phiêu ngươi cũng không cần làm cho ta quá nhiều việc như vậy. Cho dù lần này chúng ta thật sự bắt được Ứng vương, cũng không có người nào tin tưởng phế vật ta bắt được.”

“Ta mặc kệ, ai khinh thường ngươi, chính là khinh thường Long Phiêu Phiêu ta, nếu ai khi dễ ngươi, chính là cùng Long Phiêu Phiêu ta gây khó dễ. Thanh Thanh, muội là muội muội của ta, cũng là muội muội duy nhất. Năm đó Lan di nếu không phải vì ta, cũng không phải đi sớm như vậy. Muội cũng không...”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Phiêu Phiêu Tỷ Tỷ 2

Đuôi lông mày của Long Thanh Thanh hơi chau lại, miệng cười nhẹ: “Những điều này đều là chuyện cũ năm xưa rồi, hơn nữa mẹ ta chết căn vốn cũng không phải là lỗi của Phiêu Phiêu ngươi, chỉ có thể trách tự chính mình không tranh giành, ai bảo ta đến hiện giờ còn không lĩnh ngộ được Ngạo Long bí quyết.”

Con ngươi đen Long Phiêu Phiêu sáng lên, yên lặng lướt qua người Long Thanh Thanh đánh giá mấy lần, nàng tiến lên cầm tay Long Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, chỉ cần có ta sẽ không có ai có thể khi dễ muội.”

Long Thanh Thanh chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn người tỷ tỷ luôn mồm nói bảo vệ nàng – Long Phiêu Phiêu.

Một phần sâu trong trái tim lạnh lẽo của nàng đã bị sự ấm áp chiếm đóng.

Trên đời này, người có thể làm cho Long Thanh Thanh để lộ tình cảm của chính mình, không phải là cha mẹ, mà là người bất quá chỉ hơn nàng có một tuổi, tỷ tỷ Long Phiêu Phiêu.

Long Thanh Thanh đến nay vẫn còn nhớ rõ, trong cơn nộ đó mình đã bỏ mạng.

Nhưng lần thứ hai tỉnh lại, bản thân đã ở nơi dị giới gọi là Lam Nguyệt đại lục.

Lam Nguyệt đại lục có chút cùng loại với Xuân Thu Chiến quốc thời kì, sáu quốc thể chân vạc (chia sáu thiên hạ), không ai nhường ai, rồi lại lôi kéo nhau, thế cục tuy nhiên rối loạn, cũng là còn chưa tới giai đoạn chiến tranh.

Mà chủ nhân của thân phận này của nàng chính là Tử tiểu thư của vọng tộc Long Đường của Tề quốc, một trong sáu nước – Long Thanh Thanh.

Long Đường ở Tề quốc địa vị cao quý.

Đương kim hoàng hậu là người của Long Đường, là cô cô của Thanh Thanh cùng Phiêu Phiêu.

Mà tổ tiên của Long Đường chính là người có công lớn trong việc khai quốc, Tử Long Đại nguyên soái, lại nói người của Long Đường, một khi sinh ra đều có tài năng thiên bẩm, sở hữu Long Thần khí mà người thường không có.

Mà Long thần khí đúng là có thể làm cho Tề quốc trong loạn thế chiếm hữu một chỗ đứng, là nhân tố chủ yếu không bị ngoại quốc ngăm chiếm.

Nghê nói trăm ngàn năm trước, trên đại lục Lam Nguyệt chỉ có một vị quân vương.

Mà vị quân vương này tên là Lam Nguyệt, bởi vậy đại lục này được đặt cùng tên với quốc chủ.

Dưới chướng của Lam Nguyệt đại đế, có sáu vọng tộc, phân biệt là Tề, Lương, Kinh, Ấp, Yên, Tấn.

Sáu đại gia tộc tuy đối với Lam Nguyệt đại đế hết sức tận tâm cùng trung thành nhưng giữa các gia tộc lại không liên quan, bởi vì đều là người của Lam Nguyệt đại đế nên cũng tương an vô sự.

Chỉ tiếc những ngày bình yên như vậy không kéo dài.

Trong một lần vi hành, Lam Nguyệt đại đế bệnh cũ tái phát, cuối cùng không chữa trị được mà chết.

Sau khi Lam Nguyệt đại đế rời khỏi trần thế, tranh đấu giữa sáu đại gia tộc không có người ngăn cản, ngày càng nghiêm trọng cuối cùng dẫn đến xung đột vũ trang.

Mất thấy thiên hạ mà Lam Nguyệt đại đế xây dựng lại bị hủy dưới tay của sáu đại gia tộc.

Ngay trước một đêm hết sức căng thẳng, người trong sáu đại gia tộc cùng mơ một giấc mơ.

Trong mộng Lam Nguyệt đại đế cười trên một con chim vàng năm chân đến, theo sát phía sau hắn là sáu con rồng màu sắc khác nhau.

Mấy con rồng phân biệt là Bạch, Hoàng, Thanh, Lam, Hồng, Tử lấp lánh.

Gặp Lam Nguyệt đại đế, người trong sáu đại gia tộc nhất tề quỳ lạy.

Trong mộng Lam Nguyệt đại đế cùng người trong sáu tộc nói chuyện, rồi đem sáu con rồng màu sắc khác nhau giao cho sáu gia tộc, còn mình lại cười chim vàng mà rời đi.

Truyền thuyết đến đó tựa hồ đã xong, về phần sau, Lam Nguyệt đại đế được ví như mưa gió.

Mà cũng từ đó trở đi, Lam Nguyệt đại lục bị sáu đại gia tộc phân chia thành sáu nước, mà trên Lam Nguyệt đại lục cũng xuất hiện một sức mạnh mới, chính là Long Thần khí thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Gia Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phiêu Phiêu Tỷ Tỷ 3

Thần Long khí chính là bẩm sinh, cộng thêm ngày ngày tu luyện, dùng đề cao đẳng cấp.

Thần Long khí chung phân bảy cấp bậc, mỗi nhất cấp bậc đều sẽ có màu sắc Thần Long khí đều khác nhau.

Phân biệt là: Bạch Long sứ giả, Hoàng Long hộ vệ, Thanh Long kỵ sĩ, Lam Long thống lĩnh, Hồng Long chiến tướng, Tử Long Nguyên soái, cuối cùng chính là Kim Long Đế Quân.

Đẳng cấp càng cao, sức mạnh càng lớn.

Trăm năm qua, trong sáu nước xuất hiện lớp lớp nhân tài, nhưng không người nào có thể thành tựu Kim Long Đế Quân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sáu nước mỗi nước một phương.

“Thanh Thanh, muội có nghe ta nói chuyện không vậy?”

Long Phiêu Phiêu thấy Long Thanh Thanh lâu chưa đáp lại, nhũn mày lên tiếng.

Long Thanh Thanh kết thúc dòng suy nghĩ, nhướn mày, cười nhàn nhạt nhưng lại hóa thành âm áp, thân thiết, “Ta biết.”

Long Phiêu Phiêu đột nhiên quay lại, bất đắc dĩ thở dài: “Muội luôn như vậy nên mới bị những người đó xem thường, không được, lần này mặc kệ sử dụng biện pháp gì, muội và ta đều phải đem Ứng vương trở về.”

Long Thanh Thanh hiểu rõ nếu mình không gạt đầu thì Long Phiêu Phiêu chắc chắn sẽ còn lải nhải đến lúc nàng gạt đầu mới thôi.

Lưỡng lự một chút, Thanh Thanh chợt thấy cách đó không xa, trên bầu trời, xuất hiện một con bướm bướm bằng khói, con ngơoi đen ngưng đọng lại, đột nhiên sáng ngời, nhìn về phía Phiêu Phiêu nói: “Phiêu Phiêu, là tín hiệu của Liên Hương.”

Phiêu Phiêu nhìn con bướm mờ mờ trên bầu trời, cắn răng nói: “Liên Hương sẽ không vô cớ phóng tín hiệu cho ta, xem ra Long Đường nhất định đã xảy ra chuyện gì. Thanh Thanh, xem ra lần này ta không thể cùng muội bắt Ứng vương, bắt quá, muội cho dù không có ta bảo vệ, muội cũng nhất định phải...”

“Ta biết, ta nhất định sẽ bắt Ứng vương mang trở về...”

Trong khi Phiêu Phiêu chưa nói hết, Thanh Thanh liền cam đoan.

“Ân, nhất định phải cho những người đó xem.” Long Phiêu Phiêu rút cuộc cũng nở một nụ cười tươi, tay nắm lấy bàn tay của Thanh Thanh, lại có chút không yên lòng nhìn nàng: “Nhưng muội thật sự có thể làm được chứ?”

“Có thể, người khác nhìn ta như thế nào không quan trọng, chỉ cần Long Phiêu Phiêu ngơoi tin ta là được rồi.”

Lông mi dưới ánh ban mai hơi lay động, sâu thẳm trong con ngơoi phát lên một tia tinh nhuệ.

“Nói rất đúng, thôi được rồi, ta đi trước.”

Long Phiêu Phiêu gạt đầu, tựa hồ thật sự vui mừng, không ngờ Thanh Thanh lại nói với mình những lời này.

“Được, mau đi đi.”

Long Thanh Thanh gạt đầu nhìn theo thân ảnh rồi đi.

Long Phiêu Phiêu là kì tài trăm năm có một ở Long Đường.

Tuy rằng chỉ có mười bảy tuổi nhưng đã thành công luyện đến tầng thứ tư của Ngạo Long Quyết, trở thành Thanh Long kì sĩ trẻ tuổi nhất.

Chỉ cần có nhiều thời gian hơn, tin rằng Long Phiêu Phiêu nhất định có thể sáng ngang bằng với tổ tiên Từ Long Nguyên soái, thậm chí là một tầng rất cao nữa – Kim Long đế quân.

Mười lăm tuổi, Long Phiêu Phiêu được phong là Hộ quốc thánh nữ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại có địa vị cao ở Long Đường cho dù không do chính thế sinh ra. Ở trong Long Đường không một ai là không kính trọng Long Phiêu Phiêu.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Long Thanh Thanh ngẩng đầu, đưa mắt, cách đó không xa đã lộ ra đỉnh của ngọn núi, con ngơoi đen không hề che dấu phát ra một đạo kim dật (nhánh nhọn, tinh ranh)...

“Ồ Nhã.”

Tinh nhuệ từ trong ánh mắt dần dần dịu xuống, Long Thanh Thanh không nhanh không chậm mà kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hộ Long Gia Tộc

Từ trong đám cây cối, một đạo thân ảnh bay vút lên, ở phía sau Long Thanh Thanh quỳ gối: “Chủ nhân, có Ô Nhã.”

“Những thứ kia đều đã chuẩn bị tốt?”

Âm thanh thanh thúy trong trẻo xuyên thấu trời, nhưng không mất đi sự mềm mại, cười nhàn nhạt nhưng không làm mất đi anh khí, làm cho Ô Nhã không khỏi cúi đầu.

“Mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, Ô Mông cùng với Ô Nhĩ chỉ còn chờ mệnh lệnh của chủ nhân.”

Ô Nhã đứng lên, đem ra y bào cùng với mặt nạ bằng vàng ròng đã chuẩn bị tốt từ trước, đưa cho Long Thanh Thanh.

Long Thanh Thanh vươn nhẹ những ngón tay, nhẹ nhàng chạm qua mặt nạ phát ra những ánh vàng rực rỡ, môi khẽ nhấc lên nói: “Vậy bắt đầu đi.”

Gió nhàn nhạt làm lam y phất phơ trong gió, cùng màu với những đám mây trên trời...

Ô Nhã đáp lời, đem quần áo hoa lệ mặc lên người nàng, rồi giúp nàng đeo mặt nạ lên...

.....

Long Phiêu Phiêu chạy thật nhanh về chỗ Long Đường, chỉ thấy sắc mặt của phụ mẫu và mọi người ngưng trọng, giống như mây đen lặng yên ở giữa không trung.

Long Phiêu Phiêu phát tay về phía đám người Liên Hương, thẳng bước vào chính đường.

“Phiêu Phiêu gặp qua phụ thân, các vị thúc thúc, bá bá.” Long Phiêu Phiêu tiến lên, hướng các vị tiên bối trong chính đường thỉnh an rồi nhìn về phía phụ thân Long Dật Tĩnh: “Phụ thân, Kim Ô môn kia thật sự lợi hại như vậy sao, ngay cả mười vị tiểu thúc đều bị thương?”

Lần này Liên Hương thông báo câu nàng trở lại là bởi vì mười vị tiểu thúc trước xuất môn làm việc nay đều đã trở lại, bất quá nghe nói là bị thương nặng, mà người làm tổn thương mười vị tiểu thúc này chính là Kim Ô môn môn chủ.

Tuy là bảo vệ được tính mạng nhưng là nằm trên giường không dậy nổi, xem ra không quá một năm rồi, mười vị tiểu thúc đều không thoát khỏi cái chết.

Thực lực của mười vị tiểu thúc chính là ở phía trên Thanh Long kị sĩ, dưới Lam Long Thống lĩnh, nhìn khắp Tề quốc, người của thế đã thương mười vị tiểu thúc, trong Long Đường bất quá chỉ có mấy người.

“Phiêu Phiêu, người trước tiên cứ đứng nghe đã.”

Long Dật Tĩnh phát tay ý bảo Long Phiêu Phiêu đứng vội lên tiếng, đứng ở một bên.

Long Phiêu Phiêu ôm quyền thờ dài, thối lui về một bên, đôi mắt đẹp nhìn tất cả mọi người ở trong chính đường, thầm nghĩ muốn có được đáp án.

Lúc này, Long Dật Hải, là lục thúc của Long Phiêu Phiêu đứng lên hướng về phía Long Dật Tĩnh nói: “Đường chủ, Kim Ô Long này tuy mới thành lập nhưng rất khinh người, mỗi thù của mười lão huynh đệ này chúng ta phải báo.”

“Đúng vậy Đường chủ, người này rất khinh thường Long Đường chúng ta, nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, Long Đường của chúng ta không còn sống yên được trên Lam Nguyệt đại lục này.”

Mặt khác mấy người cũng đều lên tiếng, hương Long Dật Tĩnh thỉnh cầu xâm chiếm Kim Ô môn, vì Long Đường, vì mười vị huynh đệ báo thù.

Long Dật Tĩnh vuốt vuốt chỗ râu đen ở cằm, hần nhìn về hướng Long Phiêu Phiêu hỏi: “Phiêu Phiêu, con có ý tưởng gì?”

Long Phiêu Phiêu quay người lại, ôm quyền hướng Long Dật Tĩnh nói: “Phụ thân, Phiêu Phiêu cho rằng, Kim Ô môn cư nhiên xuống tay với mười vị tiểu thúc, cũng là hướng Long Đường chúng ta khiêu chiến. Liền như vậy theo lời các bá bá, Kim Ô Môn muốn cười trên đầu chúng ta, chẳng lẽ Long Đường còn muốn cúi đầu cho bọn họ leo lên, Long Đường chúng ta dù gì cũng là Tề quốc đích hộ Long gia tộc.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đường Chủ Phụ Thân 1

Long Dật Tĩnh vượt qua vuốt lại chòm râu đen, hấn đưa mắt nhìn một vòng quanh bốn phía, nói: “Nếu mọi người đều có cùng chung ý kiến, như vậy làm đi!”

“Dạ, Đường chủ.”

Sau lời nói của Long Dật Tĩnh, tất cả mọi người đều lần lượt đứng dậy, hướng hấn ôm quyền đáp.

Tĩnh quang trong ánh mắt Long Phiêu Phiêu lóe ra, nàng hiển nhiên đã rất muốn cùng cái kia Kim Ô môn môn chủ tỷ thí.

Khi mọi người lúc này lục tục rời khỏi chính đường, Long Dật Tĩnh liền phân phó Long Phiêu Phiêu cùng tiến vào nội đường.

Long Phiêu Phiêu theo Long Dật Tĩnh vào nội đường, chỉ thấy Long Dật Tĩnh ngồi trên giường mở bàn cờ, nói: “Phiêu Phiêu, phụ tử chúng ta lâu nay không đánh cờ, hôm nay bồi phụ thân có được không?”

Long Phiêu Phiêu cười đáp: “Phụ thân cũng cần hạ thủ lưu tình a.”

“Tốt lắm, mau ngồi xuống.”

Long Dật Tĩnh nắm lấy chòm râu đen, khẽ lắc đầu.

Long Phiêu Phiêu khoanh chân ngồi xuống đối diện Long Dật Tĩnh, cầm lấy cờ đen, hai phụ tử bắt đầu đánh.

Không khí bắt đầu trở nên ngưng trọng, tựa hồ cả hai phụ tử đều đem toàn bộ chú ý của mình dồn lên bàn cờ, nhất thời khó phân thắng bại.

Cuối cùng vẫn là nước cờ của Long Dật Tĩnh cao hơn, thắng Long Phiêu Phiêu một trận.

Long Phiêu Phiêu hạ cờ, hô to một tiếng thoải mái, người ghé vào bàn cờ, nháy mắt nhìn về phía Long Dật Tĩnh, hỏi: “Phụ thân, người kêu Phiêu Phiêu đến đây không phải chỉ đánh cờ thôi?”

Long Dật Tĩnh nhẹ nhàng nhấp một ngụm chè xanh, cười nói: “Thật đúng là không có chuyện gì có thể qua mắt được Phiêu Phiêu.”

“Phụ thân, là vì chuyện của Kim Ô môn sao?”

Long Phiêu Phiêu suy nghĩ một chút, chuyện có thể làm cho phụ thân khó giải quyết, cũng liền là Kim Ô môn đi.

“Tuy rằng chuyện của Kim Ô môn khó giải quyết, nhưng phụ thân cũng chưa từng để ở trong lòng.”

Long Dật Tĩnh bình tĩnh kiên quyết nói, tựa hồ đối với chuyện của Kim Ô môn, vẫn như lúc trước không coi trọng.

Long Phiêu Phiêu nghe những lời này, không khỏi ngồi ngay ngắn lại, ngẫm nghĩ một hồi rồi hai con mắt đột ngột mở to: “Chẳng lẽ là chuyện của Thanh Thanh?”

“Quả thật là có liên quan đến Thanh Thanh.”

Long Dật Tĩnh nhìn con người toát lên vẻ khảng trượng của Long Phiêu Phiêu, người có thể khiến cho người này như vậy cũng chỉ có một mình tiểu nữ nhân Thanh Thanh.

Long Dật Tĩnh không phải là không yêu Thanh Thanh mà thân là Long Đường đường chủ, hấn làm cái gì cũng phải chí công vô tư.

Thanh Thanh vừa sinh ra đã không có Long Thần khí, hiện giờ cũng mười sáu tuổi, ngay cả tầng thứ nhất của Ngạo Long bí quyết cũng chưa có lĩnh hội qua.

Ai.....

“Phụ thân, Thanh Thanh kì thực cũng không phải là vô dụng, chính là điểm tốt của nàng người không có phát hiện ra. Hôm qua Thanh Thanh còn nói với ta, lần đại thọ của phụ thân này, này nhất định phải bắt được Ưng trào vương kính người. Phụ thân, kì thực..”

Dây thần kinh của Long Phiêu Phiêu thắt lại, vội vàng nói với Long Dật Tĩnh.

“Tốt lắm, Thanh Thanh có sự tình gì, ta là cha còn không rõ sao, người che chở cho Thanh Thanh, phụ thân hiểu được, dù sao nếu năm đó không phải vì nương của Thanh Thanh, người hiện tại cũng không như thế này trước mặt phụ thân. Đối với Thanh Thanh, phụ thân cũng có chút nợ nó. Nhưng Phiêu Phiêu, con phải hiểu được, Long Đường không cần người vô dụng.”

Long Dật Tĩnh sắc mặt không cho rằng mình làm sai nhìn về phía Long Phiêu Phiêu.

Long Phiêu Phiêu cắn chặt môi dưới, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào khinh thường Thanh Thanh, cho dù là phụ thân cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đường Chủ Phụ Thân 2

Long Phiêu Phiêu cắn chặt môi dưới, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào khinh thường Thanh Thanh, cho dù là phụ thân cũng không thể.

Nàng đứng dậy, nhìn về phía Long Dật Tĩnh nói: “Phụ thân, người khác khinh thường Thanh Thanh, Phiêu Phiêu không có lời nào để nói, nhưng vì cái gì người lại khinh thường Thanh Thanh, cho dù là nàng không có tài cán gì nhưng nàng cũng là con gái của người a.”

“Nguyên nhân chính là vì Thanh Thanh là con gái Long Dật Tĩnh ta, nàng mới không thể là phế vật, phế vật không có chỗ chứa ở Long Đường.”

Gân xanh của Long Dật Tĩnh thoáng hiện lên, mâu trung trầm xuống nhìn Long Phiêu Phiêu.

“Thanh Thanh không phải là phế vật. Chỉ cần Long Phiêu Phiêu còn sống một ngày sẽ không cho bất kì kẻ nào nói Thanh Thanh là vô dụng.”

Long Phiêu Phiêu nắm chặt hai tay thành nắm đấm, nàng không thể chịu được Long Dật Tĩnh đối đãi với Thanh Thanh như thế.

“Kể cả khi nguoi không có?”

Long Dật Tĩnh trầm giọng hỏi.

“Không, ta nhất định bảo hộ Thanh Thanh.”

Long Phiêu Phiêu kiên quyết nói.

“Yến quốc đã phái người đến cùng đại vương cầu hôn, đích danh là nữ tử của Long Đường.”

“Long Đường có nhiều nữ tử, phụ thân không thể tùy tiện chọn một người cho bọn hấn sao?”

Long Phiêu Phiêu không hề nghĩ ngợi nói, dù sao nàng cũng chắc chắn không đem nàng qua đó.

Quả thật như Long Phiêu Phiêu suy nghĩ, Long Dật Tĩnh sẽ tình trần triệu cách để không phải mang Phiêu Phiêu sang Yến quốc, Long Phiêu Phiêu là một thể hệ hy vọng của Long Đường, quyết không thể trở thành người của nước khác.

“Chỉ cần là con nối dõi Long Đường của ta, liền vạn lần không thể là người nước khác, Phiêu Phiêu, điểm đây nguoi rõ nhất.”

“Kia, chỉ cần Đại vương nói không là có thể.”

“Đại vương quả thật nghĩ cũng không muốn, chính là hiện giờ trên Lam Nguyệt đại lục, thế lực mạnh và cường đại nhất chính là Yến quốc, hơn nữa đã nhận được tin đồn, bốn quốc còn lại đều muốn nịnh bợ Yến quốc, muốn đem long nữ của mình để liên minh cùng với Yến quốc. Mà Yến quốc thì chưa tiếp nhận, nguoi cũng biết vì sao Yến quốc lại không muốn lập long nữ của bốn quốc kia lại có tình đến nước ta cầu hôn.”

Long Dật Tĩnh ngừng nói, mắt cũng chăm chú nhìn về phía Long Phiêu Phiêu.

“Phụ thân, lời này của nguoi là có ý gì? Chẳng lẽ ý của nguoi là bọn họ vì ta mà đến?”

Long Phiêu Phiêu cũng không phải là ngu dốt, ý tứ trong lời nói của Long Dật Tĩnh hiển nhiên đã cho nàng biết đáp án.

“Đúng, long nữ mà Yến quốc nói đến chính là nguoi. Long Phiêu Phiêu.”

Mâu trung của Long Dật Tĩnh trầm xuống, Yến quốc rốt cuộc đang bàn tính cái gì, trong lòng bọn họ rõ ràng hiểu được.

Nhưng là, cũng không có biện pháp cự tuyệt, hiện giờ nhìn khắp Lam Nguyệt đại lục, nhìn như sáu quốc đều liên quan đến nhau, nhưng lại trong lúc vô hình, Yến quốc đã thể hiện tài năng của mình, nổi trội hơn rồi.

Cho dù biết đây là Yến quốc tạo áp lực nhưng Tề quốc cũng tạm thời không thể phản kháng.

“Phụ thân, chẳng lẽ nguoi nghĩ muốn...”

Long Phiêu Phiêu trừng lớn hai con mắt, nhìn Long Dật Tĩnh, mặc dù nàng mười phần đều nắm chắc, phụ thân sẽ không để cho chính mình ra ngoài, lại càng không thể đem nàng đến Yên Quốc.

Nhưng là, ý tưởng kia của người làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

Long Dật Tĩnh biết rõ nữ nhân này rất thông minh, nói một chút đã đủ để cho nàng đoán ra tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hiệp Nghị 1

Long Dật Tĩnh biết rõ nữ nhân này rất thông minh, nói một chút đã đủ để cho nàng đoán ra tất cả.

Không cảm kích nói ra: “Con hẳn biết rằng chính mình đối với Long Đường, đối với Tề quốc mà nói sống không thể thiếu. Phụ thân biết làm như vậy là ủy khuất cho Thanh Thanh, nhưng đây là việc duy nhất có ích nàng có thể làm được. Làm cho Thanh Thanh thay con đi xuất giá.”

“Phụ thân, người như thế nào lại làm như vậy, người biết rõ Yên quốc lần này cầu hôn là không có hảo ý, vì cái gì còn muốn Thanh Thanh đi đến đó, cho dù Thanh Thanh ở trong Đường môn là người không có năng lực, nhưng dù sao nàng cũng là con gái của người a.”

Long Phiêu Phiêu kinh ngạc nhìn Long Dật Tĩnh, nàng không thể nào chấp nhận cùng làm như vậy, cho dù Thanh Thanh quả thực không có năng lực gì, nhưng cũng không thể thay thế mình sang Yên Quốc.

“Đây là biện pháp duy nhất, nếu cần một người nào đó rời đi, trừ bỏ Thanh Thanh không còn người nào khác, ta thân là đường chủ của Long Đường, có nghĩa vụ vì Long Đường, vì Tề quốc bảo toàn huyết mạch. Phiêu Phiêu, con thập phần hiểu rõ việc quan trọng của phương diện này. Nếu Yên quốc có được lực lượng của Long nữ Tề quốc, không biết bọn họ còn cường đại đến mức độ nào, điểm ấy con có thể nghĩ tới?”

Long Phiêu Phiêu sắc mặt tái nhợt, nàng lùi về phía sau lắc đầu: “Ta không thể làm như vậy, không thể làm như vậy... Phụ thân, người không thể đem Thanh Thanh đến Yên quốc, như vậy Thanh Thanh sẽ rất đáng thương, rất đáng thương.”

“Phiêu Phiêu, chuyện này phụ thân cũng chỉ nói cho một mình con, phải nhớ kỹ là Thanh Thanh không có...”

“Không, phụ thân, nếu cần người đi thì hãy cứ đem ta đi...”

“Ba.....”

Long Dật Tĩnh nhìn chính tay mình giờ lên, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Long Phiêu Phiêu đang ôm hai má, đau lòng cảm quát nhanh qua.

Long Phiêu Phiêu chỉ cảm thấy trên gương mặt đau rát, nàng không tin rồi lại không thể tin, trước mắt chính là người phụ thân từ bé nâng lưu nàng như bảo bối trên tay, quyết cường can môi dưới, không cho nước mắt trào ra.

Hít vào một hơi thật sâu, tiếng nói có phần miễn cưỡng: “Phụ thân, tâm Phiêu Phiêu đã quyết, người đi Yên quốc phải là ta, vậy hãy đem ta qua đó, ra tuyệt đối sẽ không để Thanh Thanh đi.”

“Phiêu Phiêu!”

Long Dật Tĩnh vẻ mặt ồ dột nhìn tới, nữ nhi từ nhỏ mình quý như trân bảo nay lại làm cho đau đầu.

Về mặt Long Phiêu Phiêu cũng kiên quyết, “Phụ thân, ý Phiêu Phiêu đã quyết, tuyệt đối không sửa đổi.”

Nhìn Long Phiêu Phiêu thật lâu rồi khẽ thở dài trong lòng, nói: “Thôi, phụ thân biết chỉ cần sự việc gì có liên quan đến Thanh Thanh, con sẽ trở nên liều lĩnh, nói cái gì cũng không nghe.”

“Phụ thân...” Long Phiêu Phiêu cố nén nước mắt, kích động nhìn về mặt đau lòng của Long Dật Tĩnh. “Có phải hay không người có biện pháp. Không, phụ thân, người nhất định có biện pháp.”

Long Dật Tĩnh nhìn về mặt cố nín khóc mà cười của Long Phiêu Phiêu không khỏi lắc đầu cười nói: “Con a.”

“Phụ thân, người cố ý, cố ý hù dọa Phiêu Phiêu, người mau nói nhanh xem, rốt cuộc là biện pháp nào?”

Phiêu Phiêu về mặt vui sướng cười tươi, nàng biết phụ thân nhất định sẽ không nhẫn tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hiệp Nghị 2

Phiêu Phiêu về mặt vui sướng cười tươi, nàng biết phụ thân nhất định sẽ không nhẫn tâm như vậy.

“Biện pháp chỉ có một, vì Long Đường mà lấy đi thủ cấp của Kim Ô môn môn chủ. Như vậy có lẽ còn có cơ hội.”

Long Dật Tĩnh hướng về phía Long Phiêu Phiêu nói ra từng chữ một.

Long Phiêu Phiêu không chút lo lắng, vừa nghĩ đã muốn gật đầu.

“Con cũng đừng đồng ý nhanh như vậy, mười vị tiểu thúc của con trong tay Kim Ô môn môn chủ, bất quá cũng chỉ cần có mười chiêu đã liền như vậy bị trọng thương nặng. Con nói xem, lấy thực lực hiện tại của con, có thể lấy đi thủ cấp của Kim Ô môn môn chủ?”

“Cái gì? Mười vị tiểu thúc chỉ bị có mười chiêu của Kim Ô môn môn chủ liền bị trọng thương?”

Long Phiêu Phiêu ngạc nhiên nhìn Long Dật Tĩnh, thực lực của mười vị tiểu thúc chính là rất gần với vị trí thông lĩnh, mà chính mình bất quá cũng chỉ mới đi vào cấp bậc kị sĩ.

Mười vị tiểu thúc chỉ bị mười chiêu của Kim Ô môn môn chủ hạ gục trọng thương.

Kìa, chính mình...

“Phiêu Phiêu, con có thể nắm chắc?”

Thanh âm của Long Dật Tĩnh trầm xuống.

Toàn thân Long Phiêu Phiêu khẽ run lên, hai song quyền của nàng nắm chặt một chút, dứt khoát ngẩng đầu lên nói: “Phụ thân, Phiêu Phiêu nhất định có thể đem thủ cấp của Kim Ô môn môn chủ về.”

Trong mắt Long Dật Tĩnh dần nổi lên ý cười, hắn ôn nhu đưa tay lên xoa mái tóc mềm mại của Phiêu Phiêu: “Con hãy đi chuẩn bị tốt đi, lần này giao chiến với Kim Ô môn môn chủ, quyền chỉ huy, toàn quyền đều giao cho con.”

Long Phiêu Phiêu cảm nhận được động tác vuốt tóc của Long Dật Tĩnh, nàng biết lần này chính mình xuất chiến, không phải vì Tề quốc, cũng không phải vì Long Đường mà chính vì tình yêu thương đối với mọi người của mình – Long Thanh Thanh.

Cho nên tuyệt đối không thể thua!

Không thể thua!

Long Phiêu Phiêu xin Long Dật Tĩnh rời đi, nàng cũng cần có nhiều thứ phải chuẩn bị.

Sau khi Long Phiêu Phiêu rời đi không lâu, một cánh cửa khác mở ra, mấy người khác từ trong đó đi tới.

Chính là mấy vị thúc thúc, bá bá của Long Phiêu Phiêu.

“Đường chủ, người thật muốn cho Phiêu Phiêu đi xuất chiến với Kim Ô môn môn chủ hay sao? Kỳ thật chúng ta...”

Long Dật Thu, là bát thúc của Long Phiêu Phiêu, nhìn về phía Long Dật Tĩnh không khỏi nói lên.

Long Dật Tĩnh phát tay, ý bảo Long Dật Thu: “Chuyện này ta cũng đã nghĩ lâu rồi, Phiêu Phiêu tuy là kì tài trăm năm khó gặp ở Long Đường nhưng chính là nó vẫn chưa có được nhiều kinh nghiệm, cho dù bây giờ đã là Thanh Long kị sĩ, nhưng lấy thực lực của Phiêu Phiêu bây giờ, nàng có thể thống lĩnh được, thậm chí có thể làm chiến tướng. Ta, chính mình cũng không biết còn sống được bao lâu nữa...”

“Đường chủ...”

Về mặt của mọi người có chút cứng lại, trong mắt nhìn về phía Long Dật Tĩnh nhuốm chút buồn bã.

“Tốt lắm, chuyện này liền quyết định như vậy đi, kì thật mặc kệ chuyện Phiêu Phiêu có thể lấy được thủ cấp của Kim Ô môn môn chủ hay không, Thanh Thanh đều phải đi Yên quốc. Chuyện này các người không ai được nói ra cho ta.”

Mâu trung của Long Dật Tĩnh sắc bén nhìn qua mọi người, ra lệnh cảnh cáo .

“Nếu Đường chủ đã quyết, chúng thuộc hạ cũng chỉ có nghe theo.”

Nhìn những vị huynh đệ của mình, đối với Long Dật Tĩnh chính là cảm kích cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tranh Giành

Một đầu tóc đen dài tung bay trong gió, ánh trăng làm cho mặt nạ vàng ròng lấp lánh có phần quý dị, chỉ có cặp mắt tối đen như mực kia xuyên thấu qua mặt nạ nhìn về bốn phía...

Sát khí vô tận lượn lờ quanh thân nàng, luồng hơi thở như một lời cảnh cáo, những ý đồ động tới nàng, sẽ bị nguồn sát khí này nuốt hết vào.

“Chủ nhân, con tìm thấy rồi, xem ra chủ mưu đã muốn trốn thoát, chỉ còn lại một cái xác, căn bản không điều tra được cái gì. Người kia giả Kim Ô môn môn chủ rốt cuộc có mục đích gì?”

Ô Nhã một thân màu đen, cầm một chiếc kim mặt nạ, giao cho Long Thanh Thanh.

Ô Nhã lờ mờ mắt, nhìn cái xác đang nằm trên đất giả đệ tử của Kim Ô môn.

Cặp mắt trong suốt lóe ra sát khí lồng đậm.

Chết tiệt, cư nhiên muốn giả mạo Kim Ô môn của bọn họ, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Long Thanh Thanh đưa tay tiếp nhận mặt nạ trong tay Ô Nhã, mặt nạ nặng trĩu, đúng là có điểm tương đồng với mặt nạ trên mặt nàng.

“Hảo một cái kế mượn đao giết người. Đầu tiên là muốn khơi mào chiến tranh giữa Kim Ô môn và Long Đường. Ngồi ở bờ xem hổ đấu, hai con hổ tranh đấu ắt có một con bị thương, bọn họ chính là ngư ông đắc lợi.”

“Chủ nhân, hiện tại chúng ta nên làm thế nào, là hướng Long Đường giải thích hết mọi chuyện, vẫn là...”

Ô Nhã neho mắt, trong lòng giật mình, Long Đường nói như thế nào cũng là Tề quốc hộ Long gia tộc.

Hướng chi, chủ nhân cùng Long Đường có quan hệ, tiếp tục như vậy thật sự được chứ?

Ý cười xẹt qua ánh mắt, nhìn về phía người bên cạnh Ô Nhã, hỏi: “Ô Nhã, người cảm thấy ta sẽ thua sao?”

“Không, Ô Nhã tin tưởng người, tin tưởng chủ nhân là mạnh nhất, bằng không Ô Nhã sẽ không đi theo chủ nhân.”

Ô Nhã nghe vậy, quý một gối, ngẩng đầu lên, vẻ ngưỡng mộ cùng khâm phục dưới đáy mắt không hề dấu diếm.

Kim Ô môn môn đồ chính là các cô nhi mà chủ nhân thu nạp, bọn họ không người thân cũng không có tài cán gì, lại ở đây tìm kiếm được chính mình.

Đối với chủ nhân, bọn họ không những chỉ là ủng hộ kính yêu, quan trọng hơn cả, nàng nói với bọn họ rằng: bọn họ sống ở trên đời này nhất phải có giá trị riêng của mình.

Ai cũng sẽ không là vô dụng.

Hơn nữa chủ nhân cũng không bắt bất cứ người nào vì nàng mà làm việc, cũng sẽ không lấy ơn này làm cho những cô nhi bọn họ ở lại.

Hết thảy mọi quyền đều ở trong tay bọn họ, chính là ai cũng không nguyện ý rời đi, cam tâm tình nguyện ở lại bên người chủ nhân, vì nàng mà đem sức lực phục vụ.

Không thể không nói, chỗ chủ nhân chính là có một cỗ mị lực.

Mặc kệ là chủ nhân có một thân thủ quý dị khó lường, vẫn là trí tuệ cùng sự bình tĩnh của nàng làm cho bọn họ cảm thấy khâm phục.

Bọn họ là những người từng bị thế nhân vứt bỏ, ở trong này đâu chỉ tìm được gia đình, còn có làm người với tôn nghiêm.

“Đã có người một hồi an bài cho chúng ta tốt như vậy, có thể bộc lộ tài năng cơ hội, cần gì phải lãng phí. Truyền lệnh xuống, kể từ hôm nay, Kim Ô môn chính thức tranh giành Lam Nguyệt đại lục.”

Không có từ ngữ trau chuốt hoa lệ lại làm cho mọi người ở đây kinh sợ lẫn hưng phấn.

Môn đồ Kim Ô môn một đám nhìn về phía chủ nhân trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Cứu Ta

Giữa đêm, một vài hắc y nam tử ở trong rừng chạy như điên truy lùng hai người. ...

Hai người chạy vào rừng cây, chui vào lùm cây cao có thể che khuất người.

Lúc này cúi xuống nhìn thân mình, thu đi thân ảnh.

“Điện hạ, người thế nào?” Trên khuôn mặt tràn đầy dơ bẩn không đồng đều hiện ra nhiều vết máu đã khô, một đôi mắt đen đậm, mang theo lo lắng nhìn người bên cạnh, nam tử đang nằm trên mặt đất: “Thương thế điện hạ không nhẹ, đi tiếp như vậy sớm muộn cũng bị bọn họ phát hiện.”

“Kế Thanh, ngươi muốn làm gì?”

Nam tử nhận thấy được hành động của Mạnh Kế Thanh, thật nhanh đứng dậy bắt được thân thủ của hắn.

“Điện hạ, Tấn quốc chúng ta cùng chờ người về, Kế Thanh bất quá chỉ là một cái hạ nhân, tài cán nguyện vì điện hạ mà chết, là chuyện may mắn của Kế Thanh.”

Mạnh Kế Thanh quỳ xuống đất, hướng về phía nam tử mà bái biệt, vì tương lai của Tấn quốc, hắn phải bảo vệ điện hạ.

“Kế Thanh. ...”

Nam tử vươn tay, đỡ Mạnh Kế Thanh đứng dậy.

Mạnh Kế Thanh không nhìn nam tử một cái, cũng không quay đầu lại, nhảy ra khỏi lùm cây, hướng về phía xa mà chạy tới.

Thương thế nặng thêm làm nam tử nôn ra một ngụm máu, ngẩng mắt lên nhìn thân ảnh Kế Thanh dần rời xa. ...

Hắn vô lực nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên bầu trời lung mờng trong đêm. ...

Những ngôi sao lấp lánh giống như đang cười nhạo sự vô lực của hắn, cười nhạo một chút một chút máu đang nhiễm trên mặt hắn, nghĩ lại hắn đường đường là thái tử Tấn quốc cư nhiên lại chết đi ở Tề quốc.

Thần trí ở giữa lúc sinh mệnh dần mất đi, vẫn là không dấu được không cam lòng nồng đậm.

Không biết là do Mạnh Kế Thanh cam đảm hay là bởi vì cái kia mà không cam lòng.

Giữa lúc hấp hối, hắn cư nhiên vật lộn bò dậy, máu không ngừng từ ngực chảy xuống, lao đảo hướng về phía sâu trong lùm cây mà đi.

.....

Phảng phất trong không gian, nam tử tựa hồ nghe được tiếng nước chảy, nhưng mà hai chân vô lực, làm cho hắn không chống đỡ được bao lâu, ngừng lại một chút, đột nhiên ngã về phía trước.

Chức năng của năm giác quan cũng giảm sút, hắn chỉ còn biết đèn duy nhất là sự ấm áp. ...

“Chủ nhân...”

Thanh âm từ phía Ô Nhã truyền tới, mà chẳng quan tâm đến cái khác, chạy ra khỏi lùm cây, hướng tới bên người chủ nhân cạnh dòng suối nhỏ.

Chính là khi nàng tới, chứng kiến được một vị nam tử đầu tóc hỗn độn, đang nằm ở trong lòng của chủ nhân.

“Chủ nhân, là thuộc hạ đáng chết, không có bảo vệ tốt...”

Ô Nhã vội vàng thu hồi lại tâm trạng, liền hoảng hồn hướng Long Thanh Thanh xin lỗi, hơn nữa ý đồ đem nam tử kia ném đi...

“Cứu ta...” Giống như là bản năng cảm nhận được địch ý đang tới gần, nam tử đột nhiên bắt lấy người ở phía trước, đôi mắt buông xuôi, bỗng nhiên mở lớn, móng lung nhìn thân ảnh dần rõ ràng, hắn không biết từ đâu lấy được khí lực hô lớn: “Cứu ta..... Người chính là nữ nhân của ta...”

Con người đen của Long Thanh Thanh ngưng đọng lại, ở trong lời nói của nam tử vụt sáng lên một chút...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thái Tử Phi

Ở trong lời nói của nam tử, con người đen của Long Thanh Thanh vụt sáng lên...

Ô Nhã trợn mắt cứng họng, trong lòng lại bị lửa giận thiêu đốt, nam tử này cư nhiên không biết sống chết, dám bắt kính đối với chủ nhân!

Tiến lên, Ô Nhã quát lớn: “Đồ điên cuồng, lớn mật, còn không mau mau rời đi?”

“Cứu ta.”

Nam tử hôn mê Tần Lâm vẫn gắt gao nắm lấy Long Thanh Thanh.

Hắn không biết mình đang ở nơi nào, chính là không hiểu sao lại tin tưởng, chỉ có nữ nhân hiện tại đang ở trước mắt mình có thể cứu chính mình, cứu Kế Thanh.

“Buồn cười, nhất định là...”

Sắc mặt của Ô Nhã vì lửa giận phừng phừng mà đỏ lên: “Keng.” nàng rút mạnh chủy thủy bên hông, hướng về phía nam tử mà đâm thẳng tới.

Cảm thấy sát khí tới gần, nam tử không khỏi run lên, hắn theo bản năng nắm chặt lấy, không để ý đến chủy thủ sắc bén, siết chặt.

Chỉ trong nháy mắt, khí chất anh dũng không sợ chết theo trên người nam tử mà phát ra.

Sắc mặt Ô Nhã biến đổi lớn, không nghĩ tới một đao không thể đâm trúng nam tử, mà lại bị đối thủ tiếp được, đối với nàng mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Đầu phình to ra, hung hăng rút chủy thủ về, Ô Nhã muốn tấn công lần thứ hai.

“Dừng tay.”

Thanh âm thanh u, không lớn nhưng lại đủ chấn trụ con giận dữ của Ô Nhã, nháy mắt làm nó giảm xuống.

“Chủ nhân, nhưng mà...”

Ô Nhã ngạc nhiên nhìn Long Thanh Thanh, chủ nhân cư nhiên lại bảo nàng dừng tay, này...

Đuôi lông mày hơi hướng lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn về nam tử trước người mình, Thanh Thanh mở miệng nói: “Ta cứu người.”

“Thật sự?” Ngón giữa nam tử kích động, trương ra khuôn mặt chứa huyết bầm, tựa như trong ánh mắt có ánh sáng nổ rộ: “Ta sẽ...”

Long Thanh Thanh không cho nam tử cơ hội nói xong, tay nàng liền nhẹ nhàng đặt lên ngực nam tử.

Chỉ thấy nam tử căn bản còn có thể miễn cưỡng đứng ở giữa suối nước, trong khoảnh khắc liền đi về phía sau.

Suối nước lạnh như băng, chốc lát muốn nuốt sống hắn, ánh mắt mơ hồ, chứng kiến thân ảnh vừa nói biến mất...

Nhưng hắn biết, nữ nhân này vì sau sẽ là người của hắn, sẽ trở thành Tần quốc thái tử phi.

“Ô Nhã, đem Kim Ô đan cho hắn ăn, ta tạm thời rời đi một chút!”

Long Thanh Thanh không nhìn nam tử đang ngâm mình trong nước, theo khe thác nước đi lên bờ biển.

Ô Nhã đem quần áo trong tay đưa cho Thanh Thanh, kinh ngạc hỏi han: “Chủ nhân, người cứu hắn thật sao?”

Long Thanh Thanh ôm lấy môi, cười nhìn Ô Nhã, nói: “Người có gặp qua người không muốn sống mà lại kêu cứu mạng không?”

Ô Nhã nhất thời không nói lên lời, quả thực hành động của nam tử vừa rồi cùng với lời nói “Cứu ta” của hắn, quả thực là nàng đã đi trái đường rồi.

Long Thanh Thanh khoác cẩm y lên người, đem mặt nạ cài vào, liếc mắt nhìn Ô Nhã nói: “Ngàn vạn lần đừng để cho hắn chết.”

“Chủ nhân, người muốn đi sao?”

Ô Nhã run rẩy thân mình, trong đầu óc nàng bây giờ toàn là muốn giết nam nhân này.

Long Thanh Thanh tặng cho Ô nhã một nụ cười thần nhiên, phân phó: “Người gửi thư cho Ô Nhĩ, lệnh cho hắn một canh giờ sau đến đây.”

Vừa nói xong, người đã chạy nhanh ra khỏi lùm cây, hướng về phía phương xa mà chạy gấp...

.....

“Bình... bình... bình...” Tiếng va chạm vũ khí vang lên, trong ban đêm yên tĩnh lại càng thêm rõ ràng.

Mạnh Kế Thanh cả người đầy máu nhưng vẫn cố gắng chiến đấu cùng hắc y nhân, cố không để ý những vết thương trên người, hắn cảm chân bọn họ một khắc, điện hạ sẽ có thêm một tia sống sót.

Mạnh Kế Thanh chết không có gì đáng tiếc, nhưng sự an nguy của điện hạ lại liên quan đến cả Tần quốc.

Sinh mệnh sắp cạn kiệt, Mạnh Kế Thanh bỗng hét lớn một tiếng, ngọn lửa Thanh Long quanh thân hắn tiến gần tới chỗ hắc y nhân, gây chấn động cả mấy thước cạnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phản Hồi

Mạnh Kế Thanh chớp mắt dưới cười nhạo, không thể tưởng tượng được hắn đường đường là Tần quốc Thanh Long kị sĩ, cư nhiên lại bị đám ô hợp này vây quét.

Nếu đổi là trước kia, hắc y nhân này cũng phải sợ hãi.

Thôi, đánh bại chính là đánh bại.

Hiện giờ Mạnh Kế Thanh đối diện với cục diện bất lợi này, ngược lại không có gì là bối rối, lùi về phía sau cười nhìn hắc y nhân.

Hắn dùng lực lau vết máu ở khóe miệng, miệng nhỏ nước bọt có máu loãng, cười nói: “Hắc hắc, nói như thế nào Mạnh Kế Thanh ta cũng là Thanh Long kị sĩ bảo hộ điện hạ, há có thể chết dễ dàng trong tay bọn tặc nhân các ngươi?”

Mấy hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều đã được huấn luyện, tuy rằng sau lúc Mạnh Kế Thanh vật lộn thoát ra đối phó với bọn họ, cũng rất nhanh thu lại sự bối rối.

“Giết.”

Trầm giọng khê quát, tất cả hắc y nhân cùng nhảy lên, tuy không cùng hướng nhưng đồng thời tấn công Mạnh Kế Thanh.

Mạnh Kế Thanh đứng dưới màn đêm, vừa rồi một màn phản kích đã sử dụng hết sức lực của hắn, hắn đã không còn sức lực để tiếp được lần công kích này.

Không có sức lực phản kháng, Mạnh Kế Thanh đưa mắt nhìn trăng sáng ở trên cao, lẩm bẩm nói: “Điện hạ, Kế Thanh không thể dốc sức vì điện hạ được nữa, Kế Thanh như vậy tạm biệt người...”

Bóng đen bao trùm, chỉ còn lại một chút ánh trăng, Mạnh Kế Thanh nhắm hai mắt lại.

Yên lặng chờ Từ thần đến.

“Xiu...xiu...” Tiếng huyết gió truyền đến phá tan bầu không khí, hắc y nhân hoảng sợ lên tiếng quát tháo, “Đây là cái gì!”

Tiếng quát tháo vang lên làm cho Mạnh Kế Thanh hai mắt trợn lên, đập vào mắt hắn là ánh hào quang chói lọi, làm cho hắn vội vàng nhắm chặt hai mắt.

Không nhìn được tình huống xung quanh, Mạnh Kế Thanh chỉ nghe được tiếng gió, mà tiếng quát tháo cũng trở nên nhỏ dần, cuối cùng biến mất.

Không gian yên tĩnh, ngưng trọng làm cho người ta không thể thở dốc...

“Tí tách...tí tách...”

Hình như có cái vật gì đang nhỏ giọt, Mạnh Kế Thanh nuốt nước miếng, chậm rãi mở hai mắt, bốn phía tối đen, trong lúc nhất thời làm cho hắn không thể nhìn rõ mọi vật.

Chính là trong bóng đêm, đột ngột xuất hiện một thứ màu vàng lóng lánh.

Chậm rãi thích ứng, Mạnh Kế Thanh mới nhìn rõ thứ màu vàng kia, cư nhiên đến từ một người...

Không, chính xác mà nói, chính là lóe ra từ chiếc mặt nạ của hắn.

“Người...”

Thanh âm khàn khàn, khó có thể nuốt ở cổ, Mạnh Kế Thanh còn chưa kịp hỏi...

Chủ nhân của chiếc mặt nạ kia bỗng nhiên lao về phía hắn...

Mạnh Kế Thanh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cổ đã bị người ta giữ, cả người nhất thời trở nên vô lực. Một tia phản kháng cũng không có, hắn liền chìm vào bóng đêm, mất đi tất cả cảm giác.

.....

“Đừng...”

Ô Nhã nhìn nam nhân kia xuống dưới mặt đất, kính ngạc nhìn chủ nhân không biết từ bao giờ đã đứng ở phía sau.

“Chủ nhân, người này là?”

Long Thanh Thanh nhìn về phía chàng trai bên cạnh Ô Nhã, nói: “Ô Nhã, đưa bọn họ đến chỗ lão Hà đi. Chờ cho thương thế của bọn họ khỏi, người liên phủ trách giúp bọn họ đi ra ngoài.”

Ô Nhã xoắn xoắn sợi tóc ở trong gió mà nhẹ lay động, khuôn mặt thanh tú, xuất hiện tia không muốn, lẩm bẩm nói: “Mỗi lần có chuyện xấu đầu dồn cho ta làm, vì cái gì Ô Mông có thể ở bên cạnh chủ nhân, mà ta chỉ có thể làm những việc này, thật không công bằng.”

“Người nói cái gì?”

Long Thanh Thanh nghiêng đôi mắt dài hẹp nhìn về hướng Ô Nhã.

Ô Nhã vội rút cổ: “Dạ, Ô Nhã sẽ đi làm ngay.”

Ô Nhã ở bên cạnh đột nhiên trừng mắt nhìn Ô Nhã, Ô Nhã sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ nhún vai, đem hai người ở trên mặt đất lên vai nhanh chóng rời đi.

Sau khi Ô Nhã đi, Ô Nhã liền hướng Long Thanh Thanh hỏi: “Chủ nhân, vì cái gì phải cứu hai người kia?”

“Ô Nhã, một ngày nào đó người sẽ biết.” Long Thanh Thanh nhìn về hướng Ô Nhã vừa đi, nhẹ nhàng nói khẽ: “Người về trước đi, đây cũng là lúc ta nên về thông báo kết quả cho Phiêu Phiêu.”

“Dạ, chủ nhân.”

Ô Nhã ôm quyền đáp, khom người cúi về phía sau, phi thân đã nhanh biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Long Thanh Thanh hít một hơi thật sâu, nhìn hai tay không có gì, trong đầu đã có thể tưởng tượng được, khi Phiêu Phiêu nhìn thấy nàng nhất định sẽ lài nhai thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vết Trảo (Vết Thương)

Long Đường.

Ánh trăng chiếu xuống mặt đất, ánh sáng êm dịu, trước cửa đại môn chỉ thấy một hình bóng xinh đẹp đang đi qua đi lại, khi thì dừng cước bộ, đưa mắt nhìn về phía trước.

Bộ dáng kia dập dờn, bất an, làm Liên Hương ở bên cạnh có chút buồn cười, đây chính là Đại tiểu thư luôn luôn bình tĩnh của Long Đường – Long Phiêu Phiêu.

Hiện tại tiểu thư thật giống như một con ruồi không phương hướng, con quay bình thường ở cửa không biết làm sao.

“Tiểu thư, tứ tiểu thư cũng không phải là tiểu hài tử nữa, nàng nhất định là có việc tri hoãn nên mới khuya như vậy rồi còn chưa có trở về.”

Long Phiêu Phiêu ngoái đầu nhìn lại, liếc Liên Hương một cái, dậm chân mạnh nói: “Thanh Thanh cũng thật sự là kì cục, cho dù không bắt được Ưng vương, cũng có thể là đã trở lại. Đã trễ thế này, nàng một mình ở bên ngoài, làm cho ta như thế nào có thể không lo lắng.”

Trên người Thanh Thanh một chút Long thần khí đều không có, nếu gặp phải chuyện gì...

Không được, càng nghĩ lại cảm thấy không thể an tĩnh nổi, Long Phiêu Phiêu rốt cuộc không chịu nổi muốn đi ra ngoài tìm.

Liên Hương nhìn thấy Long Phiêu Phiêu bước xuống dưới đài, sợ tới mức bước lên phía trước ngăn cản: “Tiểu thư, người đừng vội, tứ tiểu thư hẳn là...”

Liên Hương nói xong, khóe mắt nhìn cách đó không xa, một thân ảnh chậm rãi bước tới, thanh âm không kìm nổi nói to: “Là tứ tiểu thư trở lại, tứ tiểu thư, là tứ tiểu thư...”

Long Phiêu Phiêu nghe được âm thanh của Liên Hương liền quay người lại, quả nhiên là Long Thanh Thanh...

Lo lắng dần dần biến mất, thay vào đó là tức giận, Phiêu Phiêu lao xuống bậc thang, đứng trước người Long Thanh Thanh nói: “Tại sao bây giờ mới trở về?”

“Phiêu Phiêu, Ưng vương không bắt được.” Long Thanh Thanh nhú mi, cúi đầu, vì chính mình vô năng mà néo góc áo, “Ta thật là muốn cố gắng bắt được Ưng trảo vương nhưng là..., ta quả nhiên vẫn không được.”

“Tay người, là có chuyện gì xảy ra?” Long Phiêu Phiêu căn bản không để ý tới Ưng vương hay không Ưng vương, ánh mắt tinh nhanh nhìn thấy trên tay Long Thanh Thanh hiện lên một mảng máu hồng, “Bị thương sao? Là vì Ưng trảo vương?”

“Này...”

Long Thanh Thanh nhìn hồng phiếm trên tay, đây là từ vết thương của nam tử kia đi.

“Bất không được Ưng vương vậy trở về, ta giúp người là được, hiện tại như thế nào lại còn bị thương?”

Phiêu Phiêu oán giận hơn nữa, giữ chặt tay của Long Thanh Thanh, đi về cửa đại môn cũng không quên phân phó: “Liên Hương, chuẩn bị thuốc trị thương.”

“Dạ, tiểu thư.”

Liên Hương đáp lời, dẫn đầu đi vào đại môn.

Thanh Thanh nhìn chính mình bị Long Phiêu Phiêu kéo, trên mặt khẽ nở một nụ cười ảm áp...

Phiêu Phiêu quay người lại nhìn Thanh Thanh đang cười tươi, bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói: “Người a, bây giờ mà vẫn có thể cười được, người biết ta lo lắng cho người thế nào không? Xem ra, lần sau vẫn là ta đi cùng người.”

“Đã biết.”

Thanh Thanh nhẹ nhàng gật gật đầu, khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra Phiêu Phiêu đã nguôi giận. . .

Muội cũng sắp thi học kì rồi, trước Nô-en một hai ngày là xong à, vì vậy muội làm biếng một chút nha. Nô-en sẽ có thật nhiều quà tặng mọi người. LOVE ALL!!!

Người lớn thật là khó hiểu.

Thiên nhiên thật là đẹp.

Thật là thích mỗi buổi sáng đều lên tầng trên cùng của trường ngắm cảnh bình yên của xóm làng cùng với cò trắng.

Cả nhà ngủ ngon nha!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tin Tưởng

Liên Hương im lặng đi lấy thuốc mỡ trên bàn, Thanh Thanh kéo tay áo xuống, còn Phiêu Phiêu lẳng lặng ngồi một bên, hai tay chống lên bàn, ôm cằm không chớp mắt nhìn Thanh Thanh.

Không khí có chút cứng lại, ánh mắt của Phiêu Phiêu quá chăm chú vẫn làm cho Thanh Thanh khó hiểu.

Đưa mắt nhìn ánh nến đang cháy đỏ, đối diện với khuôn mặt tuyệt mỹ của Phiêu Phiêu giống như quét thêm một tầng hồng nhạt.

“Phiêu Phiêu, ngươi đang nhìn cái gì thế?”

“Nhìn ngươi.”

Phiêu Phiêu buông tay, cả người ghé sát vào bàn, ánh mắt vẫn không rời người Thanh Thanh.

“Nhìn ta?”

Thanh Thanh nhú mày, phản ứng của Phiêu Phiêu rất kì quái, ngày thường nàng nói rất nhiều sao hôm nay lại im lặng như kim.

“Thanh Thanh, ngươi tin ta không?”

Phiêu Phiêu khẽ ngồi thẳng lưng lên, đôi mắt long lanh nhìn vào Thanh Thanh.

Thanh Thanh không hiểu bất quá vẫn thập phần kiên quyết gật đầu: “Đương nhiên, ta tin tưởng Phiêu Phiêu.”

Lời nói của Thanh Thanh làm cho Phiêu Phiêu cười tươi, nói: “Àn, ta chỉ biết Thanh Thanh tin tưởng ta, cho nên, ta cũng tin tưởng ứng phó hết thảy.” Đang nói chuyện, Phiêu Phiêu đứng lên, nhìn về phía Thanh Thanh nói tiếp: “Đêm đã khuya, ngươi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thanh Thanh đứng lên, nằng nặng đến đứng trước thân ảnh của Phiêu Phiêu hỏi: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì?”

Phiêu Phiêu trong nháy mắt ngạc nhiên, lập tức liền cười tươi: “Thanh Thanh, chỉ cần ngươi tin ta, ta sẽ nhất định giúp ngươi.”

“Phiêu Phiêu. . .”

Lông mày Thanh Thanh nhanh chau lại, quả nhiên là có chuyện.

Tay Phiêu Phiêu vuốt nhẹ lông mày của Thanh Thanh thành một đường xuống tới má, cười nói: “Tốt lắm, không có chuyện gì, hoảng chi, dù có chuyện gì, cũng tuyệt đối không thể làm khó được Long Phiêu Phiêu ta.”

Trong lời nói của Phiêu Phiêu ẩn chứa sự kiêu ngạo, quả thật từ nhỏ đến lớn, đúng là không có việc gì có thể làm khó được Phiêu Phiêu. Thanh Thanh

không thể không lo lắng, nhưng nếu Phiêu Phiêu nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể tin tưởng vậy.

Đây là hai tỷ muội tín nhiệm.

Long Phiêu Phiêu cười thu hồi tay, nhẹ nhàng xoay người, đứng lại nói: “Mười vị tiểu thúc bị thương, ngươi nhớ đi thăm họ.”

“Mười vị tiểu thúc bị thương sao?”

Thanh Thanh kinh ngạc nhìn về phía Long Phiêu Phiêu.

“Đúng vậy, Kim Ô môn môn chủ thật đúng là không thể xem thường, bất quá, Long Đường chúng ta cũng không buông tha cho bọn họ. Cho nên, trong thời gian này, ngươi cũng không nên xuất môn một mình, tốt nhất là cùng ta xuất môn, biết chưa?”

Sau khi nói xong, đôi mắt đẹp của Long Phiêu Phiêu tỏa ra tinh quang.

“Ta đã biết, ngày mai ta sẽ thăm mười vị tiểu thúc. Phiêu Phiêu, ngươi cũng cần phải thận trọng.”

“Yên tâm đi, ta không sợ Kim Ô môn môn chủ, tốt lắm, sắc trời không còn sớm, ngươi cũng nên nghỉ sớm đi, ta đi trước.”

Phiêu Phiêu vỗ mu bàn tay của Long Thanh Thanh, cười cười liền rời đi.

Thanh Thanh nhìn theo Phiêu Phiêu rời đi, đang định trở về phòng lại thoáng nhìn thấy một thân ảnh đứng ở góc sân, ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Mâu thuẫn đi sự kinh ngạc, Thanh Thanh chậm chậm tiến lên, chào đón người, nhẹ nhàng thở dài: “Thanh Thanh không biết phụ thân ở chỗ này, Thanh Thanh...”

Long Dật Tĩnh bước ra từ chỗ tối, hẩn cúi mắt nhìn tiểu nữ nhân này, trong ánh mắt mơ hồ hiện ra tia bối rối, giây lát liền lấy lại vẻ lạnh lùng, hẩn gật đầu nói: “Không cần hành lễ, Phiêu Phiêu vừa mới đi?”

“Dạ, tỷ tỷ vừa mới đi, phụ thân tìm Thanh Thanh có việc?”

Thanh Thanh cúi đầu đứng ở phía trước Long Dật Tĩnh.

Đối với người phụ thân này, Thanh Thanh cũng không có nhiều tình cảm, từ nhỏ đến lớn, Long Dật Tĩnh xuất hiện trước phòng nàng mấy lần có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hơn nữa nguyên nhân tới đây, cũng đều là vì Phiêu Phiêu.

Ai bảo Phiêu Phiêu mỗi lần đều che chở cho nàng, cùng Long Dật Tĩnh đối đầu?

“Ngươi đi theo ta.”

Long Dật Tĩnh thấp giọng nói ra rồi liền quay người đi.

Con người đen của Thanh Thanh trầm xuống, không nói gì nhưng vẫn đi theo sau Long Dật Tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bí Mật Không Thể Tiết Lộ Ra Ngoài

Tuyết vẫn rơi, tuy rằng đã lập xuân nhưng tuyết vẫn chưa dứt, từng bông tuyết yên lặng rơi đầy sân, nhưng dưới bậc rêu xanh có lục (chắc là: đã có rêu xanh mọc).

Long Thanh Thanh dựa vào cửa sổ, đôi mắt trong suốt lạnh lùng, hứng lấy gió, nhìn ra ngoài cửa, đêm càng sâu...

“Thay gả a...”

Long Thanh Thanh khẽ nói lầm bầm trong môi, lời nói nhẹ nhàng biến mất trong gió.

Phụ thân có quyết định như vậy cũng là hiển nhiên đi.

Dù sao ở trong mắt mọi người, Long Thanh Thanh nàng bất quá chỉ là phế vật của Long Đường, mà Phiêu Phiêu là Long Đường Tề Quốc không thể thiếu.

Cho nên, nàng thay Phiêu Phiêu xuất giá là lựa chọn tốt nhất.

Cũng là người duy nhất có thể thay mặt đất nước, có năng lực bảo toàn huyết mạch của Tề Quốc Long Đường.

Thanh Thanh khoe miệng giờ lên cao hơn, con người trong bóng đêm lóe lên ánh sáng.

Đêm qua lại là một đêm tuyết rơi, Long Thanh Thanh không ngủ một đêm, sáng sớm đã ra khỏi phòng, ở trong sân quét tuyết.

Nơi này trừ bỏ được nha hoàn mang cơm đến cho ba bữa, cùng Phiêu Phiêu ra, rất tiếp kiến với người khác.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, nguyên lai bọn nha hoàn hầu hạ hai mẹ con họ đều đã bị điều đi rồi.

Đối mặt với hết thảy, Thanh Thanh tự biết, đều là bởi vì chính mình vô dụng.

Đối với những người vô dụng ở Long Đường, trừ bỏ im lặng rồi đi, còn đâu chính là ở trong này yên lặng chết đi.

Vốn tưởng rằng không có lời căn dặn của mẫu thân, nàng vẫn sẽ tiếp tục ở trong cái tiểu viện tồi tàn này.

Ít nhất sẽ không nhanh như vậy rồi đi, nhưng là...

Hiện tại cho dù tâm nàng nghĩ muốn lưu lại, chỉ sợ cũng chẳng thể được.

Buông cái chổi trong tay, Thanh Thanh đưa mắt nhìn chính tay mình dọn sân sạch sẽ, nháy mắt hoảng hốt...

Tuy rằng chính mình đối với Long Đường không có tình cảm, lại cô đơn ở cái tiểu viện bị bỏ hoang này, có một phần không muốn.

Nhẹ bước tới dưới tàng cây bạch mai, tay Thanh Thanh nhẹ nhàng vuốt ve thân cây: “Nương, Thanh Thanh phải đi rồi, bất quá Thanh Thanh sẽ nhớ kỹ lời người nói, trước mười tám tuổi tuyệt sẽ không cho kẻ nào biết cái bí mật, cũng tuyệt không biết được khuôn mặt kia.”

Trong lúc nói, tay Thanh Thanh bắt gặp sờ lên khuôn mặt của mình, cảm xúc lạnh như băng, đúng là cùng với mặt nạ vàng ròng xấp xỉ.

Tuy là khuôn mặt không có biểu tình gì, nhưng nàng biết khuôn mặt chính mình đã có biểu tình biến hóa.

“Nếu, có một ngày như vậy, Phiêu Phiêu biết rồi, sẽ nhất định mang ta một chút đi...”

Nâng ngón tay lên, nhẹ nhàng chạm vào đóa hoa mai trước mắt, phân tán thành nhiều cánh trắng như tuyết mà rơi, Long Thanh Thanh nét mặt biểu lộ tươi cười thanh nhã như mai...

Lượm lấy đóa hoa mai rơi xuống, nhẹ nhàng hôn lên, mùi hương thoang thoảng ngọt ngào bay vào mũi nàng, làm cho nàng không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Cái gì đẹp bất quá cũng nhanh chóng mất đi, nghĩ đến đó, tay nàng dùng sức sờ lấy, đóa hoa phát ra tiếng sột soạt, nát ở trên tay nàng.

Thế gian này, có cái gì là vĩnh viễn không thay đổi?

Gió nhẹ quét vào mặt, giống như cấp cho nàng một cái đáp án, không có tồn tại cái gì vĩnh viễn không thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tìm Hiểu Ngọn Ngành

Quay người lại, Thanh Thanh nhìn thấy Liên Hương đang vội vàng từ cửa viện vào, liền thu cảm xúc trong mắt lại...

Liên Hương nhìn Long Thanh Thanh đứng ở trong sân, vội nói: “Tứ tiểu thư, Đại tiểu thư cùng với vài vị lão gia khác đã xuất môn, nói là trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về, cho nên liên bảo ta tới nói cho người.”

“Phiêu Phiêu xuất môn?”

Thanh Thanh nhủ mảy, nhớ tới vẻ mặt của Phiêu Phiêu tối hôm qua, nói chung đã cảm thấy được có chuyện gì xảy ra.

Hắn không phải là chuyện đó đi, tối hôm qua Long Dật Tĩnh còn đặc biệt dặn dò nàng không thể cho Phiêu Phiêu biết chuyện này.

“Đúng vậy, còn không phải là chuyện của Kim Ô môn, nói là phân đàn phía Nam xảy ra chuyện, cho nên tôi đó xem xét. Tứ tiểu thư, tiểu thư chính là ngàn vạn lần dặn dò, người trong khoảng thời gian này vẫn không xuất môn là tốt nhất.”

Liên Hương nhìn Long Thanh Thanh, nói rõ chuyện chủ từ lúc rời đi đã dặn dò.

Lông mày Long Thanh Thanh nhướn lên, thu đi cảm xúc trong đáy mắt xẹt qua một tia lạnh như băng.

“Tứ tiểu thư, nếu không có việc gì, Liên Hương xin đi trước.”

Long Thanh Thanh đưa mắt, cảm kích nhìn Liên Hương: “Ta đã biết, cảm ơn người Liên Hương, mỗi lần không có Phiêu Phiêu ở đây, đều nhờ người chiếu cố phết vật như ta”

“Tứ tiểu thư ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đây là việc Liên Hương phải làm, Liên Hương xin cáo lui.”

Liên Hương liên tục lắc đầu, cũng thời dài rời đi.

Thanh Thanh nhìn Liên Hương rời đi, ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ lạnh nhạt, tựa như bao trùm một tầng băng mỏng, nháy mắt sát khí bao trùm bốn phía, không khí rét lạnh làm cho kẻ khác thờ không thông.

Bạch nhật tương hiểu, ngụ mộng phương tức, thiên sắc bán lòng mình...

(Câu văn miêu tả!!!...)

Thân ảnh như yêu ma, rất nhanh bay vút lên trong chiều hoàng hôn, ngập tràn trong không trung chính là một màu vàng chói mắt.

Đôi mắt đen láy xuyên thấu qua mặt nạ, lạnh lùng nhìn bốn phía...

Đây là một tòa chùa bị bỏ hoang đã lâu, theo tin tức của Ô Nhã truyền đến, đây chính là nơi Kim Ô môn môn chủ giả ẩn nấp.

Để tránh rút dây động rừng, Thanh Thanh một mình tiến đến, tìm hiểu ngọn ngành.

.....

.....

Một mùi hương thoang thoảng, một bình nước chè xanh, một gian phòng đơn sơ, không gian bốn phía đều có vẻ rách nát, đúng là thanh nhả đến thần kỳ.

“Lần này hành động, xem ra thập phần thành công, Kim Ô môn cùng Long Đường chiến sự, cũng hết sức căng thẳng, Thế nào, tâm tình hiện tại như thế nào? Hết thấy đều ở trong sự không chế của người?”

Dưới ánh nến, một vị nam tử gầy gò sắc mặt tái nhợt, tay nâng chung trà lên, nhẹ nhàng đưa chén trà xuống, mỉm cười nhìn nam tử đang ngồi đối diện.

Đáng tiếc, mặt nạ màu vàng hoàn toàn che đi vẻ mặt của nam nhân này, khiến kẻ khác không thể nhìn thấy.

Đáng tiếc a đáng tiếc a!

“Thân phận của Kim Ô môn môn chủ, người có tra được không?”

Lời nói lạnh lùng, hiển nhiên xuất phát từ khuôn mặt đeo mặt nạ nặng nề, đối với sự chế nhạo trong lời nói, không chút để ý tới.

“Không tra được.” Khẽ thở dài một tiếng, nam tử buông chén trà trong tay, có chút nản lòng: “Kim Ô môn môn chủ này đúng là nhân vật lợi hại, mỗi lần xuất hiện đều rất nhanh, hoàn toàn không lưu lại chút manh mối gì, đương nhiên hẳn rất cuộc là cái dạng gì, bối cảnh như thế nào, cũng không biết được.” Nói đến đây, hẳn lại cực kì vui vẻ, lại nói: “Điểm ấy, bất quá với người nào đó thật sự là giống nhau sao? Lấy mặt nạ thể nhân, thân thể đều là một câu đó.”

“Trên đời này, còn có sự việc mà Bách Hiểu Thông không biết?”

Kim diện nam tử hừ nhẹ, khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn nam tử đối diện mình.

Chương 19: Lạc Vọng Chi Ngư (Cá Mắc Lưới)

“Trên đời này, còn có chuyện mà Bách Hiểu Thông ngươi chưa biết?”

Kim diện nam tử từ từ cười, khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn nam tử đối diện mình...

Nam tử mặt trắng nõn ngược lại cũng không để ý đến lời của nam tử đối diện, khiêu mi mỉm cười nói: “Cho dù ta hiện giờ không thể cho ngươi tin tức gì, bất quá ta cũng đã cung cấp thông tin cho ngươi, nếu ngươi tiếp cho ta ít vốn làm ăn, tự nhiên sẽ cho ngươi cái đáp án hài lòng. Tính toán thời gian cũng không sai biệt lắm.”

Vừa nói hần vừa đứng lên, đi tới bên cửa sổ, đá một cước vào ngăn tủ trên vách tường, cúi người, tay ở trên ngăn tủ tìm kiếm một phen.

Không bao lâu, bốn phía vì chấn động mà phát ra tiếng kêu ầm ầm, tựa như có cái gì đó bị mở ra.

Nam tử mặt trắng nõn chờ khi mọi thứ đã dừng lại, quay người, chân mày mỉm cười tiêu sái quay về, chậm rãi ngồi ở chỗ cũ, giương mắt, mỉm cười nói: “Lưới đã quăng ra, chỉ chờ cá tiến vào lưới.”

Xuyên thấu qua mặt nạ biểu lộ ra bên ngoài chính là hai con mắt ngăm đen mà sáng chói, kim diện nam tử, khẽ nhìn cơ quan mở ra kia, mở miệng: “Thật không hổ danh là hậu nhân của Thiên Ky lão nhân, xem ra lần này ta không tìm nhầm người.”

“Đâu có, Bách Hiểu Thông ta buôn bán tin tức làm việc được chính là cần sự tin tưởng, nếu không có sự tin tưởng đó, há lại có thể diện kiến vị thần long kiến thủ bất kiến vĩ, Ám đế uy chấn thiên hạ, không tiếc hạ mình gặp ta.”

Một nam tử mặt trắng nõn hé ra nụ cười nhàn nhạt nhưng lại biểu lộ phần tự tin cùng đáng tin.

Bách Hiểu Thông chính là đệ tử cuối cùng của Thiên Ky lão nhân, người tài ba trong việc lắp đặt các cơ quan.

Cũng dựa vào tư chất thông minh này, trở thành đệ tử Thiên Ky lão nhân tâm đắc nhất.

Mấy năm qua hành tẩu ở các quốc trên Lam Nguyệt đại lục, Bách Hiểu Thông tác phong lớn mật nhưng cũng không mất thần bí, thái độ làm người xảo trá không thể nói rõ, sẽ không làm những gì không có lợi cho mình.

Chỉ cần ngươi đưa tiền, có thể từ hần lấy bất cứ tin tức nào trên đời này, chưa từng thất bại.

Những ngón tay kiều diễm của kim diện nam tử nhúng vào nước chè nóng, khẽ cười một tiếng: “Ta đây liền rất mong chờ, nhìn xem cơ quan này của ngươi lợi hại hay là vị đại môn chủ kia lợi hại.”

Thanh âm mặc dù trầm xuống, lệ khí lúc trước cũng đã biến mất, ngăm lộ ra hàm ý mong chờ.

“Định ninh...”

Một loạt chuông được treo ở dưới mái hiên phát ra âm thanh dễ nghe...

Nam tử mặt trắng nõn nghe thấy tiếng chuông, vén vén ống tay áo, trên mặt không có sung sướng ngược lại lại thở dài: “Ta vốn tưởng rằng Kim Ô môn chủ nhất định sẽ làm cho ta chờ thêm nửa khắc nữa, không nghĩ tới nhanh như vậy liền sa lưới, thật đúng là làm cho người ta thấy vọng.”

Tuy nói rằng cơ quan hần thiết kế trên Lam Nguyệt đại lục không mấy người có thể phá giải được, nhưng hần ít nhiều cũng chờ mong, hy vọng vị Kim Ô môn chủ kia, có thể là những người ít khả năng đó, như vậy cũng không uổng công hần chuẩn bị chu đáo mọi chuyện.

Ai có thể dự đoán được, tiếng chuông lại vang lên lúc sắp nửa đêm.

“Đi thôi.”

Nam tử mặt trắng nõn xoay người, đứng lên nhìn về phía kim diện nam tử, vừa nói xong, bản thân đã bước đến cửa, đi vào trong bóng tối.

Kim diện nam tử tuy rằng đi ra sau, nhưng khi hần đứng dưới mái hiên, hần vẫn nhìn thấy mấy cái chuông đang đu đưa, con ngươi mơ hồ hiện lên một tia cảm giác...

Chương 20: Cơ Quan Xích Quả Quả – Cơ Quan Không Che Dấu

Long Thanh Thanh đứng im lặng hồi lâu trên cành cây khô, cành lá che đi thân ảnh của nàng, chỉ có đôi mắt như thiên chuy bách luyện(được gọt giữa) vẫn ở trong bóng đèn lóe sáng.

Ánh mắt chăm chú nhìn ánh nền xa xa phát sáng, khi nàng bước vào ngôi chùa hoang này cũng đã phát hiện ra cơ quan.

Đối với cơ quan này nàng cũng không quen thuộc, nhưng mà cơ quan này vẫn làm cho nàng có chút kinh ngạc.

Cơ quan bình thường hẳn là vẫn được thiết kế ở nơi người ta không phòng bị, nhưng cơ quan này thì không hề che lấp, che dấu phơi bày bên ngoài nắng, cái này không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích cùng tự tin.

Mà có nhìn khắp Lam Nguyệt Đại lục này, người có thể tự tin làm ra loại cơ quan này, ngoại trừ cái tên Bách Hiểu Thông, Thanh Thanh thật sự không nghĩ ra người thứ hai.

Xem ra những thông tin mà Ô Nhã đưa cũng đều là do Bách Hiểu Thông phát tay đưa ra đi, về phần nguyên nhân tất nhiên là muốn dẫn nàng đến nơi này.

Thanh Thanh nhẹ nhàng quan sát bốn phía, đưa tay nhỏ xuống mấy sợi tóc, hơn nữa gỡ trăm cài, đem những sợi tóc quấn quanh cây trâm, nhanh chóng phóng cây trâm ra ngoài.

Lúc cây trâm cắm vào mặt đất, bốn phía nhất thời nổi lên cuồng phong dữ dội, âm thanh bên tai gào thét không dứt.

Khi mọi thứ đều yên tĩnh trở lại, chỗ cây trâm cắm trên đất, các loại ám khí cắm đầy lộn xộn, tất cả đại võng này làm cho Thanh Thanh dờ khóc dờ cười...

Nhưng mà, cùng lúc đó, tiếng chuông từ bốn phía vang lên nhức tai.

Đối mặt với tình cảnh như thế này, Thanh Thanh còn than, nàng đường đường là Kim Ô môn môn chủ lại bị Bách Hiểu Thông xem như thế, thật đúng là xem nàng ngu ngốc đến chừng nào?

Lúc này Bách Hiểu Thông cùng kim diện nam tử đang đi về phía nơi cắm đầy ám khí, âm đạm trên mặt Bách Hiểu Thông đột nhiên sáng ngời, cười: “Ai nha, xem ra ta đã quá mức xem thường môn chủ kia.”

Kim diện nam tử ánh mắt yên lặng thâm thúy nhìn bốn phía, đáy mắt hiện lên một chút ô quang...

Bách Hiểu Thông sờ má, nhìn kiệt tác tỉ mỉ của chính mình, suy nghĩ nói: “Xem ra lần sau vẫn là bí mật hơn chút, tốt.”

Bách Hiểu Thông ngẩng đầu nhìn về phía kim diện nam tử, còn muốn nói nữa nhưng lại bị đối phương cắt ngang: “Ta hôm nay mới biết được, vì sao Bách Hiểu Thông cơ quan thiên hạ vượt bậc, lại vĩnh viễn không thể siêu việt bằng Thiên Ky lão nhân, thậm chí bị đuổi ra khỏi sư môn.”

Khi nói chuyện, khoe mắt kim diện nam tử nhìn về phía cây khô cách đó không xa, ngón tay nhẹ nhàng giơ cao lên, tay áo giống như phát phơ bình thường rảnh rỗi giữa không trung, tiện theo mà cất tiếng huýt gió sắc bén.

Phảng phất giữa không gian, tựa hồ như có tuyết đọng dưới tàng cây roi xuống.

Mâu trung kim diện nam tử thoáng hiện ra tia cười lạnh, “Nếu môn chủ đã đến đây, có gì nhất định phải dấu đầu hờ đuôi, Vẫn là nói, Kim Ô môn người đều là một cọng chuột nhất trộm cắp, ngay cả gặp người khác cũng sợ.”

Âm thanh không tính ra cao vút, cũng không tính là trầm thấp, chính là trong ôn nhuận lại mang theo châm chọc nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nghe Danh Không Bằng Gặp Mặt

Giữa đêm khuya, gió nổi to.

Lời nói chậm chọc của kim diện nam tử*, trong bóng đêm tĩnh nặng lại thêm phần sắc bén.

Bách Hiểu Thông ngơ ngác nhìn về phía kim diện nam tử hướng tới, nhìn về phía cái cây khô.

“Như thế nào lại dùng phương pháp tiếp đón long trọng vậy, nhưng làm cho tại hạ cảm thấy vinh hạnh vô cùng. Đáp lễ như vậy, có phải chưa làm hai vị vừa lòng?”

Lời nói lạnh nhạt lộ ra chút trào phúng*.

Thanh Thanh cước bộ nhẹ nhàng, cho dù gió đêm của đầu xuân có rét lạnh thế nào cũng không thể thổi bay thân ảnh nhỏ bé, yếu ớt của nàng.

Bách Hiểu Thông theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, bạch sam y phục phiêu đăng, tay áo giống như mây chuyển động, chỉ có thân ảnh, đứng là thanh nhả siêu phàm không còn gì để nói.

Thầm than một thân quả nhiên cùng với đồn đại giống nhau, chính là không biết năng lực của người này quý mị như thế nào, có phải lại cũng giống như đồn đại trong giang hồ?

Bách Hiểu Thông khoe môi giương lên cười, một tia giả hoạt khê xẹt qua trong đáy mắt.

Hắn cũng không khỏi chăm chú nhìn nam nhân bên cạnh, muốn nói hắn có thể đứng ở nơi này thật tốt quá, đã lâu không gặp chuyện làm cho lòng người phần chân đến như vậy.

“Ha ha, Kim Ô môn môn chủ, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt.”

Bách Hiểu Thông gãi đầu, cười ha hả, bước đi, vẻ mặt thân mật chào hỏi Long Thanh Thanh.

“Quả thật nghe danh không bằng gặp mặt, Bách Hiểu Thông cũng không phải là vô danh, cơ quan như vậy, đúng là khiến tại hạ mở rộng tầm mắt.”

Thanh Thanh mỉm cười trả lời, hiển nhiên là từ trong mặt nạ truyền ra,

“A.... ha ha, đâu có đâu có, Bách Hiểu Thông ta trừ bỏ cái cơ quan này, cũng có da mặt dày nhất.”

Trên khuôn mặt gầy của Bách Hiểu Thông, ý cười không giảm, ngược lại là thích thú, hoàn toàn không có đem lãnh ý của Thanh Thanh để ở trong lòng. Lập tức lại nói: “Hôm nay ta cố ý tung tin đồn, dẫn môn chủ tới đây, nói về nguyên nhân, chắc hẳn môn chủ đã có đáp án.”

“Ngươi không sợ lần này ta đến, là để ra tay lấy đầu của ngươi?”

Thanh Thanh đứng giữa đêm tối, lời nói chậm rãi nhẹ nhàng cùng ôn nhu, rồi lại ẩn chứa một phần sắc bén.

Bách Hiểu Thông rụt cổ, không thấy một chút nào sợ hãi, khoe môi lại nở ra nụ cười yếu ớt: “Nếu môn chủ muốn ra tay lấy mạng của ta, ta nghĩ hiện tại ta cũng không có cách nào để đứng tại nơi này nói chuyện với môn chủ.”

Thanh Thanh mỉm cười, con mắt mình bạch nhìn về nam tử đứng cạnh Bách Hiểu Thông, vừa mới nói kích nàng, chính là người này.

Hắc y như mực, một đầu tóc đen ở đằng sau tùy tiện buộc lên, hé ra một cây bạch ngọc trầm cầm nghiêng nghiêng, cùng một cái mặt nạ vàng giống với mình, không thể nhìn rõ hình dạng của người này, duy nhất chỉ thấy một con ngươi đen sâu thẳm như đêm tối.

Nhưng mà, mặc dù là như thế, vẫn có thể cảm nhận được, lãnh cùng ngạo khí phát ra từ trên người nam tử kia.

Thanh Thanh thu lại ánh mắt, nhìn về phía kim diện nam tử, nhướn mi cười nói: “Các hạ là người thanh cao như vậy, nhưng lời nói lại khiến cho tại hạ không ngờ đến, chính là các hạ sao có thể nói chúng ta là ‘bọn chuột nhắt ăn trộm gà’?”

Kim diện nam tử ánh mắt lướt qua trên mặt Long Thanh Thanh, một thân môn chủ ngạo nghệ cuồng quyền làm cho hắn không khỏi cười nói: “Nếu không như thế, sao môn chủ lại hiện thân gặp ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thực Là Xấu Xí Vô Cùng

Kim diện nam tử ánh mắt lướt qua trên mặt Long Thanh Thanh, một thân môn chủ ngạo nghễ cuồng quyền, làm cho hắn không khỏi cười nói: “Nếu không như thế, sao môn chủ lại hiện thân gặp ta.”

Đuôi lông mày Thanh Thanh nhướn lên, giả bộ ngạc nhiên hỏi han: “Các hạ hao tốn nhiều phí như vậy thiết kế chiến sự của Kim Ô môn và Long Đường đều là chỉ vì muốn dẫn ta đến?”

Kim diện nam tử thần nhiên cười, không nhanh không chậm nói: “Môn chủ đã biết tất cả những chuyện này là có người châm ngòi, không thể nghi ngờ là muốn cho Kim Ô môn cùng Long Đường chiến sự. Nếu môn chủ không có cùng Long Đường làm sáng rõ mọi việc, lại đối với bên ngoài tung ra tin tức tranh giành. Đây chẳng phải ý đồ muốn hướng Long Đường tuyên chiến sao? Tại hạ cũng chỉ làm một chút việc môn chủ không cần tính toán thôi.” Lúc này hắn dừng lại một chút, hắn đưa mắt nhìn về phía Thanh Thanh, con ngươi lộ rõ ý cười: “Kỳ thật như bây giờ cũng tốt, có thể làm cho tại hạ cùng môn chủ làm quen, cũng có thể làm cho Kim Ô môn ở Tề quốc khuếch trương danh tiếng, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

Con ngươi của Thanh Thanh lộ ra một tia sắc bén, cười nói: “Ta ghét nhất nhất là người tự cho rằng mình thông minh, tự cho rằng mình đúng.” Lời nói vẫn còn lưu lại trong không gian, Thanh Thanh nhìn tới Bách Hiểu Thông, thu lại ý cười: “Bách Hiểu Thông, đầu trên người người ta tạm thời cho người lưu lại, bắt quá, hắn thì...”

Đưa giọng nói cao lên, mang theo ý cười thần nhiên, hàn quang hiện ra trong giấy lát, bóng trắng lướt nhanh trong đêm tối...

Thanh Thanh nhanh chóng cùng bất thành linh, cho dù là trầm ổn như hắn, cũng không khỏi lộ ra phần hơi ngạc nhiên.

Bóng trắng lao đến, mang theo màu vàng nhàn nhạt, nhưng mà làm cho hắn kinh ngạc chính là, trong con ngươi thanh u thâm thúy kia, dường như có một cái kim long bay lên.

Hiện tượng quỷ bí khó lường làm cho hắn thất thần một lúc.

Nhanh chóng hoàn hồn, tuy rằng tránh được đòn công kích trí mạng nhưng mặt nạ thì bị đoạt mất.

Cùng lúc mặt nạ bị đoạt đi, theo sau chính là tim đập nhanh đau đớn.

Hắn đã không nhớ rõ lần trước mình bị thương ở nơi nào, là bị thương trong tay người nào.

Dường như chuyện đó rất mơ hồ.

Không uống phí chính mình làm nhiều chuyện như vậy, để dẫn hắn xuất hiện.

Đúng là hắn, Kim Ô môn môn chủ, đúng là người mình đã tìm kiếm nhiều năm.

Thanh Thanh từ trên cao nhìn xuống, giống như thiên thần, nhìn mặt nạ nặng đoạt được của nam nhân kia.

Không có mặt nạ, tướng mạo của nam nhân để lộ ra bên ngoài...

Điều Thanh Thanh không muốn chính là, khuôn mặt không như trong suy nghĩ anh tuấn, thậm chí có thể nói là xấu xí vô cùng.

Một vết sẹo kéo dài từ má cho tới trán, cơ hồ chiếm toàn bộ khuôn mặt.

“Ha ha.....Ha ha.....”

Nam nhân che mặt mình, bỗng nhiên ngẩng mặt lên trời cười ha hả.

Thanh Thanh nhìn nam nhân cười đến không thể kìm nén, hướng về phía Bách Hiểu Thông nói: “Hắn điên rồi?”

Bách Hiểu Thông nhún vai, lắc đầu, hắn cũng vậy, tò mò nam tử đang cười lớn.

Ám muội chính là bị đánh còn có thể cười người được sao?

Không đem đối phương lột da, quyết không phải.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lời Tiên Đoán Trở Thành Sự Thật

Thấy phản ứng quỷ dị của nam tử, Thanh Thanh khẽ nhủ mày...

Hạ mắt xuống, nàng nhìn chiếc mặt nạ ở trong tay, vừa rồi tiếp xúc với nam tử đã đánh trúng nên bị lõm vào, mặt nạ tựa hồ vẫn còn rung động, ngay cả tay cầm cũng khẽ run lên.

Tuy rằng chỉ có một chiêu ít ỏi, lại đủ để cho nàng biết rằng, nam tử này cũng không phải là loại người bình thường.

Không thể phủ nhận, nam nhân này quả thật cũng rất kiêu ngạo cùng tự tin.

Nam tử dần dần dừng cười, hần tháo thất lưng, đứng thẳng người nhìn về phía thân ảnh cách đó không xa.

Tiểu ý ở bên môi dần tắt, biến thành thâm thúy, hần nói: “Môn chủ, đêm nay xem ra chỉ có thể dừng ở đây.”

Hai hàng lông mày của Thanh Thanh khẽ nhướn lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nam tử, “Các hạ có phần đánh giá cao chính mình, người có bản lĩnh trốn thoát từ trong tay ta?”

“Môn chủ thân công tái thể, tại hạ vừa rồi đã lĩnh giáo. Tuy rằng tại hạ không thể đảm bảo có hay không không mất một sợi lông, sợi tóc nào mà rời đi, nhưng ít ra tính mạng này vẫn còn giữ được.”

Nam tử ngược mắt, đáy mắt mỉm cười nhìn về phía Thanh Thanh, lời nói tuy đơn giản, cũng không giảm đi phần ngạo khí cùng tự tin.

“Hừ, vậy lưu lại hai tay hai chân của ngươi, ta có thể cho ngươi giữ lại tính mạng của mình.”

Lời vừa nói ra, Thanh Thanh liền tung ra song chưởng, tay áo phát pho, lãnh đã trong con ngươi tỏa ra ánh sáng yêu dị, trong khoảnh khắc tà khí màu đen điên cuồng vây quanh bốn phía của nàng, tựa như trời đất cũng biến sắc theo.

Trên trời, những đám mây đen bay đến, trong mơ hồ, hình như có một màu vàng ở đó lóe ra.

“Tuồng vân tê tụ, kim long bay lên, chẳng lẽ đó là...”

Bách Hiểu Thông thu lại suy nghĩ trong mắt, ngạc nhiên cùng kinh động nhìn Long Thanh Thanh...

Lời tiên đoán kia chẳng lẽ là sự thật?

Hai mắt nam tử nheo lại, sức mạnh mạnh mẽ, kinh hãi đâu chỉ có hần cùng Bách Hiểu Thông, mà ngay tất cả mọi người ở bốn phương này, đều bởi sức mạnh kia mà run sợ.

Áp lực trong lòng dâng nhanh như thủy triều, nam tử hướng Bách Hiểu Thông, hét lớn: “Muốn chết sao, còn không mau đi!”

Bách Hiểu Thông cũng hoàn toàn kinh động, bắt đầu hoàn hồn, thiết nghĩ trước mắt không phải là lúc chính mình ngần ngại cùng khâm phục người ta, nếu người đó thật sự là người trong lời tiên đoán, thì hần quả thật sẽ có thể đem mình chôn vùi.

“Đi!”

Bách Hiểu Thông quay về phía nam tử, lúc đó, tay hần tìm kiếm trong tay áo, giống như đã tìm được vật gì đó, hần nói với nam tử: “Mỗi người một tính mạng, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại chỗ cũ.”

Nam tử quay lại, lườm mắt nhìn Bách Hiểu Thông, tất nhiên là hiểu được ý tứ trong lời nói.

Thanh Thanh tung ra song chưởng, cả người như con gió lớn, hướng tới hai người đang định rời khỏi...

Con lóc điên cuồng làm cho đất đai nứt toác.

“Sống hay chết, toàn bộ dựa vào ngươi.”

Bách Hiểu Thông cầm vật gì đó trong tay, đặt ở bên môi hôn thân thiết, lúc Thanh Thanh đến gần bọn họ liền ném mạnh cái này...

Đôi mắt sắc bén của Thanh Thanh chợt lóe lên, không có đem đặt ở trong mắt, tay áo dài vút lên cao, đem đồ vật đó bay đi, lạnh lùng nói: “Châu chấu đá xe, không biết sống chết.”

Nhưng mà, nàng lập tức nhíu hai hàng lông mày, mùi bay trước mũi kia – đúng mà mùi thuốc súng nồng nặc.

Chương 24: Trong Nguy Hiểm Thoát Chết

Rung chuyển kinh động cả núi sông, ngôi chùa cũng bị phá nát biến thành bằng phẳng, mắt cũng bị cát bay mù mịt không nhìn thấy...

“Chủ nhân, chủ nhân...”

Ô Nhã từ xa vội vàng chạy tới, nhìn bụi đất bốn phía mù mịt, lo lắng hô to.

Chủ nhân tuy rằng đã căn dặn nàng không được tới, nhưng nàng vẫn rất lo lắng nên liền trộm tới đây.

Nhưng là không giám hiện thân, chỉ trốn ở phía xa.

Cho đến tận khi trời xuất hiện khác thường, nàng rút cuộc mới không kiềm chế được đi ra.

Không nghĩ đến lại nhìn thấy một màn chưa từng thấy...

Đi theo chủ nhân nhiều năm, nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy chủ nhân như vậy.

Di chuyển xung quanh thân ảnh của chủ nhân tựa như có ánh sáng hào quang màu vàng chiếu đóng, quả thực giống miêu tả trong lời tiên đoán của Kim Long đế quân.

Cước bộ nhanh chóng lại bị hơi thở mạnh mẽ làm dừng lại, làm cho nàng rút cuộc không thể tiến lên được bước nữa.

Nhưng mà ngay tại khi chủ nhân bay tới chỗ hai người kia, nàng nhìn thấy được khói màu đen gì đó, trong lòng thất kinh, hô lên tiếng.

Chỉ tiếc, chân trời giống như là bị nổ tung, sau khi nổ, tất cả mọi thứ đều không thất rõ.

Gấp đến độ, nàng không còn nghĩ gì khác, liền nhảy vào một đoàn huyền ảo.

Mùi khét đậm đặc xông vào mũi khiến cho Ô Nhã nước mắt chảy ròng ròng, không khí chính là rất ít làm cho nàng ho khan đứng dậy.

Đột nhiên có một cánh tay xuyên qua màn khói, nắm chặt cánh tay của nàng.

Không kịp hoàn hồn, Ô Nhã liền bị đối phương nhanh chóng rời đi xa chỗ đó.

Vừa rời đi, Ô Nhã cảm thấy ngực mình lưu thông trở lại, sức lực mất đi cũng chậm chậm trở về.

Ngẩng mắt lên, khi nàng chạm đến trước mặt nà bằng vàng quen thuộc không tránh được nhẹ nhàng thở ra, lập tức nghĩ đến chính mình không giúp đỡ được chủ nhân, còn được chủ nhân cứu.

Hai gò má không nhịn được đỏ lên, vội vàng đứng lên, , hương về phía Long Thanh Thanh xin lỗi: “Ô Nhã không nghe theo lời căn dặn của chủ nhân, không những không giúp được chủ nhân lại còn...”

“Người không có việc gì là tốt rồi.”

Thanh Thanh đứng lúc nhắc tay lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đang nói của Ô Nhã, ngăn không cho Ô Nhã nói ra những lời tự trách mình.

“Chủ.....”

Đôi môi của Ô Nhã run rẩy, hốc mắt hơi ươn ướt.

“Vừa rồi nếu không có tiếng của người, hiện tại ta cũng chỉ sợ bị thương. Lần này coi như người lấy công chuộc tội. Bất quá lần sau không được như thế này nữa.”

Thanh Thanh thu hồi tay, đưa mắt chậm rãi nhìn về phía màn khói đang dần tan, nàng quả thật không dự đoán được, trên người Bách Hiểu Thông lại có giấu thuốc nổ, mà lại có lực nổ cường đại đến như vậy.

“Đạ, Ô Nhã sẽ ghi nhớ lời của chủ nhân. Chủ nhân, người có muốn Ô Nhã phát lệnh truy nã?”

Ô Nhã nghĩ đến hai cái tên suýt nữa làm cho môn chủ bị thương, nhìn không được để bụng giận dữ.

“A, hai người kia hẳn là bị thương không nhẹ, Bách Hiểu Thông coi như là trong hiểm thoát chết. Trong một thời gian ngắn, e rằng bọn họ cũng không làm được cái gì.”

Lực nỗ mạnh mẽ như vậy, nếu nàng không có âm thanh của Ô Nhã, đúng lúc tránh được, bằng không chỉ sợ cũng đã bị thương.

Bất quá nghĩ đến Bách Hiểu Thông cùng nam nhân kia, cho dù bảo trụ được tính mạng, cũng nhất định bị thương nặng.

Tuy rằng lòng có chút không cam, nhưng trước mắt nàng còn có việc quan trọng hơn cần xử lý.

Thanh Thanh quay đầu, nhìn về phía Ô Nhã hỏi: “Ô Mông có tin tức gì truyền đến không?”

“Dạ, có tin tức Ô Mông truyền đến, Long Đường đã muốn xuất chiến, hai ngày sau ở Mục Thiên Nhai đợi chủ nhân.”

Thanh Thanh nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt, hai ngày, hai ngày sau đó nàng cùng Long Đường quyết chiến.....

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chải Tóc

Đầu xuân, trời vẫn như trước lạnh đến thấu xương, vẫn là một màu trắng mênh mông bát ngát.

Sân tĩnh mịch, trong căn phòng lịch sự tao nhã, giờ phút này có một người ngồi đối diện với cửa sổ, những ngón tay nhỏ bé nâng quai hàm thanh tú, trên vai khoác một dải lụa trắng mỏng, một thân màu trắng, ngay cả khuôn mặt nhỏ dưới ánh trắng đều có chút tái nhợt, cả người cơ hồ dung nhập với tuyết ở bên ngoài.

Lúc này khuôn mặt của nàng mang theo vẻ lạnh nhạt u sầu, một đôi mắt trong trẻo cô đơn nhìn hư vô về phương xa.

Đôi môi như cánh hoa ánh đào của nàng khẽ động, “Khụ....”. Một trận gió lạnh thổi qua, làm cho nàng không khỏi ho, cũng đem dòng suy nghĩ của nàng quay lại hiện thực.

Đột nhiên, một cái áo choàng khoác lên vai của nàng, “Gió đêm lạnh, người không bên ngồi cạnh cửa sổ kéo trúng gió.”

Gương mặt của người đi tới lộ ra vẻ lo lắng.

Long Phiêu Phiêu ngẩng đầu lên cười nhẹ, nhìn về phía Long Thanh Thanh nói: “Sao muội lại tới đây, tỷ không phải đã nói, mấy ngày nữa tỷ sẽ đến tìm muội sao?”

“Ta nghe nói phân đàn phía Nam xảy ra chuyện, lo lắng nên tới đây.”

Thanh thanh chậm chậm ngồi bên cạnh Phiêu Phiêu, nàng ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nghiêng xinh đẹp của Phiêu Phiêu khẽ thất thần.

“Việc này muội không cần để ý tới. Đứng rồi, muội nói đi, mấy ngày nay muội làm gì, tỷ tặng liên hương cùng huyết yến, muội đã dùng chưa?”

Khuôn mặt u sầu của Long Phiêu Phiêu đã sớm ẩn đi khi Thanh Thanh xuất hiện, nàng cũng không muốn để cho Thanh Thanh nhìn thấy bộ mặt kia của mình.

“Lời của người nói với ta khi nào thì như gió thoảng bên tai, đều vui đi phân nửa?” Thanh Thanh nở nụ cười bên miệng, tay nàng lướt nhẹ qua mái tóc mình: “Tóc của ta có chút rối loạn, Phiêu Phiêu người giúp ta chải lại được không?”

Phiêu Phiêu còn chưa nhích đã bị Thanh Thanh kéo dậy.

“Muội chính là đã rất lâu rồi không cho tỷ chải đầu, trước kia tỷ muốn trải đầu cho muội lại còn bị muội chê tay nghề không tốt, lần này làm sao vậy?”

Nhìn Thanh Thanh đang ngồi ở trước gương đồng, Phiêu Phiêu tuy rằng ngoài miệng nói lời chế nhạo nhưng tay vẫn cầm lược gỗ, đứng ở phía sau Thanh Thanh, vuốt ve những sợi tóc đen nhánh trên đầu.

“Phiêu Phiêu, trên đời này trừ bỏ mẫu thân, người chính là người thân duy nhất của ta.”

Thanh Thanh điềm tĩnh ngồi ngay ngắn trước gương đồng, xuyên thấu nhìn qua mặt gương đã ố vàng, hình ảnh Phiêu Phiêu đằng sau đang giúp mình chải đầu, đôi mắt đen láy không rời đi khỏi hình ảnh kia...

Phiêu Phiêu đang cảm lược trái đầu bồng nhiên run rẩy một chút, hốc mặt giống như có cái gì đó, cũng rất nhanh bị nàng chặn lại: “Thanh Thanh muội còn nhớ không, trước kia chúng ta đã từng nói qua, mặc kệ sau này chúng ta ai xuất giá trước, đối phương đều giúp mình chải đầu, hơn nữa đều phải là kiểu tóc đẹp nhất Lam Nguyệt.”

“Đúng vậy....”

Cho nên, xuất giá trước, muốn người trái đầu cho ta một lần.

“ Thanh Thanh, nếu có một ngày tỷ và muội đầu lập gia đình, tỷ không thể ở bên cạnh muội, muội”

Thanh Thanh vẫn giữ im lặng, chính sự im lặng quá phận của nàng đã làm cho nhưng người kia kiêu ngạo.

Nàng đã nói nhiều lần với Thanh Thanh nhưng Thanh Thanh cũng chỉ cười trừ.

Nhưng lần này nếu chính mình không trở về.

Có ai vì nha đầu kia trái đầu, sẽ có ai yêu thương nàng?

Nhưng nếu không đi, Thanh Thanh sẽ thay mình xuất giá sang Yên Quốc.....

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chỉ Vì Phiêu Phiêu

Thanh Thanh thẳng lưng lên, quay trở lại, tay dễ dàng bắt lấy tay của Phiêu Phiêu, nói: “Thanh Thanh không muốn rời xa Phiêu Phiêu.”

Phiêu Phiêu hít một hơi thật sâu cười nói: “Nhìn xem ra đang nói cái điều ngốc nghếch gì vậy, điều này căn bản là chuyện không thể xảy ra.”

“Đúng vậy..... Sẽ không xảy ra.....”

Lời nói nhỏ dần, mất hẳn.

Dưới ánh nến giống như có một con hỏa điệp bay lượn, quanh quẩn bên tỷ muội hai người. ...

.....

Bước đi trên con đường nhỏ được tạo thành từ những hòn đá cuội, cước bộ của Thanh Thanh không chậm nữa mà nhanh hơn, cáo biệt Phiêu Phiêu.

Nàng hiện tại một chút vương bận cũng không có, nhưng còn muốn nhìn lại một lần nữa, nơi mà mình đã được nuôi dưỡng mười sáu năm qua.

Ngày mai là ngày Long Đường xuất chiến với Kim Ô môn, đồng thời cũng là lúc Long Thanh Thanh nàng sang Yên Quốc.

An bài này tất nhiên là xuất phát từ tay của Long Dật Tĩnh, ngày mai Phiêu Phiêu theo vài vị đương gia đến Mục Thiên Nhai, cho nên Phiêu Phiêu cũng sẽ không biết, cũng sẽ không quấy nhiễu.

Gió đêm lướt nhẹ qua mặt, vài sợi tóc ôm lấy Thanh Thanh, lại bay về phía trước.

Long Dật Tĩnh đang ở trong sân, lúc này trong thiên phòng, chư vị bá thúc đã tụ tập lại một chỗ.

Long Thanh trong treo lạnh lùng cười, Long Dật Tĩnh vì sợ Phiêu Phiêu biết, co nên cả chính sảnh đều không có kéo ra, mà lại mở thiên phòng, lại sai người tắt hết đèn xung quanh đi.

Long Thanh Thanh đi vào thiên phòng, đi tới trung tâm, ánh mắt chậm rãi nhìn một vòng, dừng lại ở trên người Long Dật Tĩnh, “Phụ thân, thanh Thanh đúng hẹn tới đây.”

Long Dật Tĩnh ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng, từ trên cao nhìn xuống Long Thanh Thanh, không biết vì sao, Long Thanh Thanh hôm nay cùng quá khứ bất đồng.

“ Thanh Thanh, ngày mai sau khi chờ Phiêu Phiêu cùng các vị thúc thúc bá bá rời đi, người của Yên quốc sẽ tới đón. Đêm nay, ta sẽ cho Từ nương và vài

nha hoàn khác ở trong viện của người, giúp người già giảng tốt, ngàn vạn lần đừng để Long Đường ta mất mặt.”

Thanh Thanh bên miệng vẽ ra một nụ cười hình vòng cung, lúc này dưới ánh nến u ám, khuôn mặt bình thường lại thần kì hiện ra vẻ xinh đẹp yêu dị, “Phụ thân, nếu đã có tâm rầu ông nọ cảm cảm bà kia, cần gì còn phải vì Long Đường giữ thể diện.”

Nhất thời không khí là một sự yên lặng giống như sắp có bão táp đến, hút lấy không khí của Thanh Thanh.

Lão ngũ Long Dật Phong đập ghế, chất vấn nói: “Thanh Thanh, thái độ này của người là gì? Dám nói chuyện với Đường chủ như vậy.”

“Ngũ thúc, hôm nay Thanh Thanh ta gọi người một tiếng ngũ thúc, hoàn toàn bởi vì năm đó thi có người cùng Thập thúc dâng hương cho nương ta.” Thanh Thanh mỉm cười nhìn về phía Long Dật Phong, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Long Đường đối đãi với Long Thanh Thanh ta như thế nào, ta cũng không có quên.”

“Long Thanh Thanh! Đừng tưởng rằng lần này người vì Long Đường xuất giá, là có thể ở trong này không coi ai ra gì, người dù sao cũng chỉ là một cái phế vật vô dụng của Long Đường.”

Lão Tam Long Dật Vũ đứng lên, chỉ thẳng vào mặt Long Thanh Thanh quát.

Thanh Thanh trong tròng lạnh lùng cười, mặt uy nghiêm cùng lạnh lẽo nhìn về phía Long Dật Vũ, sau đó nhìn về phía Long Dật Tĩnh nói: “Long Thanh Thanh đáp ứng xuất giá Yên Quốc không phải là bởi vì các người, lại càng không phải vì Long Đường, chỉ vì một mình Phiêu Phiêu.”

Long Dật Vũ chính là ở trong không trung liếc mắt một cái, thân mình không khỏi run rẩy, hấn cư nhiên bị khí thế của Thanh Thanh dọa.

Không đơn giản chỉ có Long Dật Tĩnh, cả thiên phòng, ai cũng bị Long Thanh Thanh đang đứng ở giữa dọa cho sợ hãi.

Thậm chí có chút hoảng hốt, đây chính là “Phế vật” trong mắt, trong miệng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Không Còn Là Người Long Đường

Trong sảnh một mảnh sóng ngầm mãnh liệt, Long Thanh Thanh đột nhiên thay đổi bất ngờ, khiến mọi người ở nơi đây lâm vào cảnh sợ hãi.

“Phế vật” trong ấn tượng của bọn họ quả kém xa nhiều lắm, có thể nói là một con người thay đổi hoàn toàn.

“Thanh Thanh, đây không phải là địa phương người có thể làm càn, còn không mau hướng các vị thúc bá giải thích.”

Long Dật Tĩnh không hổ là người chèo lái của Long Đường, mặc dù cũng bị sát khí của Thanh Thanh chấn trụ, nhưng cũng rất nhanh tỉnh lại.

Thanh Thanh ngẩng đầu, mâu trung ngưng lại, hiện ra một chút ý cười, “Phụ thân, người có đem ta là nữ nhi của người không? Ở trong mắt Long Dật Tĩnh người, Long Thanh Thanh ta chỉ là một vết bẩn lớn nhất trong cuộc đời người.”

Sắc mặt của Long Dật Tĩnh đột nhiên cứng đờ, trong cặp mắt hổ sáng ngời lộ ra tia không tin, nữ nhân này luôn không thu hút, tối nay lại làm sao vậy?

“Long Thanh Thanh, người dựa vào cái gì mà ở đây kêu gào, có thể cho người là vì Phiêu Phiêu, cũng là Long Đường cho người ân huệ, người không biết báo đáp tri ân, hiện tại lại còn ở trong này phát ngôn bừa bãi, quả thực là quá buồn cười.”

Long Dật Vũ vừa mới bị Long Thanh Thanh làm cho khiếp sợ, tự giác trên mặt không còn ánh sáng, giờ phút này đối với lời nói của Thanh Thanh lại phần lộ, lại đứng lên chỉ trích.

Cùng lúc đó, nghe xong lời nói của nàng, các thúc bá ở Long Đường đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế cùng đứng dậy chùng mắt với Thanh Thanh, tựa như muốn xé rách.

Thanh Thanh phát tay áo dài một cái, cuồng vọng tà mị nhìn bốn phía, sắc mặt trầm xuống, muốn thử cái gọi là Long Đường trường bối, “Ta Long Thanh Thanh từ nhỏ đến lớn, chỉ biết các người trong Long Đường đều coi ta là ôn thần phế vật, tại sao lại là ân huệ?”

“Long Thanh Thanh!.....”

Long Dật Vũ một lần nữa lại bị lời nói của Thanh Thanh khiêu khích, rốt cuộc không thể chịu được, thân ảnh lao vút về phía Long Thanh Thanh.

Ánh quang trong ánh mắt của Thanh Thanh lóe lên, nàng vốn nghiêng người tránh, cũng không lường trước, một đạo khác mau lẹ hơn, nhanh chóng vượt qua thân ảnh trước, tốc độ cũng không phải mắt thường có thể nhìn thấy.

“Bing.....”

Thân ảnh của Thanh Thanh bị một đòn nghiêm trọng vút xuống từ giữa không trung, rất nhanh rơi xuống, nặng nề bay xa mấy thước.

Nhất thời mọi người lại bị khiếp sợ một lần nữa.

Nhìn nam tử đang đứng yên trong sảnh.

Chỉ thấy được, Long Dật Tĩnh nặng nề vung tay áo, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Long Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, cho dù Long Đường nhiều cái đối với ngươi không phải, nhưng ngươi cũng đừng quên, ngươi chung quy cũng đều là người trong Long Đường, ở trong này đều là trưởng bối của ngươi!”

Thanh Thanh chật vật đứng dậy, một chương này xem ra Long Dật Tĩnh vẫn chưa dùng hết sức lực, bất quá nàng cũng không cho rằng Long Dật Tĩnh bởi vì nàng là nữ nhi của hắn mà hạ thủ lưu tình, còn không phải là ngày mai nàng phải phải xuất giá, nếu mà chết, quan hệ ngoại giao với Yến Quốc sẽ như thế nào?

Thanh Thanh từ từ đứng thẳng dậy, chỗ khoe miệng chậm rãi chảy ra một mạt đỏ sẫm....

Ánh mắt của Long Thanh Thanh không nhưng không phải vì vết thương kia mà giảm đi khí mà ngược lại càng sắc bén hơn: “Long Thanh Thanh ta có sai gì, hôm nay ta đã chịu một chương của Long Dật Tĩnh ngươi, chỉ vì còn tình cha con, nhưng từ nay về sau, Long Thanh Thanh ta cùng ngươi không còn liên quan đến nhau nữa!”

“Ngươi.....”

Mắt Long Dật Tĩnh trầm xuống.

“Long Dật Tĩnh, đánh chết ta như vậy thực rất tốt? Ha ha.....”

Long Thanh Thanh cười, cười đến trong trẻo lạnh lùng mà cuồng tứ, nàng vung ống tay áo, quay người, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi xa thiên phòng.

Từ nay về sau, Long Thanh Thanh nàng không còn là người của Long Đường.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khuôn Mặt Xa Lạ

“Nha đầu kia, chúng ta đều đã nhìn sai nó, quả nhiên là của cái yêu nữ kia! Nếu năm đó ta không đồng ý cho Nhị ca thú cái nữ nhân kia về, nếu không bởi vì nữ nhân kia.....”

Long Thanh Thanh cuồng quyết rời đi khiến cho sắc mặt của người trong Long Đường ảm đạm.

Long Dật Phong lại về mặt cảm giận đứng lên nói.

“Đủ rồi!”

Sắc mặt Long Dật Tĩnh xanh trắng giao nhau, lời nói của Long Dật Phong không nghi ngờ gì nữa đã chạm tới chỗ không thể chạm của hắn, lập tức quát lên.

“Nhị ca.....”

“Mọi việc hôm nay chỉ dừng ở đây thôi, mọi người cũng không được nhắc đến nữa, đặc biệt là Phiêu Phiêu. Thanh Thanh dù là đúng hay là sai, ngày mai nàng cũng sẽ vì Long Đường mà xuất giá sang Yến Quốc, hơn nữa Sở vương..... Thôi, ta mệt rồi, tất cả đều lui đi.”

Long Dật Tĩnh lộ rõ vẻ mặt mệt mỏi, phát phát tay, hắn không muốn truy cứu gì nữa.

“Nhị ca, chẳng lẽ thực bỏ qua cho nha đầu kia, thì.....”

“Tốt lắm, lão Tam, đêm nay đừng ở đó thôi, để cho Đường chủ nghỉ ngơi đi.”

Lão Đại Long Dật Thành vẫn luôn trầm mặc rồi cuộc cũng lên tiếng.

“Nhưng, đại ca....”

Long Dật Phong nhìn Long Dật Thành, bất quá hẳn chỉ nói suy nghĩ trong lòng mọi người thôi.

“Tam ca, đừng quên ngày mai chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn, , phải đề tinh thần thật tốt, mới có thể đối phó tốt với Kim Ô môn.”

Lão Bát Long Bát Thu không khỏi lên tiếng, kéo cánh tay Long Dật Phong, nửa kéo nửa diu mang hẳn đi.

Vài vị nam tử Long Đường cũng lục tục đi ra khỏi chỗ ở của Long Dật Tĩnh....

Long Dật Tĩnh suy sụp ngã ở trên ghế, hẳn lấy tay che mặt, hơi phát ra tiếng: “Lan nương, đây là trả thù của nàng đối với ta sao.....”

Lời nói thì thảo, dưới màn đêm có vẻ vô lực cùng trống vắng.....

.....

Đêm xuân, lại một đêm tuyết rã rồi.

Long Thanh Thanh ngồi trước gương đồng, tháo kiểu tóc ra, tóc mềm mại buông xuống, như tơ lụa màu đen phảng phất quanh nàng, làm tôn lên dung mạo thanh lệ tuyệt trần gần như mỹ ngọc.

Tay nâng tóc lên búi, đầu ngón tay tinh tế truyền vào da thịt nàng cảm giác lạnh như băng.

Lặng lặng nhìn bóng người phản chiếu trong gương, Long Thanh Thanh nhẹ nhàng vuốt ve mặt gương, như là vuốt ve chính mình ở trong gương, trên mặt nàng nổi lên ý ôn nhu cười, lầm bầm: “Khuôn mặt này, đúng là xa lạ.....”

Mặt gương sáng dưới tay nàng cũng chỉ lạnh như băng, không biết kính lây tay bị lạnh hay tay dính vào kính mà lạnh, nhẹ nhàng kéo dài mang theo hơi lạnh.

“Knock, knock.” Tiếng đập cửa truyền đến một cách dè dặt, Long thanh Thanh đem da mặt mỏng trên mặt bàn đẩy lên mặt mình, nhìn khuôn mặt mình trong gương lạ tính tế như cũ, lúc này mới đi ra mở cửa: “Ô Mông sao?”

Ô Mông cúi đầu ở cửa, trả lời: “Dạ, chủ nhân. Ô Nhã đã ở cách sườn núi mười dặm chờ chủ nhân, chủ nhân bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Tốt.”

Long thanh Thanh đáp lời, người có thuật dung dịch tốt nhất ở bên cạnh nàng là Ô Mông, trong lúc nàng đến Mục Thiên Nhai, Ô Mông sẽ dung dịch thành nàng, tiến lên kiêu hoa tới Yên Quốc.

Khỏe miệng cong lên, Long Thanh Thanh nhìn bốn phía một chút, tay đeo mặt nạ vàng lên trên mặt, đi ra khỏi phòng.....

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Khoan Thai Thành Chậm

Mục Thiên Nhai

Long Đường cùng Kim Ô môn quyết chiến, không chỉ nói đơn giản với Long Đường, thậm chí là cả Tề Quốc mà nói, đều là nhất kiện cực kỳ quan trọng.

Huống chi, chủ soái lần này của Long Đường là người được kì vọng cao nhất – Long Phiêu Phiêu.

Bởi vậy, hôm nay quyết chiến, không thể nghỉ ngơi là trận chiến trọng yếu nhất của Long Đường nhiều năm qua.

Vô hình chung ẩn hiện một chút khẩn trương, nhưng mà, vẫn có rất nhiều người trung tướng không cảm nhận được gian khổ cùng tử vong.

Còn một ít người trong coi, hiện giờ lấy thực lực của Long Đường Tề Quốc thậm chí cả Lam Nguyệt đại lục, cho dù chỉ còn lại năm người cũng dễ dàng

khieu chiến.

Loại tin tưởng này tồn tại, đó là bởi vì Long Đường có được một trong năm Tử Long Đại Nguyên soái – Long Dật Tĩnh.

Thanh âm ồn ào náo động trong buổi sáng sớm, liên vang vọng cả Mục Thiên Nhai, mà khi ánh sáng ở cuối chân trời kéo lên, phần khăn chương kia cũng dần tan biến.

Tuy nhiên, trọng tâm của cuộc chiến này sao chỉ toàn người của Tề Quốc, các nơi yếu điểm, đều có người của các quốc khác.

Đặc biệt các xa nói chủ chiến trăm mét, trên Tà Phong.

“Ngươi cũng chú ý đến người bệnh trọng thương ta, ngươi xem ta coi, hiện tại thân thể có thể mệt nhọc như vậy sao? Lam bằng hữu với ngươi, thật sự là thất sách* lớn nhất của Bách Hiểu Thông ta.”

Người Bách Hiểu Thông băng bó toàn là băng vải, đầy bụng bức tức hướng về phía nam từ đứng ở phía trước oán giận.

“Ngươi oán giận ta cái gì, ta nói rồi, có cho ngươi đến đây sao?”

Thanh âm nam tử lạnh lùng, từ trong chiếc môi bạc truyền ra, tà liến Bách hiểu Thông đang ngồi dưới đất.

Bách Hiểu Thông nhất thời nghẹn, lẩm bẩm một tiếng: “Ta có thể không đến sao, thương thể trên người ngươi so với ta cong trầm trọng hơn.”

Ngày đó nỗ lực mạnh mẽ, nếu không có hắn kéo mình ra, hiện tại chỉ sợ Bách Hiểu Thông hắn đã không còn tồn tại trên đời này, hắn thật sự không nghĩ tới lực nỗ lại mạnh đến như vậy.

Bất quá nam tử kia nói vì hắn mà lại bị thương nặng, nếu trong cơ thể hắn không có Thần Long khí bảo hộ đúng lúc.

“Xem ra Long Đường còn không biết Kim Ô môn môn chủ kia lợi hại thế nào, cũng tốt, khiến cho tên ngỗ nghịch mình là thanh cao, chịu khổ một chút.”

Nam tử nhìn về phía Bách Hiểu Thông, nói: “Xem ra ngươi đối với Long Đường rất oán giận.”

“Ta chỉ là luận sự.” Trăm Hiểu Thông nắm bả vai, ngẩng đầu, mắt nhìn thiên hạ nói: “Hôm nay trời cũng không sớm, môn chủ đại nhân kia, sẽ không tính toán phóng bỏ câu tới chỗ Long Đường chứ?”

Khóe miệng nam tử giương lên, chắc chắn, tự tin mà nói: “Nhất định sẽ đến.”

Bách Hiểu Thông nguyệt mất, ngẩng cổ, nhìn về phía nam tử, trong con ngươi đen kia ánh lên nắng mai, ý cười* dần dần nổi lên: “Thật đúng là bạn đường, nghĩ cái gì, làm cái gì đều nói.”

Nam tử bên ngoài không có nghe Bách Hiểu Thông chế nhạo, chính là con ngươi đen lóe lên tia chờ mong.

.....

Nơi chủ chiến, Long Phiêu Phiêu một thân áo giáp màu bạc, cả người nàng anh dũng sáng chói, hé ra dung nhan tuyệt thế cùng hai hàng lông mi thanh tú khẽ nhũn lại, nàng sớm đã chuẩn bị trạng thái chiến đấu, chờ Kim Ô môn môn chủ hiện thân.

“Phiêu Phiêu, không sao chứ.”

“Các thúc ba, ta không sao. Trạng thái hiện tại của ta tốt nhất.”

Long Phiêu Phiêu quay người lại đã thấy vài vị thúc thúc bá bá đứng bên cạnh mình.

“Phiêu Phiêu, con hiện tại cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần đem tinh thần tốt nhất ứng phó với Kim Ô môn môn chủ.”

Long Dật thu tiến lên, tay vỗ vỗ bả vai của Long Phiêu Phiêu.

“Dạ, Phiêu Phiêu nhớ kỹ, Phiêu Phiêu sẽ không làm mất mặt Long Đường.”

Tuyệt đối sẽ không để cho Thanh Thanh tới Yên Quốc, tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kim Ô Môn

Ngay giữa khi ánh sáng mặt trời đang bầu vuu ở cuối chân trời, mọi người ở Long Đường đều kiên nhẫn chờ, nhưng Kim Ô môn môn chủ lại chậm chạp không thấy hiện thân.

“Kim Ô môn cái chó má gì, ta xem chính là một đám ô hợp, Long Đường xuất chiến rồi, sợ tới mức ngay cả một người cũng không dám đến.”

Long Dật Phong về mặt khinh thường, cười mỉa nói.

“Ngũ đệ, những lời này của ngươi, Tam ca ta rất đồng ý, thời gian ước định sớm đã qua, đừng nói là có người, ngay cả một con điều cũng chưa thấy, xem ra cái gì mà Kim Ô môn môn chủ, bất quá cũng chỉ là như thế.”

Long Dật Vũ tiến gần lên, nói thêm vào.

Long Phiêu Phiêu nghe lời nói của mấy vị thúc bá, nàng cũng không cảm thấy được Kim Ô môn môn chủ là cái loại người nhát gan loại này.

Không hiểu vì sao, nàng chính là nghĩ như thế, cho nên nàng tuyệt đối không được thả lỏng cảnh giác.

“Phiêu Phiêu, xem ra lần này chúng ta không cần chiến cũng thắng.”

Lời của Long Dật Vũ vừa ra khỏi miệng, không ngờ đúng lúc đó trong núi liền phát ra tiếng gió gay gắt, chợt một đạo thân ảnh xẹt qua không trung, dừng lại ở khoảng đất trước mặt họ.

Tiếng gió bất thành linh ập đến lập tức nhận được đầy ánh mắt chú ý, trong lúc mọi người kinh ngạc, sắc mặt Long Phiêu Phiêu trầm xuống, thân hình chớp động hướng về phía trước, tay áo bào vung lên, Thanh Long khí bắt đầu tràn ngập các nơi, cuối cùng thật mạnh đánh về thân ảnh ở phía trên.

“Oanh!”

Không khí nháy mắt bạo liệt, thân ảnh đó dường như có một chút ngạc nhiên, sau đó liền lùi lại, chốc lát, khoảng cách với Long Phiêu Phiêu càng cách xa, cuối cùng ở dưới không trung xoay một vòng, nhưng cũng vì thế, trên mặt đất truyền đến tiếng nổ nặng nề.

Khi hết thấy trở lại bình thường, ánh mắt mọi người đảo qua, nhìn chăm chú ở giữa sân, có một lá cờ kim quang lấp lánh, trên lá cờ kia chỉ viết một chữ: “Kim”.

Không thể nghi ngờ, đây là cờ chiến của Kim Ô môn.

“Ha ha, sao các vị lại sốt ruột như vậy? Bản môn chủ chỉ là muốn hảo tâm cho các ngươi hưởng thụ ánh mặt trời lần nữa mà thôi.”

Nghe được tiếng cười vang vọng ở phía cuối chân trời, phía trên đỉnh núi thu được vô số ánh mắt...

Chợt trên phía không trung xa xa, một số thân ảnh từ trong gió xuất hiện, cuối cùng đứng lại ở bốn phía, hình thành hình dáng giống cánh chim, theo sát người tới trước.

Đột nhiên xuất hiện một đám đông người, làm cho mọi người có chút xôn xao, bởi vì bọn họ phát hiện, những người đó, con mắt nhìn dưới nhưng bỏ được, mờ ảo xuất hiện nhưng vết xanh đen quanh thân họ.

Những người này rõ ràng đều mang Thần Long khí, hơn nữa mười người dẫn đầu đều đã đạt tới kỳ sỹ, thậm chí là thống lĩnh.

Nghĩ đến đây, không ít người trong lòng âm thầm ngượng ngùng, nhóm người này, rốt cuộc là đến như thế nào, vì sao lại có được nhiều người mang Thần Long khí đến như vậy?

Cảm giác khẩn trương ban đầu bây giờ biến thành hít thở không thông.

Nhìn là cờ to ở giữa khoảng đất, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Kim Ô môn rốt cuộc đã đến đây, môn chủ Kim Ô môn rốt cuộc là ai?

Cư nhiên là có thể dẫn đầu nhiều người hùng đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngoài Ý Muốn

Trên mặt đất, người trong Long Đường nghe thấy tiếng cười ở phía sau, những sắc mặt âm trầm xuống đầu đều ngẩng lên, ánh mắt trong không gian giống như đâm thẳng vào cảm hoa y phục ở phía trước, nam tử mang mặt nạ vàng ròng.....

Long Dật Vũ lại âm lãnh lên tiếng: “Ha ha, chỉ là cái môn chủ của con rùa môn thôi mà dám ở trước Long Đường phát ngôn bừa bãi, hôm nay khiến cho Rùa Môn các ngươi có đến mà không có về.”

Long Dật Vũ lời nói châm biếm, tức khắc làm thay đổi không khí trên núi, mọi người lúc trước kinh sợ, đồng thời cùng lên tiếng ủng hộ.

“Tam gia nói đúng, không phải chỉ là đồ con rùa sao, căn bản là không có gì đáng sợ.”

Dưới nỗi lên âm thanh thì thầm, liên tiếp truyền đến, vì lời nói của Long Dật Vũ ủng hộ.

“Nhưng mà nghe nói, mười vị gia của Long Đường đầu đầu ở trong tay Kim Ô môn môn chủ, chưa quá mười chiêu đã bị đánh thương nặng.”

“Cũng chưa chắc, xem thực lực của Kim Ô môn, trận quyết chiến này, thật đúng là khó nói, rốt cuộc thắng được Long Đường, vẫn chỉ có Kim Ô môn.”

“Xem ra hôm nay Long Đường không thể chiếm được tiện nghi.”

“Kia cũng không chắc chắn, Long Đường dù sao cũng là hộ Long gia tộc Tề quốc, huống chi bọn họ còn có Tử Long nguyên soái Long đường chủ chống đỡ, nếu thật sự muốn đánh, phần thắng của Kim Ô môn tất cũng không cao.”

Lời nghị luận phía dưới, Long Thanh Thanh tự nhiên cũng nghe vào không ít, khoe miệng giương lên, ánh mắt đưa về phía Long Dật Vũ, ánh mắt chứa tàn khốc dày đặc: “Chỉ là Thanh long kị sĩ mà lại dám ở trước mặt bản môn chủ múa rìu qua mắt thợ, Long Đường quả nhiên là không còn ai, ngay cả nhân vật nhỏ bé cũng chạy đến kêu gào.”

Sắc mặt Long Dật Vũ trong phút chốc huyết sắc không đều, câu nói của Long Thanh Thanh không khác gì châm chọc hấn vô năng, huống chi nhiều người ở đây như vậy, điều này làm cho hấn đường đường là Tam gia của Long đường còn mặt mũi gì.

Đang phát giận, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Long Dật Vũ, “Tam thúc, lần này phụ thân đem vị trí chủ soái giao cho Phiêu Phiêu, Kim Ô môn môn chủ này hãy giao cho Thanh Thanh đối phó.”

Sắc mặt Long Dật Tĩnh tuy rằng khó coi, nhưng từ lời nói của Phiêu Phiêu giống như tìm được bậc thang, kì thật căn bản hấn không thể nắm chắc sẽ đánh thắng Kim Ô môn môn chủ, vừa rồi cũng chỉ có cái vỗ mồm.

“Tốt, tốt, tốt. Không hổ là người của Long Đường.” Long Dật Vũ không ngớt lời tán thưởng, nhìn về phía Thanh Thanh, hấn ngửa mặt lên trời cười to, “Thuy rằng Long Dật Vũ ta chỉ là Thanh Long kị sĩ, nhưng thực lực của Long Đường, khó đề cho người kinh thương, Phiêu Phiêu, con chỉ cần ứng phó với con rùa lớn kia, còn lại giao cho chúng ta.”

Lời của Long Dật Vũ vừa nói ra, Mục Thiên Nhai đột nhiên nổi lên những đợt gió lớn không lồ, đúng là cảnh tượng khó gặp, nhất thời có thêm vị trời gheo, di chuyển, xem thế trận này, hôm nay đại chiến không thể tránh khỏi.

Trên mặt đất, Long Phiêu Phiêu một thân ngân giáp, tư thế oai hùng trác tuyệt, cung ngọc lưu ly trong tay kề sát bên cạnh người, thân hình thon dài, nâng nhìn về phía Kim Ô môn môn chủ, hai mắt nghiêm túc: “Kim Ô môn môn chủ, chớ có dùng võ mồm, hôm nay Long Phiêu Phiêu ta phải lấy đầu người tề cờ Long Đường.”

Long Phiêu Phiêu vừa mới thốt lên, nhận được tiếng hoan hô cổ vũ từ bốn phía.

Long Thanh Thanh khẽ nhìn về phía Long Đường bên kia sân, ánh mắt dừng lại ở nữ tử ngân giáp đứng đầu.

Vì sao chủ soái đối phó với Kim Ô môn lần này lại là Phiêu Phiêu?

Phiêu Phiêu tuy rằng là kì tài Long Đường trăm năm khó gặp, nhưng chỉ là Thanh Long kị sĩ, ngay cả Long Dật Minh cũng là người không thể chịu nổi qua mười chiêu, vì sao Long Dật Tĩnh lại phái Phiêu Phiêu ra ứng chiến?

“Lấy đầu ta? Vậy xem chủ soái có thể làm được không.”

Thanh Thanh đưa tay lên, đẩy nhẹ vài sợi tóc rủ xuống hai gò má, tà mị, ngạo nghễ nhìn Long Phiêu Phiêu, trong mắt hiện lên ý cười lạnh lẽo, đưa ra tín hiệu khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Quy Ước Năm Chiêu

“Hừ!” Nghe được những lời này, Long Phiêu Phiêu cười lạnh, bả vai run lên, ngọn lửa thanh long quanh thân càng thêm dữ dội, giương cung ngọc lưu ly trong tay với ngọn lửa nóng, nhuộm màu xanh, chậm rãi lên lên tay của Phiêu Phiêu, giống như hòa với nàng làm một.

Long Phiêu Phiêu giờ cánh tay cầm cung ngọc lưu ly lên, hướng về phía Kim Ô môn môn chủ, cười lạnh nói: “Ta cũng thật sự muốn thử xem, môn chủ mạnh như thế nào.”

“Bản môn chủ cũng không muốn khi dễ người yếu, năm chiêu, nếu bản môn chủ trong vòng năm chiêu không thể bắt người, Kim Ô môn cùng ta cũng để mặc cho người xử trí. Nhưng mà, nếu ta có thể thắng, từ nay về sau, người của Long Đường khi nhìn thấy người trong Kim Ô môn chúng ta đều phải dừng lại, ba quý chín khấu lễ, cũng nhường đường đi.”

Nhìn Long Phiêu Phiêu ở trước mặt, Long Thanh Thanh cười, ngữ khí cũng làm người khác giật gân.

Tiếng nói Long Thanh Thanh vừa dứt, trên đỉnh núi lại dội lên từng trận cột nhà, di chuyển, nói như thế nào Long Thanh Thanh cũng là nhân tài mới xuất hiện có thực lực trong Long Đường, cấp bậc của nàng tuy chỉ là Thanh Long kỳ sĩ nhưng thực lực tiềm tàng, lại sớm là kỳ sĩ siêu việt, nói làm thống lĩnh cũng thừa.

Nếu không nhìn ra điểm ấy, Long Dật Tĩnh tại sao lại Phái Long Phiêu Phiêu.

Kim Ô môn môn chủ này cho dù mười chiêu có thể đánh thắng Long Dật Minh, nhưng cùng với thực lực thống lĩnh này, Long Phiêu Phiêu chỉ cần có ba chiêu.

Có thể làm được vậy chỉ sợ trừ Từ Long Nguyên soái Long Dật Tĩnh, tìm khắp cả Tề quốc cũng không thấy người thứ hai.

Kim Ô môn môn chủ này nhìn qua cũng chỉ là một nam tử hơn hai mươi tuổi, cũng dám nói những lời cuồng vọng thiếu lịch sự quá lớn như vậy.

Mặc dù rất nhiều người biết thực lực của Kim Ô môn môn chủ không thấp, nhưng vẫn không nhận được lác đàu, người này, cũng rất tự đại.

Long Thanh Thanh nói, không thể nghĩ ngờ là đã đem người trong Long Đường chọc giận.

Bàn tay của Long Phiêu Phiêu không cầm được nắm chặt lưu ly cung, đối với lời nói cuồng vọng của Kim Ô môn môn chủ, nàng giận dữ cười trả lại, “Tốt, Long Phiêu Phiêu ta sẽ tiếp năm chiêu của ngươi, ta rất muốn nhìn xem, ngươi có tư cách gì mà dám kiêu ngạo như vậy.”

Lời nói của Long Phiêu Phiêu vừa dứt, lập tức trên đỉnh núi không khí lâm vào cảnh girom sùng sấn sảng.

Mặc kệ là Long Đường hay Kim Ô môn, đều làm cho hai người này kích cao khí thế chiến đấu.

Tám người Long Đường cũng không bỏ qua cơ hội tiêu diệt Kim Ô môn này.

Khuôn mặt thanh tú của Ô Nhã ẩn trong chiếc khăn đen, nàng đưa mắt nhìn Long Thanh Thanh, môn chủ chỉ có dụng ý như vậy, người khác không biết nhưng nàng lại biết.

Chỉ vì chủ soái của đối phương là Long Phiêu Phiêu!

Giống như cảm nhận được sự lo lắng của Ô Nhã, Long Thanh Thanh quay đầu nhìn lại cười, “Yên tâm.”

“Môn chủ...”

Thân mình Ô Nhã run lên, thiên ngôn vạn ngữ ở trong cổ họng, môn chủ quả thực quá cực khổ, đối mặt với người mình quan tâm, cũng không nhận thức nhau được, lại phải làm kẻ thù.

“Tiếp chiêu.”

Long Phiêu Phiêu ngậm lên một tiếng, quanh quẩn quanh thân vốn là màu xanh lại chuyển thành xanh lam, ẩn lộ màu đỏ.

Ngọc lưu ly cung rất nhanh được giương lên nở ra, chậm rãi kéo về bên phía, chốc lát hình thành một đại cung lớn, hai màu lam hồng giao nhau, độ trắng đứng, đúng là cùng với thân hình của Long Phiêu Phiêu hòa hợp.

Đối mặt với biến đổi lớn này, đôi mắt đen láy của Long Phiêu Phiêu đột nhiên hiện ra một mảng u ám, nàng đã hiểu ra dụng ý Long Dật Tĩnh phái Phiêu Phiêu đi, nàng vô ngần lộ ra âm thanh trong trẻo châm biếm “Long Dật Tĩnh, quả thực là một con cáo già.”

Chương 33: Long Huyền Thiên Quyết

Sắc mặt Long Phiêu Phiêu trầm xuống, bàn tay cầm chặt cự cung, Thần Long khí dao động.

Năng lượng mãnh liệt chạy nhanh trong cơ thể, đây là cảm giác nàng chưa từng gặp bao giờ.

Có thể, phải có năng lượng này, cho dù là Kim Ô môn môn chủ có cường đại như thế nào, chính mình cũng đủ để ứng phó.

Hiện tại nàng cũng có chút hiểu vì sao phụ thân lại đưa ra điều kiện này, đổi lấy được Thanh Thanh, không cần lí do tại sao.

Khí thể lan tỏa, Phiêu Phiêu khẽ kêu một tiếng, “Đại ngôn bất tàm.”

Long Thanh Thanh cười, bàn tay đưa về phía bãi đất trống xa xa, đột nhiên nắm chặt lòng bàn tay, chiếc cò lớn vốn cầm chặt ở giữa sân, giống như bị hút bắn lên, như gió tấp quẹt qua má Phiêu Phiêu, nhanh chóng trở về tay Thanh Thanh.

Một tay Thanh Thanh khua nhẹ nhàng, tức khắc bốn phía truyền đến tiếng gió rít, lấy khoảng cách xa như vậy không chế lá cò, năng lượng này, người bình thường cũng chưa chắc có được.

Xem ra Kim Ô môn môn chủ này cũng không phải là phô trương thanh thế, quả thật là thực lực hàng thật giá thật, mới dám đứng lên chống lại Long Đường.

Đem cò cò cầm xuống mặt đất, Thanh Thanh nhắc tay, nhẹ giọng nói với Long Phiêu Phiêu: “Năm chiêu.”

Trên mặt đất giống như còn lưu lại linh hồn, xúc cảm của kim khí, hai lông mày của Phiêu Phiêu chau lại, không nói một lời, ngọc lưu ly gương trong tay ngày càng thâm, hình như có vạn mũi nhọn đạo quang phát ra, Thần Long khí quanh người làm không khí lạnh hơn.

“Hừ!” Một cái hừ lạnh, Long Phiêu Phiêu một tay kéo nhẹ dây cung, một tay giơ cao quá vai, đem cung ngọc lưu ly kéo đến cực hạn, chỉ nghe thấy được tiếng huyết gió sắc nhọn, tay gương cung, Phiêu Phiêu nhanh chóng tiến lại gần, bắn nhanh về phía Long Thanh Thanh.

Thân ảnh màu lam cắt ngang qua phía chân trời đỏ ánh hào quang, có long khí tương trợ, chỉ trong chớp mắt, Long Phiêu Phiêu đã gương cũng nhắm tới ngọc của Thanh Thanh.

“Đang.”

Chỉ thấy có một vệt sáng lóe ra, một cây xích kim ngắn cán tay của Phiêu Phiêu.

Cung chạm với xích tạo ra một vệt sáng chói lọi, tầng tầng lớp lớp bắn về bốn phía.

Chiêu thứ nhất không có kết quả gì, Phiêu Phiêu không vội nóng lòng, thân hình vọt qua một bên, tránh công kích của Thanh Thanh, hai mắt nàng đột nhiên nghiêm túc, trong cơ thể Thần Long khí tuôn ra, ngọc lưu ly cung run rẩy kì dị, cùng với nó, một màu đỏ như tơ quanh quần bên cánh tay của Phiêu Phiêu, đồng thời đem dây cung kéo dài, không bao lâu biến thành một mũi tên.

Thanh Thanh tay cầm kim xích, thân ảnh tà mị rất nhanh hướng về phía Long Phiêu Phiêu, xích kim dán chặt lấy lưu ly cung, hương lên trên, mắt nhìn thấy công kích tới gò má Phiêu Phiêu.

Thân mình Phiêu Phiêu run rẩy, lấy mũi tên làm kiếm, chặn công kích của Thanh Thanh.

“Long Huyền Thiên quyết.”

Khẽ kêu lên tiếng, thân ảnh Phiêu Phiêu xoay tròn một cái trên bầu trời, một mũi tên dài rất nhanh chóng bắn tới Thanh Thanh, trong hô hấp như có ngàn vạn ánh đèn che kín thân.

Tuy rằng biết đó chỉ là tàn ảnh, nhưng mà đối diện thẳng rất nóng, nóng. Thanh Thanh tự biết năng lượng này rất khó để hóa giải, trong kia chỉ có một thân ảnh duy nhất, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Bằng đó đủ để cho người khác hiểu vì sao Long Phiêu Phiêu là kì tài khó gặp.

Bởi vậy khi Long Thanh Thanh vừa ra chiêu, người của Long Đường truyền đến âm thanh trầm trầm khen ngợi.

Chương 34: Một Chiêu Cuối Cùng

Đối lập với đám người Long Đường đag hưng phấn, người trong Kim Ô môn chỉ bình tĩnh xem giữa sân, Ô Nhã nhủ hai hàng lông mày lại, nhưng không toát ra vẻ gì là lo lắng, nàng tin tưởng chắc chắn môn chủ sẽ giành được thắng lợi.

Tiếng reo hò vui mừng của người trong Long Đường không làm cho Thanh Thanh cảm thấy xao động, ánh mắt bình tĩnh nhìn thân ảnh tiến tới, kim xích trong tay phác ra hình cung giữa không trung, bám vào một mảng hào quang màu vàng phát ra hai tiếng “Đang đang”

Tốc độ quá nhanh khiến cho người khác không kịp nhìn, chỉ biết khi kim quang xẹt qua, thân ảnh của Phiêu Phiêu lùi mấy bước, ổn định thân hình.

Vũ khí ngọc lưu ly trong tay chính là dựa vào Long Phiêu Phiêu, tự nhiên Long Huyền Thiên quyết cũng cùng nàng như vật đó, chỉ rằng có ngàn ảnh tiến tới nhưng chân chính chỉ có một, cũng là do Phiêu Phiêu không chể.

Thanh Thanh tất nhiên rõ ràng biết điểm ấy, cho nên tương kế tựu kế, đem kim xích lẫn vào ảnh bên trong, dùng biện pháp mượn lực trả lực, phá hủy quỹ đạo ngàn tiến của Long Phiêu Phiêu.

Long Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn về phía Kim Ô môn môn chủ vẫn đứng thẳng ở chỗ cũ, nàng có thể cảm giác, chính mình vừa rồi bị một lực mạnh mẽ bắn ra xa.

Giờ phút này, cánh tay còn ần ần run lên.

Kim Ô môn môn chủ quả thật không phải là tốt mã dê cùi, nhưng nàng cũng sẽ không thua.

Cánh tay Long Phiêu Phiêu run lên, nháy mắt Thần long khí nổ bốn phía ngưng tụ, cùng lúc đó một quả cầu rất nhanh hình thành trên ngọc lưu ly cung, lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy công kích Thanh Thanh.

“Bình bình bình.”

Quang cầu bao quanh thân Thanh Thanh nổ tung, nhất thời bụi đất bay lên, mọi người trên đỉnh núi đều ngừng thở, chờ xem thảm trạng của Kim Ô môn môn chủ.

Không như dự đoán, trong huyền não còn chưa hết, một đạo kim quang xuất hiện, thân ảnh lập tức bay lên cao, đồng thời phá vỡ mây mù, Kim Ô môn môn chủ ngay thẳng đứng trước mặt Long Phiêu Phiêu.

Chiêu này vẫn là không thành công, nhưng trên mặt Long Phiêu Phiêu thoáng hiện ra ý cười lạnh, đôi môi chậm rãi nhếch lên: “Môn chủ, chúng ta đã vượt qua bốn chiêu.”

Tuy rằng bốn chiêu không mấy may mắn bị thương Kim Ô môn môn chủ nhưng Long Phiêu Phiêu nàng cũng không có thua, hơn nữa còn một chiêu nữa, theo lời Kim Ô môn môn chủ năm chiêu sẽ chấm dứt.

Đây cũng có ý nghĩa, nếu Kim Ô môn bị thua, Long Đường sẽ thắng!

Long Phiêu Phiêu vừa hết lời, đôi lại chính là âm thanh ủng hộ nhức tay, thậm chí có chút lời cười nhạo.

Kim Ô môn môn chủ quả nhiên là y vào có chút thực lực, liền làm một tên kiêu ngạo cuồng vọng.

Dưới sự mỉa mai, Thanh Thanh vẫn chỉ là cười lạnh nhìn Phiêu Phiêu một cái, kim xích trong tay ở phía trước người hơi lắc lư, cười yếu ớt: “Không phải còn một chiêu sao, kết luận làm gì vội, một chiêu cũng đủ giết chết ngươi.”

“Chết đến nơi còn lớn tiếng đại ngôn bắt xàm, vậy thử xem Long Huyền Vạn Tiến của ta.”

Mắt Phiêu Phiêu nghiêm túc, giờ lên lưu ly cung, một tay kéo dây.

Quang cầu vốn được tạo trên thân cung, mà mục tiêu là Thanh Thanh, cũng không trúng.

Chỉ thấy không khí khẽ rung chuyển.

“Hừu.”

Ánh sáng màu hồng lam rất nhanh xuyên thấu tận trời.

Mắt Long Thanh Thanh nhìn Phiêu Phiêu, trong con ngươi đen có chút gọn sáng. . .

Long Huyền Vạn Tiến chính là chiêu khiến Long Phiêu Phiêu thành danh. . .

Thanh Thanh chợt vùng tay áo lên, động tác tay hướng về phía Ô Nhã.

“Lui về phía sau trăm bước.”

Ô Nhã khẽ quát một tiếng, dẫn đầu mọi người trong Kim Ô môn ở phía sau, rất nhanh lui về trăm bước.

Nhưng mà một lúc sau, Thanh Thanh đứng thẳng trên không, trong khoảng khắc ngàn mũi tên hồng lam như mưa rào rơi xuống.

Long Phiêu Phiêu nhìn thấy Kim Ô môn môn chủ ở trong vũ tiễn, khuyh thành tuyệt lệ cười càn sâu.

Nhất thời không khí trên đỉnh núi ngưng trọng thành băng mỏng. . .

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Không Muốn Làm Tỷ Bị Thương

Đổi mặt với hàng ngàn mũi tên đó, Thanh Thanh cười, Thần Long khí trong cơ thể đột nhiên bay lên cao, trong phút chốc ngăn lại sức mạnh của nó, làm cho tất cả rơi xuống.

Hàng vạn vệt sáng lóe lên cao, trong trời đất giống như có tiếng rống rít gào, âm thanh chỉ trong phút chốc nhưng khiến bốn phương phải run rẩy.

Hai đôi tai không phòng bị cũng nhiễm âm thanh lớn khiến cho ù tai, một số người huynh đệ trong Long Đường cũng bị choáng, nhất thời hôn mê.

Long Phiêu Phiêu là người đứng gần nhất, cũng bị âm thanh lớn làm cho chao đảo, tuy rằng đã bảo vệ tâm mạch, nhưng nửa khắc thất thần cũng đã bị Thần Long khí nhiễm vào.

Tiếng rống rít một lúc lâu rồi biến mất, đỉnh núi cũng trở lại trạng thái yên tĩnh.

Nhưng, lại trong nháy mắt, đem tinh thể dịch chuyển.

Môn chủ Kim Ô môn vốn dĩ phải chôn vùi trong vạn mũi tên, giờ phút này lại không bị thương, không mất một sợi tóc, cái lông nào đứng trước mặt Long Phiêu Phiêu.

Thần trí Long Phiêu Phiêu dần dần khôi phục, cũng biết, mình đã thất bại.

Nhìn kim xích đặt trước trái tim mình, nàng cắn chặt môi dưới, đôi môi run rẩy chuyển dần sang màu trắng, vì cắn mà lại chảy ra một ít tơ máu, trên khuôn mặt thanh lệ, hiện lên một mặt yêu dị.

Đột nhiên, một bàn tay đặt trước môi nàng, âm thanh xuyên thấu qua mặt nạ nói: “Long Dật Tĩnh đã quá xem thường bản môn chủ.”

“Hừ! Đến bây giờ ngươi nói cái gì chả được, cho dù Long Phiêu Phiêu ta thua, nhưng Long Đường còn vô số người giỏi hơn ta. Ngươi. . .”

Long Phiêu Phiêu quật cường ngẩng đầu, phản bác lại Thanh Thanh, nhưng lời còn chưa nói ra hết, nàng đã bị màu vàng quang từ đôi mắt kia làm cho kinh sợ.

Đó là. . .

“Hôm nay chấm dứt ở đây thôi, ngươi đi đi.”

Lời nói của Thanh Thanh vừa dứt, Long Phiêu Phiêu chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, rốt cuộc không thể đứng thẳng, ngã về phía trước.

Thanh Thanh thuận thế ôm lấy Long Phiêu Phiêu đã hôn mê, thấp mắt xuống, nhìn về khuôn mặt dù đã mất đi tri giác nhưng vẫn anh khí bức người, trong mắt u sầu phát qua, dùng âm thanh nam trầm nói với người khác: “Người ta khuôn muốn làm tổn thương nhất chính là tỷ. . .”

Tâm vị gia gia của Long Đường không hổ danh là cấp bậc kị sĩ, sau khi tiếng rống rít dừng không lâu, liền tỉnh thần lại. [Tiểu Bạch: Sao mọi cứ nghĩ câu này có mục đích châm biếm thế nhĩ :D]

“Mới lúc này, vừa rồi là ...” Long Dật Phong mở lớn mắt, vẻ mặt không tin nhìn về mấy người huynh đệ của mình: “Là do ta hoa mắt, là ảo giác, ta vừa rồi thấy Kim Long?”

“Không thể có chuyện đó, nhất định là phép lừa gạt người ta, nếu Lam Nguyệt xuất hiện Kim Long để quân, Long Đường sao có thể không biết tin tức gì, huống chi người an bài xuất chiến lại là Đường chủ, Đường chủ sao có thể lầm.” [Tiểu Bạch: Đơn giản vì các người quá ngu ngốc]

Long Dật Hải đứng bên cạnh Long Dật Phong lập tức phủ định lại.

Sắc mặt Long Dật Vũ nhất thời trầm xuống, ngay lúc thần long khí bay quanh thân mình, hắn là người thứ nhất chạy ra khỏi sân, bước như bay hướng về phía Long Thanh Thanh quát: “Vô sỉ, còn không mau buông Phiêu Phiêu ra!”

“Chủ nhân.”

Ngay lúc Long Dật Vũ ra tay, người trong Kim Ô môn vốn đứng ở phía sau đều di chuyển nhanh tới đó.

Tay Long Thanh Thanh ra lệnh không cho đám người Ô Nhã tiến lên.

Ô Nhã cùng mọi người chỉ có thể dừng lại cách Long Thanh Thanh chừng năm bước, lại càng không dám thả lỏng cảnh giác, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Gia Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Kiêu Ngạo

Long Thanh Thanh hạ thấp mắt, nhìn Long Phiêu Phiêu đang hôn mê...

Lại ngẩng đầu lên, nhìn Long Dật Vũ đang nhắm tới chính mình, còn có mấy người đã chạy khỏi bãi đất, cùng bảy vị lão gia của Long Đường đi tới, trong mắt cười lạnh: “Rốt cuộc cũng ngồi không yên sao?”

“Vô liêm sỉ!”

Long Dật Vũ tinh tường nghe rõ được hàm ý khinh thường trong lời nói và ánh mắt Long Thanh Thanh, sắc mặt trầm xuống, hắn biết chính mình không thể thắng, nhưng ít nhất muốn đem Phiêu Phiêu đoạt lại, bằng không hắn không còn mặt mũi gì trở về. [Tiểu Bạch: Thật sự là quan tâm sao? *thở dài*, thế Thanh tỷ của ta ông để đâu hả *hét âm lên*]

“Trả lại cho người.”

Thanh Thanh trong chớp lát nhanh nhẹn, thủ pháp nhẹ nhàng đem Long Phiêu Phiêu trả lại cho Long Dật Vũ.

Long Dật Vũ lão đảo, nhưng vẫn đón được Phiêu Phiêu một cách chắc chắn, ngạc nhiên nhìn mặt đất nóng như thiêu như đốt, gương mặt tiếp xúc với ánh mắt châm chọc, giống như đùa cợt hắn vô năng!

“Thật sự là khinh người quá đáng!”

Long Dật Vũ ôm lấy Long Phiêu Phiêu, đứng dậy, ánh mắt phẫn nộ trừng mắt nhìn Long Thanh Thanh.

Thanh Thanh lạnh lùng nhìn qua, nhẹ nhàng nâng tay lên, trầm giọng nói: “Nhìn người thật chú ý mắt.” Âm thanh vẫn còn vẳng vọng trong không gian, Thân Long khí trong cơ thể giống như núi lửa chuẩn bị nổ, một cỗ năng lượng hùng hậu đang chảy trong từng ngóc ngách của cơ thể, đánh lại Long Dật Vũ.

Long Dật Vũ vốn muốn né tránh, nhưng vẫn bị sức mạnh kia bám theo, hất về sau hơn trăm mét.

Roi xuống mặt đất, Long Phiêu Phiêu may mắn không có chuyện gì nhưng mà Long Dật Tĩnh cũng bởi vì bị đánh quá mạnh mà lâm vào hôn mê.

“Kim Ô môn môn chủ.”

Tiếng hét vang tận trời, từ phía trước truyền đến, bảy vị gia gia còn lại của Long Đường mười phần đều là sát khí, giống như phải chặt Thanh Thanh ra

làm vạn mảnh mới tiêu tan nổi hận trong lòng.

“Đệ tử Long Đường nghe lệnh, người trong Kim Ô môn, một cái cũng không thể lưu.” Âm thanh lạnh băng của Long Dật Minh như tiếng chuông lớn, chậm rãi vang vọng phía cuối chân trời: “Làm cho đám cuồng đồ không biết tốt xấu này biết, phạm người Long Đường, chết không thể tha.”

Âm thanh của Long Dật Minh vẫn còn vang vọng ở bốn phía, trên Mục Thiên Nhai, không khí nhất thời co lại, gió lớn thổi mạnh, mang theo lãnh ý.

Người Long Đường đang tiến đến, sau nghe thấy tiếng quát của Long Dật Minh, Thần Long khí đều bùng lên mạnh mẽ, đều giương lên những vũ khí sắc bén của mình, từng ánh mắt như mũi nhọn bắn tới đệ tử trong Kim Ô môn.

“Người ở Long Đường quả nhiên không thể tin, giết!”

Sau khi Long Dật Vũ vừa nói, Ô Nhã lập tức dẫn đầu môn đồ Kim Ô môn đứng lên xuất chiến.

Không khí hỗn loạn bùng phát, đội do Ô Nhã dẫn đầu, Thần Long khí nháy mắt biến thành màu xanh thẫm, ánh mắt kiếm định lóe lên, nàng chìm chăm chăm vào một trong bảy tên lão gia của Long Đường – Lam Long thống lĩnh Long Dật Phong.

Ô Nhã dẫn đầu trận tấn công, lập tức liền mở rộng địa hình, dịch chuyển, môn đệ trong Kim Ô môn cũng nhanh chóng đuổi kịp, đồng thời bùng lên Thần Long khí.

Ở trên khoảng không của Mục Thiên Nhai, nháy mắt bị Thần Long khí che phủ, thực lực không kém gì, chỉ là trong năng lượng mạnh mẽ này, cảm giác được một chút yếu nhược.

Thanh Thanh liếc mắt nhìn hai người ở trước đó không xa, quay đầu nhìn thẳng vào người có quyền lực gần bằng với Long Dật Tĩnh Long lão đại – Hồng Long chiến tướng Long Dật Minh.

Chỉ là mơ hồ nhìn thấy ánh sáng hào quang màu tím bao phủ xung quanh Long Dật Minh, Long Thanh Thanh nhất thời thông suốt, xem ra Long Dật Minh rất nhanh phá được tầng thứ bảy của Ngạo Long quyết, trở thành Tử Long Nguyên soái.

Ý cười trong mắt nàng bị thay thế bởi sự lạnh lẽo, “Long Dật Minh, chúc mừng a, trở thành Tử Long Nguyên soái, Long Đường đúng thật là lắm nhân tài.”

“Tiểu tử, chớ có kiêu ngạo.”

“Kiêu ngạo? Ha ha... Ta đúng thật trừ bỏ kiêu ngạo thật đúng là không còn gì khác! Long Dật Minh, hôm nay bản môn chủ sẽ khiến các ngươi biết thế nào là kiêu ngạo, như thế nào là tuyệt vọng.”

Cuồng tử hiện lên trong mắt Thanh Thanh, không chút vào che dấu, nhìn thẳng về phía Long Dật Minh.

Âm vang của lời nàng nói, đem từng ánh sáng màu trắng quanh cơ thể biến mất đi, trong nháy mắt, ánh mặt trời bị nhuộm thẫm, làm cho rực rỡ, cuối cùng biến thành màu vàng lấp lánh.

Một con rồng vàng từ trên những đám mây đem chói mắt, bay thẳng xuống, một đường rơi xuống người Thanh Thanh!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kim Long Đế Quân

Những đám mây tan dần, một ánh sáng màu vàng chói mắt từ trên trời chiếu xuống đất, rơi lên người Long Thanh Thanh... Năng lượng quá lớn làm cho không khí liên tục rung động, thậm chí đỉnh núi cũng rung đưa, tựa hồ ngay cả Mục Thiên Nhai cũng có nguy cơ sập xuống.

Ánh sáng quá mức chói mắt, gần như bao trùm cả đỉnh núi, không người nào biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết được thần long khí của Kim Ô môn môn chủ không thể so sánh với bình thường.

“Kim, Kim Long...”

Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng hét lớn, sau đó toàn bộ đều trở lên yên tĩnh, giọng nói kia vẫn còn cảm nhận được, trái tim trong ngực bỗng đập mạnh liệt.

Chấn động dần biến mất, nhưng giữa không trung bỗng xuất hiện một thân hình to lớn.

Một rống thét ra tiếng kêu lớn, năm móng khua khua giữa không trung, tầng mây trên kia cũng bị màu vàng nhuộm đậm, chiếu thẳng xuống bóng người ở dưới rống vàng, tựa như một cái áo giáp vàng trên thân thể, mạnh mẽ không ai bì nổi giống như đế quân lâm thế mà người khác truyền miệng,

“ Là Kim Long đế quân, là Kim Long đế quân đó, a, chạy mau...”

Bốn phía vốn im lặng, giờ phút này, ồn ào bùng lên, đám người vốn ngư ông đắc lợi này, tất cả đều đang chạy trốn, giống như nham thạch sắp đến chỗ mình.

Bảy vị lão gia của Long Đường nhìn thấy chim vàng bay giữa không trung, hai mắt đột nhiên mở lớn, giống như không tin mình nhìn thấy rống vàng thật.

“ Không xong rồi, là Kim Long đế quân, đại ca, có nguy hiểm.”

Thân hình Long Dật Phong run lên, từ trong kinh ngạc bỗng lấy lại được ý thức, khi mở miệng nói, đồng thời cũng vội chạy về phía Long Dật Minh.

Thân ảnh Ô Nhã thoáng chốc đã chắn ở trước người Long Dật Phong, khẽ cười nói: “Vị lão gia này, đừng quên, đối thủ của ngươi là ta!”

“Tự mình tìm cái chết!”

Long Dật Phong quát lên một tiếng, trong cơ thể tỏa ra thần long khí màu xanh lam mãnh liệt, đậm hơn trên người Ô Nhã rất nhiều.

Ô Nhã nhìn thần long khí màu lam đậm vây quanh Long Dật Phong, sắc mặt cũng cứng lại, không hồ là lão ngũ của Long Đường, quả nhiên là đáng sợ!

Long Dật Phong lộ ra vẻ mặt dữ tợn, một ngọn lửa màu xanh xuất hiện trong tay hắn, vì bị gió thổi mà uốn mình theo, Ô Nhã cảm nhuyến tiên trong tay, không chút sợ hãi tiếp nhận chiêu của Long Dật Phong.

Nhưng, ngay tại lúc hai người sắp giao thủ, bỗng truyền đến một âm thanh của đòn đánh nặng từ kim long.

Bốn phía ngập tràn tiếng kêu của người Long Đường: “Đại lão gia...”

Long Dật Phong nghe thấy tiếng kêu kia liền quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy Long Dật Minh ngã xuống, không thể cử động, mà lạ thay Kim Ô môn môn chủ vẫn đứng im ở chỗ cũ.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Bỗng nhiên có tiếng gió rít bên tai, quay đầu lại liền thấy Ô Nhã sử dụng nhuyến tiên trong tay, đánh một roi về phía Long Dật Phong.

Long Dật Phong tuy rằng kịp thời tránh đi nhưng vẫn bị chấn động, thân mình không khỏi lùi về sau mấy bước.

Ngoài đầu lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn Ô Nhã.

“Ê, lão gia này, tốt nhất là đừng hết nhìn đông lại ngó tây, bằng không tự mình đâm đầu vào chỗ chết.”

Ánh mắt của Ô Nhã sắc bén, lộ ra vẻ châm chọc, nhìn thẳng vào Long Dật Phong.

Long Dật Phong tập trung sức mạnh ở hai tay, Song Hoàn trên tay hắn cùng hóa điểm màu xanh quanh thân hắn hòa làm một, hai tay cảm Hoàn bị bao trùm giống như một bộ bao tay hình chữ nhật.

“Miệng lưỡi của tiểu nha đầu ngươi thật lợi hại, lão phu sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Long Nham Quyền.”

Long Dật Tĩnh hét lớn, khua khua hai tay, công kích Ô Nhã.

Ô Nhã vùng nhuyến tiên lên, thân thể nhanh chóng lao tới...

Ở một nơi khác, Long Dật Minh nằm trên mặt đất, tay để trước ngực, trong yết hầu tràn tới vị lạ, không cảm được phun ra máu.

Hắn nhìn máu trên mặt đất, khó khăn ngẩng đầu, nhìn về phía Thanh Thanh, thấp giọng nói: “Nếu ngươi là Kim Long đế quân, vì sao lại phải đối phó với Long Đường?”

Kim Long đế quân vì sao phải hủy Long Đường?

Tay Thanh Thanh thân mật vuốt ve cái trán của kim long, ý cười nhàn nhạt nổi lên trong mắt nàng, nàng nói: “Long Dật Minh, ngươi không biết sao?”

Chương 38: Báo Ứng

Long Dật Minh lão đảo đứng dậy, hần đi về phía trước vài bước rồi lại ngã xuống, vẻ kinh ngạc thoáng hiện lên trên mặt hần: “Người có ý gì?” Thanh Thanh vô vô đầu kim long, quay người lại, ánh mắt đảo quanh bốn phía: “Còn nữa, với trận chiến này, càng có thể làm cho Kim Ô môn nổi danh thêm nữa chứ?”

“Người.”

Sắc mặt Long Dật Minh trầm xuống, hần quả thực không thể tin vào lỗ tai của chính mình, Kim Ô môn môn chủ này không phải đơn thuần muốn khiêu chiến với Long Đường, mà muốn dựa vào Long Đường, khiêu chiến với cả Lam Nguyệt!

Long Đường không chỉ đơn giản là ở Tề Quốc, cho dù đối với sáu nước cũng rất quan trọng.

Huống chi, lần này Long Đường xuất động một đội hình cường đại như thế đối phó với Kim Ô môn, tin tức này, chỉ sợ đã lan khắp Lam Nguyệt, năm quốc gia còn lại sẽ không có khả năng im lặng.

Long Đường không nghĩ là sẽ thất bại, cũng không nghĩ Kim Ô môn môn chủ chính là Kim Long để quân, cho nên đối với việc người trong năm quốc có thể ẩn nấp ở Mục Thiên Nhai, cũng không có ý định đuổi đi, mà ngược lại muốn làm cho kỳ tài trăm năm Phiêu Phiêu nổi tiếng khắp Lam Nguyệt, cũng muốn làm cho năm quốc hiểu được, hậu quả của việc động vào Long Đường.

Cũng không dự liệu, tình một đằng ra một nẻo, kết quả Long Đường lại trở thành bàn đạp của Kim Ô môn.

Điều này thật sự quá mức, nhưng Kim Ô môn môn chủ là Kim Long để quân lại là sự thật, cho dù hần có luyện đến Tử Long nguyên soái cũng không thể nào chống lại được người này.

Long Đường lần này thật sự là bị hủy trong tay tiểu tử này?

Long Dật Minh nghe rõ tiếng chém giết từ bốn phía truyền đến, nhưng làm đại ca của mười vị lão gia của Long Đường, hần lại bất lực như vậy, bảo sao hần không tức giận?

Hận thù mang theo sức mạnh ghê gớm, thần long khí màu tím sậm trào ra từ cơ thể Long Dật Minh, vốn chỉ là màu tím nhạt lúc này lại biến thành màu tím đậm.

Sức mạnh đột biến, khiến cho cả người Long Dật Minh phồng to ra song cũng làm cho thương thế của hần càng nặng.

Long Thanh Thanh nhìn những biến hóa không ngừng của Long Dật Minh, cười lạnh nói: “Long Dật Minh, sao ta lại cho người chết dễ dàng như vậy? Năm đó người đối phó thế nào với ta và nương ta, lần này ta nhất định sẽ thanh toán.”

Long Dật Minh kinh ngạc nhìn thân ảnh mình được kim long nâng lên.

Hai mắt Thanh Thanh nghiêm lại, giờ kim xích chỉ về phía Long Dật Minh, mỗi chậm rãi nói ra ba chữ.

Long Dật Minh ở giữa không trung đón gió, một lúc lâu không hề nhúc nhích, đến khi hần hết sức, Thanh Thanh đã đứng bên cạnh, hần vội vàng mở miệng: “Thanh.”

Thanh Thanh lạnh lẽo cười, “Đại bá, ta sẽ không cho người chết.” Âm thanh vừa xuất ra, Kim Long bỗng gầm lên, một ánh sáng màu vàng từ trên trời chiếu xuống, tốc độ vô cùng nhanh khiến cho Long Dật Minh không thể nào tránh được, khoảng khắc bị một màu vàng bao trùm lấy, cả người hần run run, thu nhỏ lại rồi từ từ đặt chân xuống đất.

Run rẩy trên mặt đất, Long Dật Minh vẫn đầy hoảng hốt, hần không thể ngờ được nha đầu kia bị bọn họ luôn mồm kêu là phế vật lại chính là Kim Ô môn môn chủ!

Đã biết nữ nhi của yêu nữ kia không lưu lại được!

Đáng tiếc, hần rút cuộc cũng không thể mở miệng, rút cuộc cũng không thể cử động, ánh vàng từ từ biến mất, bảy cân tám mạch của hần bây giờ đều bị thương, thần long khí trong cơ thể cũng biến mất, hiệp giờ, hần mới đúng là phế vật, một mặt không thể mở miệng nói, một mặt chính là phế vật không cử động được.

Báo ứng a!

Đây là báo ứng?!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu

Trong lòng nảy ra ý định muốn trốn tránh, đòn công kích hung hãn kia, đánh trúng người Long Dật Minh, lập tức, một ngụm máu tươi đỏ sẫm, tại nơi kẻ này đứng đã thu hút vô số ánh mắt kinh hãi, lòng lộn phun ra. Phía trên đỉnh núi, Long Dật Minh gặp một đòn nặng nề, nhanh chóng rơi xuống, rốt cuộc rơi xuống mặt đất, không thể nhúc nhích.

Ai cũng không nghĩ tới, Long Dật Minh vừa mới trở thành Tử Long Nguyên soái liền thảm bại ở trong tay Kim Ô môn môn chủ.

Nhưng, nhìn khắp nhân lực của Long Đường trên đỉnh núi này, Long Dật Minh đã được xem là cực mạnh, hiện giờ ngay cả hắn cũng bị thua, xem ra lần này Long Đường đúng là xề bị hủy trong tay Kim Ô môn môn chủ.

Nhất là lại nhìn thấy, Kim Long uy phong凛冽 bay xung quanh thân của Long Thanh Thanh, một đôi mắt rồng nâu, cảnh giới nhìn bốn phía.

Tầng tầng lớp lớp ánh vàng, trải dài khắp trời đất, chỉ riêng không khí trầm mặc này, đã khiến cho ý định tiến lên của họ khiếp bước, không dám tiến lên nữa bước, chỉ có thể lo lắng nhìn Long Dật Minh nằm ở trên mặt đất.

Long Thanh Thanh trong trẻo lạnh lùng nhìn khắp bốn phía, vid sau bước tiếp bước, đi tới trước người Long Dật Minh, nàng hạ mắt, từ trên cao nhìn xuống phé vật Long Dật Minh.

Người này mặt xám như tro tàn, một thân nam nhân chết vật, còn là vị đại lão gia oai phong một cõi của Long Đường sao?

Giờ phút này, hắn cũng chỉ sống thoi thóp.

Nhưng đồng tử trong con ngươi kia phụt ra sát khí làm cho người khác sợ hãi, chỉ tiếc Long Dật Minh có miệng khó trả lời, hắn biết rõ ràng người trước mắt là ai, đang tiếc không có cách nào báo được cho các đệ đệ của hắn!

Long Thanh Thanh

“Long Dật Minh, ngươi tốt nhất còn sống cho tốt, còn sống mới có thể nhìn thấy cảnh Long Đường bị dồn ép, nhìn thấy ta làm thế nào đem Hộ Long gia tộc của Lâm Nguyệt trừ tận.”

Lời nói tuy thật khế, nhưng đủ để cho Long Dật Minh nghe được một chữ không sót.

Thân hình nằm trên đất kia, kịch liệt run rẩy vài cái, máu tươi tràn đầy trong miệng nhưng một chữ cũng không có.

Long Thanh Thanh vung vạt áo dài lên, gió đột nhiên thổi cuộn cuộn xung quanh Long Dật Minh, quăng hắn vào đỉnh núi xa xa kia, trung tâm của cuộc chiến.

“Đại ca.....”

Mấy vị lão gia còn lại của Long Đường đều không phải là đối thủ, vội lướt nhanh tới trước người Long Dật Minh bị Long Thanh Thanh quăng tới.

Long Dật Hải không để ý công kích của đối thủ, đã trúng một chương, lúc này mới miễn cưỡng tiếp đượ Long Dật Minh.

“Đại ca, đại ca, người làm sao vậy?”

Trong ngực bốc lên lửa, nhưng đám người Long Dật Hải cũng đã đem chuyện xung quanh quên mất, chỉ lo lắng nhìn Long Dật Minh.

Long Dật Minh nằm trong ngực đệ đệ của mình, hắn muốn nói chuyện, muốn đem chuyện hắn biết được nói cho bọn họ, nhưng

“Ta muốn giết hắn, ta muốn giết hắn.”

Long Dật Hải nhìn cặp mắt của Long Dật Minh ôm hận nhưng lại không thể nói, hai mắt đỏ sạm tràn đầy bi phẫn.

“BÀN H.”

Một lần nữa mặt đất rung chuyển lắc lư, kim long bay lên trời, ánh sáng màu vàng trong phút chốc bao trùm lấy toàn bộ đỉnh núi, Long thanh Thanh

đứng trên kim long, một thanh long lạnh nhìn xuống dưới, âm thanh như hồng thủy, vang vẳng trong không gian: “Người trong lục quốc nghe đây, trở về nói cho lão gia của các người biết, linh hồn của người đã chết ba mươi năm trước sẽ trở về lấy mạng Long Đường bây giờ mới chỉ là bắt đầu!”

“Súc, sinh!”

Long Dật Vũ quát lớn.

Mắt của Long Thanh Thanh lóe lên, một đường ánh sáng vàng đánh vào bên cạnh Long Dật Vũ, nếu không phải Long Dật Thu kịp thời mang hấn đi, chỉ sợ kết cục hiện tại so với Long Dật Minh giống nhau.

“Lão Bát.”

Long Dật Vũ tức giận nhìn Long Dật Thu.

“Trận chiến ngày hôm nay, Long Đường chúng ta đã bại trận, tiếp theo, Long Đường chắc chắn sẽ bị diệt.”

Long Dật Thu đầu đón nói ra sự thật hấn không muốn thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tiếng Hoan Hô

“Kim Ô môn môn chủ, trận chiến hôm nay Long Đường bại, nhưng người cũng đừng nghĩ đến việc đánh bại Long Đường là có thể phát ngôn bừa bãi. Người phải nhớ kỹ: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Sáu đại gia tộc, nhân tài vô số, chỉ cần đoàn kết, cho dù người là Kim Long để quân hay sao, dám đối đầu với sáu đại gia tộc, quả thực là tìm đường chết.”

Long Dật Thu ngẩng đầu, sắc mặt trầm ngưng nhưng cũng không làm mất đi khí phách, hướng về phía Long Thanh Thanh quát chói tai.

“Bản môn chủ hôm nay dám ở đây nói cho người ngoài biết, sẽ không nghĩ tới việc thất bại. Long Dật Thu, người cũng không công kích được bản môn chủ, hôm nay bản môn chủ tạm thời tha cho Long Đường người, làm cho sáu đại gia tộc cùng đi trên một đường.”

Con người hẹp dãi của Long Thanh Thanh lóe lên ý cười lạnh, lời nói không hề che dấu tự tin cùng cuồng ngạo.

“Khinh người quá đáng, quả thực là khinh người quá đàngs!”

Long Dật Vũ tức giận đến nổi cả người phát run, những ngón tay cầm tam xoa kích cung trở nên trắng bệch.

“Các vị ca ca ngàn lần đừng lên xúc động, chỉ cần ở trên núi không no không có củi đốt.”

Long Dật Thu ngăn cản đưa người Long Dật Vũ, hai tay hấn đã sớm bị máu tươi nhiễm hồng, nhưng hấn cũng biết nhẫn nại.

Long Đường quyết không thể bị hủy chỉ trong chốc lát. Chỉ cần còn Long Đường, tuyệt không cho tiểu tử kia can rỗi!

“Bát đệ nói rất đúng, chúng ta không thể ở đây hành động theo cảm tính, hiện giờ đại ca, lão ngũ cùng Phiêu Phiêu đều đã bị thương, hôm nay Long Đường thất bại, nhưng tuyệt không có khả năng xuống tiếp. Trước tiên chúng ta quay về Long Đường tìm Đường chủ để bàn bạc kỹ hơn.”

Long Dật Hải bị lời nói của Long Dật Thu thuyết phục, bước chân chậm dần, nhìn mấy người khác nói.

“Ta thật sự không phục!”

Long Dật Vũ cắn răng, xiết chặt tam xoa kích trong tay, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng kìm nén khuất nhục.

Người trong Long Đường ôm nỗi hận, bọn họ chưa bao giờ thất bại, hôm nay cư nhiên lúc này, đã bị nhục nhã cùng vết thương nặng trước nay chưa từng có.

Nhưng mà, cũng bởi vậy, một hồi đại chiến cuối cùng cùng lắng xuống.

Long Thanh Thanh từ từ hạ xuống giữa không trung, cùng lúc đó, Ô Nhã cùng người trong Kim Ô môn trở về bao quanh thân thể hấn.

Nhìn thấy đám người trong Long Đường rút lui khỏi Mục Thiên Nhai, một đám trong mắt không che dấu được hưng phấn cùng khát khao của mình.

Bọn họ giành chiến thắng, đại chiến của Kim Ô môn và Long Đường, bọn họ chiến thắng.

Nhất thời trong Kim Ô môn phát ra tiếng hoan hô rung trời.

“Chủ nhân, chúng ta đã thắng, chúng ta đã thắng.”

Hai mắt Ô Nhã rung rung, khó nén lại hưng phấn trong đó.

Long Thanh Thanh ngoái đầu nhìn lại, nhìn đám môn đồ đang đắm chìm trong chiến thắng ở phía sau, thân nhiên nhìn về phía Ô Nhã, cười: “Nhưng mà mới chỉ là bắt đầu.”

“Ô Nhã tin tưởng, lấy thực lực của môn chủ, nhất định có thể hoàn thành tâm nguyện.”

“Thực lực sao.....”

Long Thanh Thanh đưa mắt, nhìn kim long vẫn đang bay lượn giữa không trung, không biết vì sao trong lòng nàng lại có một nỗi buồn âm thầm, bất giác nàng đưa tay nên vuốt hai gò má.

Những lời nương nói năm đó, lượn lờ xung quanh nàng rõ ràng: “Kim long chưa phải tất cả.”

Ô Nhã nhìn thân ảnh đứng lẳng lẳng phía trước, trong mắt xẹt qua một tia ái mộ.....

.....

Qua trận chiến giữa Kim Ô môn và Long Đường đã tạo một vị trí cho Kim Ô môn trong lục quốc, đồng thời đem vị Kim Ô môn môn chủ như trong lời đồn kia, không nghĩ ngờ gì đã đem Lam Nguyệt đại lục ngũ say tỉnh lại.

Một trận tình phong huyết vũ sắp xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hai Con Mèo Nhỏ

Bầu trời trên đỉnh núi Mục Thiên Nhai vẫn đắm chìm trong tiếng hoan hô, nhưng, hai đạo thân ảnh khác rất nhanh xuất phát tới sườn núi. Ô Nhã theo phía sau Long Thanh Thanh, thỉnh thoảng lại nhìn về đỉnh núi một chút: “Chủ nhân, đám người kia thật là vô pháp vô thiên, đến bây giờ còn làm ầm ĩ, quay về nô tỳ sẽ nhất định giáo huấn cho bọn họ một bài.”

“Không sao, hôm nay tùy mọi người đi.”

Hai hàng lông mày của Long Thanh Thanh đảo qua hững hờ, gương mặt nhìn nắng gắt trên cao, hôm nay quả thật là một ngày đáng chúc mừng.

“Nếu chủ nhân nói vậy, tất nhiên là được rồi.”

Ô Nhã đáp lời, kỳ thật máu nàng bây giờ vẫn còn sôi trào, mắt mắt duy nhất là không đánh bại Long Dật Phong.

“Ô Nhã, người đưa đến đây thôi, trong môn còn nhiều truyện cần phải xử lý.”

Thanh Thanh dừng lại ở giữa một chiếc đỉnh ở sườn núi, ngoái đầu nhìn về phía Ô Nhã.

“Chủ nhân, người không đi có được không? Lấy thực lực của chủ nhân hiện tại.....”

Về mặt Ô Nhã lo lắng, nàng không hiểu vì sao chủ nhân lại đáp ứng thay Long Phiêu Phiêu đó gả sang Yến quốc, hiện tại Long Đường đã bị đánh bại, cho dù chủ nhân đồng ý, cũng không có vấn đề gì.

“Ô Nhã, người cảm thấy ta vì Long Đường mà mới đến Yến quốc sao?”

Hai mắt Thanh Thanh ním cười, hiện tại nàng đã gạt bỏ phần tàn ác trong ánh mắt, vẻ ôn nhu trong ánh mắt khiến cho người ta hoảng hốt, đây là Kim Ô môn môn chủ rung trời chuyển đất trên Mục Thiên Nhai vừa rồi?

Ô Nhã ngạc nhiên một lúc, rồi rất nhanh tỉnh lại, sắc mặt nàng có phần ủ dột, nói: “Chủ nhân là vì Phiêu Phiêu.”

“Ta vốn nợ Phiêu Phiêu.”

Nhẹ giọng thở dài, điều sâu kín trong lòng dường miệng Thanh Thanh nói ra.

Mặc kệ Long Đường thấy nàng thế nào, mười năm qua, Phiêu Phiêu vẫn như một bảo vệ nàng.

“Ô Nhã hiểu.”

Trán Ô Nhã cúi xuống, trong lòng nàng có chút chưa xốt, biết vậy, mình khuyên bảo thế nào cũng vô dụng.

“Ô Nhã,” Long Thanh Thanh đang muốn tiến lên thì bỗng nhiên dừng lại, hơi thở ôn hòa kia nháy mắt bị hàn khí thay thế, ánh mắt sắc bén nhìn về phía lùm cây, trầm giọng nói: “Không nghĩ tới ở trong này, còn có hai con mèo nhỏ đang lấp.”

Lời lới của Thanh Thanh còn chưa dứt, trong lùm cây phát ra tiếng “loạt xoạt loạt xoạt”, chỉ trong chốc lát, hai đạo thân ảnh thon dài bước ra.

Bách Hiểu Thông gãi gãi đầu, vẻ mặt cười cười nói: “Này, môn chủ đại nhân, chúng ta lại gặp mặt.”

Ánh mắt của Thanh Thanh dừng trên người Bách Hiểu Thông, rồi nhìn về phía tên còn lại, giương lên nụ cười lạnh: “Sao, đúng là mệnh dài thật, lần trước bản môn chủ đã bỏ qua cho các ngươi, lần này lại tự đưa mình đến cửa.”

“Đừng a môn chủ địa nhân, tốt xấu gì chúng ta cũng là bằng hữu từng gặp nhau một lần, Bách Hiểu Thông ta cũng không phải là quỷ đoán mệnh, huống chi lần này chúng ta đến chỉ là muốn xem nào nhiệt, tuyệt không có ý đồ đối nghịch với môn chủ.”

Bách Hiểu Thông a dua bước lên vài bước, cũng không đoán được Ô Nhã sẽ tiến lên chặn đường hắn: “Vô si, dám nói chuyện với chủ nhân như thế.”

Bách Hiểu Thông ngạc nhiên, nhìn thân thể thướt tha của tiểu cô nương này, tấm tắc nói: “Tiểu cô nương không cần hung dữ như vậy, bằng không kiếm chồng bằng cách nào.”

Hai gò má Ô Nhã đỏ lên, lửa giận trong mắt càng lớn hơn, quát: “Đáng chết!” Nàng nắm trường tiên bên hông, lời nói còn chưa dứt đã đánh tới Bách Hiểu Thông.

Bách Hiểu Thông đứng một bên, tươi cười tránh những đòn công kích của Ô Nhã, nhưng đồng thời cũng giơ tay đầu hàng: “Đúng đúng, là ta đáng chết, còn nhờ nữ hiệp giơ cao đánh khẽ, phóng ta một con ngựa.”

“Hừ!”

Bách Hiểu Thông vừa rồi ung dung né tránh với vẻ cười cười trên mặt hiện giờ, tất cả đều đốt thêm lửa trong lòng Ô Nhã, nàng huy động trường tiên, không hề chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Không Có Tư Cách

Ô Nhã đâu có thể dễ dàng dừng tay, huy động trường tiên, đánh về phía Bách Hiểu Thông. “Ô Nhã dừng tay.”

Tay Thanh Thanh cầm lấy cổ tay của Ô Nhã.

“Chủ Nhân!!”

Ô Nhã quay đầu lại, buồn bực nhìn Thanh Thanh.

Ánh mắt Thanh Thanh lảng lạng nhìn Ô Nhã, ra mệnh lệnh: “Lui ra.”

Lửa giận trong ngực Ô Nhã tuy rằng đang bị thiêu đốt nhưng chỉ có thể không cam lòng gật gật đầu, lui về phía sau Long Thanh Thanh, đáp: “Dạ, chủ nhân.”

Bách Hiểu Thông hô to một hơi, vỗ vỗ ngực: “Ta nghĩ mình sẽ mất mạng chứ, đa tạ chủ môn đại nhân thủ hạ lưu tình.”

“Bách Hiểu Thông, xem ra cầm ta giúp rút ngắn đầu lưỡi của ngươi lại, không nói một ngày, cái mồm thối của ngươi sẽ chết sao.” Nam tử bên cạnh lạnh lùng nói, lập tức hắn giương mắt, đối đáp với ngươi đứng sở phía trước, “Môn chủ, Bách Hiểu Thông có cái gì thất lễ, còn xin người rộng lượng bỏ

qua.”

Thanh Thanh phát tay áo, tà tà liếc nhìn nam tử, mở miệng nói: “Các ngươi một đấp một xướng, phối hợp với nhát thật ăn ý.”

“Đâu có đâu có, cũng không thể tính là huynh đệ được. Aha, ha ha.”

Bách Hiểu Thông cười lớn, phát mạnh một cái lên đầu vai của nam tử kia.

Nam tử bên cạnh ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Bách Hiểu Thông.

Bách Hiểu Thông sờ sờ mũi, mắt mặt lui xuống, bắt tay thực thi, nói: “Được rồi, các ngươi nói chuyện các ngươi nói chuyện, ta câm miệng.” Nói xong làm cái động tác mình chó có nên tiếng, đứng ở sau nam tử, nhưng thỉnh thoảng còn hướng về phía Ô Nhã sau Long Thanh Thanh, nháy mắt.”

Ô Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không ngại có Long Thanh Thanh, đã sớm quát ra một roi.

“Môn chủ, lời nói của tại hạ lần trước, đều không phải là giả bộ, mà là xuất phát từ tâm.”

Ngẩng đầu, con ngươi đen bóng sâu xa của hắn lộ ra vẻ chân thành.

“Ta không cần bằng hữu, cũng không có hứng thú làm bằng hữu với ngươi.”

Thanh Thanh không chút do dự từ chối lời mời của đối phương.

“Môn chủ tuy rằng là Kim Long đế quân, có thể để cho Long Dật Thu nói những lời như vậy đúng là không tồi, nhưng nhìn khắp Lam Nguyệt, nhân tài không hề thiếu. Môn chủ sao không chấp nhận lời đề nghị của tại hạ, nhiều bằng hữu, sau này đối phó với nhiều địch nhân cũng dễ chịu hơn, hơn nữa tại hạ quả thật là nương mộ môn chủ, muốn làm bằng hữu với người.”

Nam tử nói ra những lời xuất phát từ đáy lòng.

“Nếu ta sợ, ta sẽ không ở Mục Thiên Nhai nói ra những lời kia. Địch nhân đối với ta mà nói, có lẽ mới là tốt nhất, làm bằng hữu của ta, ngươi không có đủ tư cách.”

Tư thái Thanh Thanh cuồng quyết, không chút thương lượng đường sống cho đối phương.

Khóe miệng nam tử khẽ giương lên, mâu trung mỉm cười: “Xem ra thành kiến của môn chủ đối với tại hạ vẫn không giảm bớt, như vậy, tại hạ kiên lấy hành động thực tế để chứng minh. Lâm này, trước hết xin cáo từ.” Lời nói vẫn còn đọng lại, hắn ôm quyền chào Long Thanh Thanh, sau đó, xoay người, nhìn về phía Bách Hiểu Thông: “Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Bách Hiểu Thông đáp lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Thanh Thanh: “Môn chủ đại nhân, lần sau chúng ta gặp mặt, nếu muốn lấy tin tức gì, tới tìm Bách Hiểu Thông ta. Nha đầu phía sau, muốn gả đi, chỉ bằng cân nhắc cân nhắc ta!”

“Ngươi.”

Về mặt Ô Nhã vì tức giận mà đỏ lên, bước chân lên.

Long Thanh Thanh nhắc tay, chặn Ô Nhã lại.

Ô Nhã giảm chân, có chút trách mắng: “Chủ nhân, tên hỗn đản kia ta không thể không giết hắn.”

“Sẽ có cơ hội” Long Thanh Thanh mỉm cười vỗ vỗ đầu vai Ô Nhã, trấn an nói: “Trước mắt, ngươi còn có chuyện quan trọng hơn để làm, vừa rồi ngươi đối phó với người của Long Đường tổn hao không ít thần long khí.”

“Chủ nhân.”

Ngữ khí của Ô Nhã dịu hơn rất nhiều, vì Long Thanh Thanh quan tâm đến mình mà cảm thấy vui vẻ.

Thanh Thanh đưa mắt, nhìn hai thân ảnh đang rời xa, đôi mắt màu đen âm tình bất định, kẻ khác không thể đoán được.

Nàng quay người lại, nhìn về phía Ô Nhã, phân phó: “Ô Nhã, nơi này giao cho ngươi, Ô Mông có lẽ đag rất sốt ruột.”

“Dạ, Ô Nhã sẽ không phụ sự kì vọng của chủ nhân.”

Ô Nhã cúi người nhìn theo Long Thanh Thanh rời đi, chủ nhân, Ô Nhã sẽ nhanh chóng đuổi đến Yến quốc hội họp với người, người phải bảo trọng.

Hy vọng Ô Mông có thể bảo vệ chủ nhân tốt.

Chương 43: Cự Hôn

Long Thanh Thanh từ Mục Thiên Nhai phải bắt kịp đội đón dâu, mất đến nửa ngày, sau đó cùng Ô Mông đã dung dịch thành nàng trao đổi thân phận, Ô Mông lấy thân phận nha hoàn hồi môn – Mông nhi đi theo nàng. Thanh Thanh ngồi trên kiệu hoa, nhắm tính thời gian, đến nửa tháng nữa mới tới Yên Quốc.

Ô Mông đứng ở bên cạnh kiệu, con ngươi dài nhỏ đánh thêm màu hồng ở dưới mắt nữa, vó về vô cùng linh động, hé ra những đường cong tuyệt mỹ trên khuôn mặt tròn, thân thể nhanh nhẹn khiến người ta có cảm giác thích thú, khiến cho những người khác liên tiếp nhìn tới, cảm thấy vị nha hoàn này đúng là xinh đẹp như thiên tiên.

Không biết vị tân nương trong kiệu hoa kia, là hạng tuyệt sắc giai nhân thế nào.

Ngoài kiệu hoa vẫn vang lên tiếng bàn luận, vẫn chưa có chút ảnh hưởng nào đến hai người chủ từ đang đối thoại bằng lòng.

“Chủ nhân, Ô Nhĩ truyền tin tức tới, nói là hai người được chủ nhân cứu kia, đã an toàn rời khỏi Tề quốc. Ô Nhĩ xin chi thị của người có thể đến Yên quốc được không?”

“Ô Nhã cũng sắp tới rồi, tạm thời bảo Ô Nhĩ ở lại Tề quốc, ta đã có tính toán.”

“Dạ, Ô Mông sẽ nhanh chóng liên lạc với Ô Nhĩ.”

Ô Mông dừng lại, nhìn dòng người đang đi ở hai bên, còn nói thêm: “Chủ nhân, người chủ nhân cưới lần này hóa ra không phải là thái tử của Yên quốc, mà là con trai thứ bảy của Yên Vương – Sở Ca.”

“Yên vương sao có thể tự đem phiên toái đến cho mình, Long Dật Tĩnh có thể thu long chuyển phượng,, hẳn tự nhiên cũng có thể. Không sao, dù đối phương là ai, cũng không quan trọng.”

Thanh Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, nàng cũng chẳng để ý đến người đó là ai.

“Nhưng mà về phần vị Sở Vương này, có rất nhiều lời đồn đại. Nhưng mà chỉ sợ vị Sở Vương này đúng là ngốc tử.”

“Ngốc tử cùng phế vật.....”

Thanh Thanh nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng, khóe miệng dưới khăn voan hồng giờ lên thành hình vòng cung, Yên Vương xem ra đã nhìn thấu thủ đoạn của Long Dật Tĩnh, vì vậy mới quyết định như thế.

“Chủ nhân, đã tới Sở vương phủ.”

Ô Mông ở bên ngoài khẽ nói, vừa lúc nghe được âm thanh chói tay của hi nương (*người chăm sóc nàng dâu) truyền đến, “Long tiểu thư, đã đến Sở vương phủ.”

Hi nương cười ha hả bước đến, vén tấm màn ở kiệu lên, tay đỡ Thanh Thanh bước xuống kiệu.

Chân Thanh Thanh nhẹ nhàng đứng trên thảm hồng, uyển chuyển bước theo sự dẫn dắt của hi nương, đi về phía trước.

Vừa rồi ngẩng đầu nhìn còn rất náo nhiệt còn lúc này thì lạnh ngắt như tờ, chỉ nghe thấy âm thanh chuyển động của không khí tràn ngập trong không gian.

Thanh Thanh thu mắt, nhướn mi, thông qua tấm vải đỏ, nhìn về phía trước.

Nhảy vào mắt là một thân hồng phục chói mắt đang dẫn đầu, phía bên trên còn có một vật gì đó xanh biếc, nhìn kỹ mới phát hiện, hóa ra là một con vẹt đang im lặng nằm trong ngực của chủ nhân.

Chậm rãi đem ánh mắt rời đi, hé ra một dung nhan ánh tuấn không thể nào bắt bẻ, trong hai con mắt phượng hẹp dài lộ ra tia tức giận rồi lại mang theo sợ hãi, nhìn chằm chằm tân nương đang được hi nương dẫn tới.....

Một tay hắn nắm lấy góc áo của nữ mẫu, môi bĩu ra giống một đứa trẻ đang giận dỗi nói: “Bỏ vương không cần thú nữ nhân này, nếu Ngưng nhi tức giận, không để ý đến bốn vương thì làm sao đây? Nữ mẫu, đem nữ nhân này đuổi đi.”

(Tiểu Bạch: Ngưng nhi của anh này, không phải, *chỉ chỉ* con vẹt kia chứ?)

Lưu ma ma chính là bà vú vẫn ở bên hầu hạ Sở Ca, bởi vậy Sở Ca vô cùng kính sợ nàng, trong vương phủ, chuyện gì cũng do nàng làm chủ.

Lúc này do con vệt Ngưng nhi đang sợ hãi trốn đi, Sở Ca lại bắt đầu luống cuống, một bên trấn an vệt, một bên khinh thường Long Thanh Thanh, thanh âm của hắn không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe rõ được.

Cử chỉ của Sở Ca lộ ra vẻ ngây thơ, nhưng, ngay lúc này, đối với Thanh Thanh vừa mới xuống kiệu hoa không khác gì là bị sỉ nhục.

Trước mặt mọi người đứng ở cửa, nàng bị Sở Vương cự hôn, hơn nữa nguyên nhân chính là hắn không muốn kết hôn với nàng, mà là con vệt trong tay hắn – Ngưng nhi!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vẹn Toàn Đồi Bên

Long Thanh Thanh bị cự hôn trước mặt mọi người ngay tại cửa Sở Vương phủ, nguyên nhân đúng là Sở Vương yêu vệt đến khờ dại, muốn thú vệt làm thê chứ không muốn chưa nàng. Trong chốc lát, bàn luận phía dưới không ngừng truyền đến tai của Thanh Thanh.

”Này này, có trò hay để coi, thể diện của Long nữ Tề quốc này đều đã bị mất.”

”Ta phi, cái gì mà Long nữ Tề quốc, chỉ là một cái phế vật thôi, không phải là Long Phiêu Phiêu gì kia.”

”Ta cũng nghe nói, người mà Đại vương chỉ định chính là Long Phiêu Phiêu a. Nhưng mà nghe nói một trận chiến ở Mục Thiên Nhai, Long Đường coi như là đã bị hủy hoại hơn nửa, Long Phiêu Phiêu kia cũng chẳng giỏi giang gì.”

”Thật không biết Tề Vương của bọn họ nghĩ thế nào, cứ nhiên lại còn mặt mũi đem nữ nhân đó qua đây, quả thực là vũ nhục Yến quốc chúng ta.”

”Đại vương cũng bởi vì biết được tin đó, người tới không phải là Long Phiêu Phiêu nên mới sửa lại chủ ý, đem nữ nhân này cho Sở Vương gia. Như thế cũng tốt, phế vật kết hợp với gốc tử. Không nghĩ tới, ngay cả gốc tử cũng không cần phế vật này.”

Nghe được một chút bàn luận truyền đến, trên mặt Thanh Thanh bị khăn đỏ che khuất lại tràn đầy ý cười thần nhiên.

Ô Mông tự nhiên cũng nghe được không ít, sắc mặt hắn giãn nở, âm thầm ngưng khí, tay khẽ đảo hướng lên trên, một cỗ khí vô hình bắn thẳng tới chỗ đang nghị luận.

”Ai nha, ai đánh ta?”

Một nam tử trung niên che cái mũi sưng đỏ của mình, nhảy lên gào thét.

Mấy đôi mắt vốn nhìn chăm chăm vào Long Thanh Thanh, lúc này cũng đều chuyển sang nhìn nam tử kia.

Đề tài cũng theo đó mà tiêu tán, chỉ có Lưu ma ma đứng ở cửa bị Sở Vương cầm vật áo, ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía Thanh Thanh, lập tức hạ mắt, nhìn Sở Ca đang cau kinh: “Vương gia, người phạm lỗi rồi, hôm nay người hãy ngoan ngoãn lập gia đình, hôm nào nhũ mẫu sẽ để hổ con cùng người đi bắt để mền.”

”Nhũ mẫu, có phải bởi vì Sở Ca là một cái gốc tử, cho nên con chỉ xứng lấy phế vật thôi sao?” Sở Ca cúi đầu, vạn phần nghẹn khuất hỏi. Sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt nuốt giận quét về phía Long Thanh Thanh, chỉ vào nàng, nói: “Ta không cần thú phế vật.”

”Nói vậy, ai vô liên si nói ra những lời này, Vương gia sao lại là gốc tử được.”

Lưu ma ma lên cao giọng, về mặt giãn nở nhìn bốn phía, một đám đều bị Lưu ma ma nhìn chăm chăm chỉ dám cúi đầu, không dám nên tiếng.”

“Ta muốn thú Ngưng nhi.”

Sở Ca ôm con vệt trong tay, mạnh mẽ nói.

Lưu ma ma nhú mày, “Vương gia, Ngưng nhi bất quá chỉ là một con vệt, sao có thể.....”

”Không cần, Sở Ca chỉ muốn kết hôn với Ngưng nhi, trừ phi cho Sở Ca thú Ngưng nhi, bằng không Sở Ca sẽ không thú nữ nhân kia.”

Sở Ca dứt khoát ôm con vệt, ngồi trên mặt đất, chơi xấu không đứng lên.

”Vương gia mau đứng lên, thế này còn ra thể thống gì, các người còn không mau giúp Sở Vương đứng dậy.”

Lưu ma ma gấp đến độ quát to với đám hạ nhân đứng một bên.

”Ta là Vương gia, các người đều phải nghe lời ta, ta nói muốn thú Ngưng nhi chắc chắn phải thú Ngưng nhi, các người ải dám phản đối!”

Sở Ca thấy hạ nhân vây tới, mở to hai mắt, gào thét.

Lập tức làm cho bọn hạ nhân có ý định tiến lên dừng bước.....

Bàn luận dưới kia vốn yên tĩnh, lúc này lại bắt đầu náo động.

Lưu ma ma chớp mắt, ngẩng lên, nhìn về phía tân nương đang đứng trên bậc thang, nàng bước tới bậc thềm phía trước, đi tới bên cạnh Long Thanh Thanh, khẽ thấp âm thanh nói: “Long tiểu thư, Yến Vương không tính toán cùng Tề Vương đã an bài như vậy, xem như cũng giữ cho các người mặt mũi. Loại tình huống này, người nói xem, kế tiếp nên làm thế nào?”

Thanh âm của Thanh Thanh từ trong khăn voan truyền đến, “Nhũ mẫu, không sao, theo ý Sở Vương làm đi.”

Lưu ma ma hơi ngạc nhiên nhìn Long Thanh Thanh, nhưng cũng chỉ một lát sau, lập tức biến thành khinh thường, nàng hừ lạnh một tiếng, “Vật thì tốt rồi.” Âm thanh vẫn còn đọng lại, nàng đã trở về đứng bên cạnh Sở Ca nói: “Vương gia, nhũ mẫu có biện pháp vẹn toàn đôi bên.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cảnh Cáo

”Biện pháp?” Sở Ca hồ nghi ngẩng đầu lên, nhìn Lưu ma ma.

”Vương gia có thể thú Ngưng nhi, đương nhiên cũng phải thú luôn nữ nhân kia.”

Lời nói của Lưu ma ma không lớn nhưng khiến cho mọi người đều nghe được.

“Ngưng nhi là Vương phi của ta, nàng không phải.”

Sở Ca ôm vệt, cắn răng nói.

”Được được, tất cả hôm nay đều làm theo lời Vương gia đi.”

Lưu ma ma lại cười nói.

Sở Ca ngo ngoáy một chút, rốt cục cũng ôm vệt đứng dậy, hần hừng về phía Long Thanh Thanh hừ hừ: “Hừ, nếu không phải vì Ngưng nhi, bản vương sẽ không thú người đâu! Từ nay về sau, Ngưng nhi mới là Vương phi của bản vương, người bắt quá chỉ là cái..... Là cái.....”

Sở Ca có chút khó xử, không biết phải nói gì mới đúng, khuôn mặt tuấn dật bởi vậy cũng đỏ lên.

”Là sùon phi.”

Lưu ma ma ở bên cạnh nhắc nhở Sở Ca, hừm Yến Vương tuy rằng không so đo, nhưng người trong Sở Vương phủ bọn họ sao lại có thể nuốt nổi khẩu khí này. Vừa vặn lúc này, có thể đường đường làm nhục mặt nữ nhân Long Đường của Tề quốc.

”Ừ, đúng vậy, sùon phi.”

Sở Ca gật đầu liên tục, trên mặt hiện ra nét cười thỏa mãn, âm lấy con vệt vui mừng xoay người, bước vào đại môn, hoàn toàn không để ý tân nương vẫn đứng bên bậc thang.

Tức khắc, ánh mắt bốn phía đều khác nhau, đều tập trung trên người nữ tử đều đội khăn đỏ.

Đây quả thực là chuyện mới nghe lần đầu tiên, chuyện chưa từng thấy bao giờ, người cùng thú vật, đặt ngang hàng đó.

Mà không thể nghi ngờ gì hơn, Long Thanh Thanh trở thành một truyện cười lớn nhất trên Lam Nguyệt.

Cư nhiên lại cùng con vệt đó, hơn nữa nàng chỉ là một cái sườn phi, vệt mới là chính phi.

”Hi nương, còn không mau nghênh đón sườn phi vào cửa, chậm chễ giờ nào, ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Lưu ma ma thanh sắc câu lệ nhìn về phía hi nương đang kinh sợ đứng như cây trồng.

Hi nương vội hoàn hồn, khuôn mặt cứng ngắc bà ý cười, lên tiếng nói: “Nghênh, nghênh sườn phi.”

Thanh Thanh đưa tay đặt vào bàn tay của hi nương, nhẹ nhàng bước đi.

Nhưng còn chưa bước được vài bước, đột nhiên ở cửa đã truyền ra tiếng nổ “bành”

”Ai yêu, thất lung của ta.”

Lưu ma ma kêu lên thảm thiết, lập tức đen yên tĩnh xung quanh đánh động.

Tội tở của Sở Vương phủ đều chạy tới, một đoàn loạn hết.

“Nhũ mẫu bị ngã, người đầu tới đỡ dậy.”

”Nhũ mẫu, lưu ma ma.”

Trong âm thanh ồn ào nào động ấy, còn trộn lẫn không ít tiếng cười mỉa mai.

Lưu ma ma được mọi người nâng dậy, lộ ra khuôn mặt vốn uy nghiêm giờ chỉ có chật vật, hai mắt hàm chứa cảnh cáo nhìn về đằng sau, “Chuyện này nhũ mẫu ta sẽ không bao giờ quên.”

Âm thanh lạnh lùng vừa dứt, Lưu ma ma được nha hoàn đỡ đi, phát tay áo bước vào đại môn.

”Mông, là ngươi làm”

”Ai bảo lão yêu bà đó dám bắt kính với chủ nhân, nhưng mà đây mới là một đòn cảnh cáo nhỏ, nếu không phải chủ nhân đã dặn lấy thể cục làm trọng, nô tỳ đã làm cho nàng ngã không đơn giản như vậy.”

Thanh Thanh liếc mắt nhìn Ô Mông ở bên cạnh, khoe miệng dịch chuyển một chút, sử dụng tâm ngữ, nói: “Vậy ngươi hấn lên làm cho nàng ngã nặng thêm chút nữa, chủ sao cũng đã ra tay.”

”Ồ? Chủ nhân.”

Ô Mông lăm lét nhìn, một bộ dạng ngoài ý muốn nhìn Thanh Thanh.

”Đi thôi.”

Thanh Thanh cười khê một tiếng, hi nương liền diu đỡ, bước vào đại môn Sở Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Bái Đường

Thanh Thanh được hi nương diu đỡ, tiến vào Sở Vương phủ, hành lang đi qua cũng thật dài, đến khi tới tiền sảnh, lại bị chặn ở cửa. “Sườn phi tạm thời hãy chờ ở cửa, Vương gia phải cùng Vương phi trước.”

Một âm thanh lớn vang lên ở cạnh cửa.

”Vương gia cùng Vương phi thành thân?”

Hi nương bị âm thanh vang lên ở cửa này làm cho vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên, nàng chưa trở về từ trong khiếp sợ ban nãy.

”Chính là Ngưng nhi Vương phi.”

Nha hoàn đứng ở cửa thân nhiên nói.

“Xi.”

Ô Mông rút cuộc không thể nhịn cười, hần lập tức phát tay, nói: “Ngượng ngùng, thật sự là ngượng ngùng.”

Nha hoàn đó trừng mắt nhìn Ô Mông, khinh thường nói: “Thật là chủ tử dạng gì, nô tài dạng đó.”

(Tiểu Bạch: Ta thích câu này, Ô Mông ca ca quả thực là tài giỏi ^_^)

”Dạ dạ dạ, vị tỷ tỷ này nói rất đúng.”

Ô Mông gật đầu liên tục, hần quả thực cũng nghĩ vậy, chủ tử có thể lấy con vẹt làm Vương phi, nô tài cũng có thể lấy đầu heo làm tướng công.

(Tiểu Bạch: Ô Mông ca ca quả thật đáng yêu *đúng đúng*)

Nha hoàn kia hiển nhiên là không hiểu được ý tứ của Ô Mông trong lời nói, đáng vẻ kiêu ngạo tăng vọt, khinh thường nói: “Sườn phi đành phải chờ ở cửa này rồi, thứ lỗi cho nô tỳ không thể phụng bồi.”

”Được.”

Thanh Thanh nhẹ nhàng đáp lại, dừng ở cửa.

Nha hoàn hừ một tiếng, xoay người bước vào bên trong cửa.

Ô Mông thấy nha hoàn kia đi vào, hần ngừng cười, lại một lần nữa không thể nhịn nổi, nói ra miệng, “Ha ha, Sở Vương phủ đúng thật rất thú vị, tiểu thư.”

”Lắm miệng.” Thanh Thanh khẽ quát một tiếng, nhìn về phía hi nương bên cạnh đang không ngừng lau mồ hôi, nói: “Hi nương, dọc đường đi người đã vất vả rồi, lúc này lại còn phiền người ở nơi này giúp ta nữa.”

”Không không không, tiểu thư nói cái gì vậy ạ, thật ra ta làm hi nương nhiều năm như vậy, thật đúng là chưa gặp loại sự tình như thế này bao giờ, tiểu thư đúng là ủy khuất.”

Hi nương kiên tục lắc đầu, nàng vốn chỉ thu tiền của người khác, cũng không có gì, nhưng chuyện như vậy, nàng chưa từng nghe qua cũng chưa từng thấy qua.

“Ai, đây chính là số mạng của ta.”

Thanh Thanh khẽ thở dài một tiếng.

Hi nương không nói gì, chỉ cười cười, nàng còn có cái gì để nói đây.

Lúc này bên trong truyền đến thanh âm của người chủ trì: “Mời sườn phi.”

Môi Thanh Thanh hơi giương lên, rút cuộc cũng đến phiên sườn phi nàng sao?

Không nghĩ gì thêm, hi nương cùng Ô Mông đi theo sau, Thanh Thanh tiến vào đại sảnh.

Một bước vào đại sảnh đã nghe thấy âm thanh mĩ mai.

”Xem kia, đây chính là sườn phi còn không bằng con chim kia.”

”Không có thể như vậy, dù sao người này vẫn là người Long Đường của Tề quốc, ta thật muốn xem Long Đường có gì tài giỏi.”

”Chỉ sợ không bằng ai đi. Bằng không sao lại có thể bị khuất nhục lớn như vậy, không thể chịu được?”

Lời nói khó nghe truyền đến, mắt Ô Mông ngưng trọng, hơi thở lạnh lẽo, nhất thời làm cho những người đang mở miệng đó, ngay tức khắc im miệng kinh sợ.

Thanh Thanh vẫn chỉ mỉm cười.

”Vương gia, xin tiến lên.”

Âm thanh người chủ trì truyền đến.

Sở Ca lúc này ngồi một bên trên ghế, trong tay ôm con vẹt vừa mới cưới – Vương phi, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lưu ma ma, nói: “Nhũ mẫu, ta

mệt rồi, không muốn bái đường.”

”Vương gia mệt rồi, sùon phi tự mình quỳ lạy thiên địa vậy.”

Lời nói quả Luru ma ma vang lên, trong sảnh chỉ còn tiếng không khí hút.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Kính Trà

Tại lúc chỉ có tiếng không khí hút, Thanh Thanh chỉ cười cười khẩy không để ý, được, về sau có thể tiết kiệm không ít vô mồm. Nàng bái thiên bái địa, nhưng không có giao bái vợ chồng!

“Này..... ma ma”

Mặt hi nương lộ ra vẻ khó xử, hoàn cảnh bây giờ đã đủ căng thẳng, lúc này lại tự nhiên để cho tân nương tự mình bái đường, thật sự là thái quá!

“Dù sao chỉ là một sùon phi, tất cả đều giản lược đi.”

Luru ma ma bực mình phát tay.

Hi nương mặc dù đã nói, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một hạ nhân, chỉ có thể đỡ Thanh Thanh tiến lên vài bước nữa.

“Sùon phi quỳ lạy thiên địa.”

Người chủ trì đứng thẳng ở trước tiền đường, cao giọng hô.

Thanh Thanh dựa vào lời người chủ trì mà làm theo, quỳ lạy, đứng lên, rồi lại rồi lại quỳ lạy, rồi lại đứng lên.

Tất cả đều do một mình nàng hoàn thành, về phần trượng phụ trên danh nghĩa, đối lập, hấn chỉ ôm con vệt, đứng một bên nhìn, thỉnh thoảng lại ngáp một cái.

”Sùon phi dâng trà cho Vương phi.”

Thanh âm của người chủ trì một lần nữa lại vang lên, hi nương ở phía sau Thanh Thanh đến đỡ nàng, đi về phía Sở Ca.

Nhưng lại nghe thấy thanh âm từ đằng trước truyền đến, mang theo lười biếng cùng buồn chán, “Nhũ mẫu còn chưa khỏe, bổn vương mệt rồi, ta muốn đi ngủ!”

Nói xong Sở Ca vốn đang ngồi trên ghế liền đứng lên, cũng không chờ Luru ma ma lên tiếng, liền ôm con vệt rồi đi.

”Ma ma, trà này.....”

Nha hoàn bưng chén trà, khó xử nhìn Luru ma ma.

”Còn kính trà gì nữa, không nghe Vương gia bảo mệt sao.” Luru ma ma nhìn về phía nha hoàn, rồi lại nhìn về phía người chủ trì, nói: “Được rồi, như vậy thôi.”

“Dạ.” Người chủ trì có chút rồi ren, sau đó hô lên: “Kết thúc buổi lễ.”

Sau thanh âm của người chủ trì, hi nương đứng bên cạnh Long Thanh Thanh không khỏi thở ra một hơi.

Hôn lễ hoang đường này, cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng, kế tiếp chính là đưa vào động phòng.....

Luru ma ma nhìn về phía hi nương còn ngờ ngác đứng trong đại sảnh, “Hi nương, sao vẫn đứng ở đây, còn không mang nàng vào phòng.”

“A.” Hi nương ngẩn người, hỏi lại: “Đưa người nào vào phòng?”

Hỉ nương hỏi, từng chữ đem không khí trong đại sảnh đẩy hết ra ngoài, tất cả đều ngoài dự đoán, vị sùng phi này sẽ được đưa tới đâu đây.

Lẽ ra, hẳn là Đông Viên của Vương gia, nhưng hiện tại.

“Còn có thể đi đâu, thật muốn cho Vương gia cùng con vệt kia động phòng sao, còn không mau mang người đi.”

Lưu ma ma trừng mắt nhìn hỉ nương, vừa dứt lời đã cất bước đuổi theo Sở Ca đã ra khỏi đại sảnh.

Hỉ nương khác này lộ ra thanh sắc buồn cười: “Thật đúng là như câu nói kia của Mông cô nương, Sở Vương phủ này thật thú vị.”

Ô Mông cùng Thanh Thanh cùng nhau nhìn về phía hỉ nương, không nhiều lời, rồi khỏi đại sảnh.

.....

Động phòng, nến đỏ được đốt cháy, trong phòng toàn một màu đỏ, nơi nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Thanh Thanh còn chưa bước vào phòng, đã nghe thấy âm thanh quát nhẹ của Sở Ca từ bên trong truyền ra: “Ai đồng ý cho nữ nhân kia vào đây, đây là phòng của bốn vương, chỉ có bốn vương cùng Ngưng nhi mới có thể ở đây.”

“Vương gia, phải nghe lời, không được cẩu kinh, nếu để cho Đại vương biết, người không ngoan ngoãn nghe lời, đến lúc đó nữ mẫu không giúp được người.”

“Nhưng, nhưng mà nữ mẫu, ta không cần.”

” Vương gia.”

Thanh âm của Sở Ca dần dần yếu xuống, “Vậy được rồi, nhưng mà nữ mẫu không được nói với phụ vương nha.”

“Đã biết Vương gia.”

Thanh âm của Lưu ma ma dừng lại chưa lâu, cửa phòng đóng chặt kia cuối cùng cũng được mở ra.

Ô Mông bị chặn ở cửa, tạm thời chỉ có thể canh giữ bên ngoài.

Thanh Thanh được hỉ nương đỡ bước vào phòng, Sở Ca tuy rằng cực kì không tình nguyện, nhưng lại ngại nữ mẫu, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hỉ nương đứng một bên chúc cát tường sau đó cũng cùng Lưu ma ma bước ra ngoài.

Trong phòng, nhất thời rơi vào yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Sở Vương

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động. Ôn áo một ngày, rốt cuộc bức tranh màn đêm đã buông xuống một dấu chấm tròn.

Long Thanh Thanh ngồi trên chiếc giường lớn ở trong phòng, nhìn khắp thấy không chỗ nào không phải màu đỏ thắm chói lọi.

Cái mũ trên đầu cản trở tầm mắt, thứ Thanh Thanh nhìn thấy duy nhất chính là đôi giày bó màu đỏ thắm ở trước giường.

Chiếc hỉ giường to như vậy, bởi một người nọ ngồi lên mà hơi rung.

Sở Ca, con trai thứ bảy của Yến Vương.

Bên ngoài đối với vị thất hoàng tử này đúng là có rất nhiều tin đồn.

Nghe nói, Sở Vương tuấn mỹ như thế, cơ trí thiên hạ, nhưng càng nhiều hơn chính là nghe nói Sở Vương chỉ là một đứa ngốc tử, chỉ thông minh chỉ dừng lại ở sáu tuổi.

Tuy chỉ vừa mới đến Sở Vương phủ nhưng các loại biểu hiện của Sở Ca, quả thật đều làm cho người ta có cảm giác là một đứa trẻ chưa lớn, tính cách

kiêu căng cũng như thế.

Nhưng, không biết vì sao, Thanh Thanh lại có một loại cảm giác, Sở Ca không hề đơn giản giống như bề ngoài.

“Này, hiện tại cũng không có ai, ngươi cũng cần phải trang điểm sao?”

Thanh âm nhẹ nhàng, mang theo một tia lười biếng, lọt vào tai cũng không mất đi vẻ tỉnh táo.

Khóe miệng Thanh Thanh giương lên, nam nhân này cũng có thể giả ngu?

“Cái mũi trên này phải đợi Vương gia tự mình gỡ xuống mới được.”

“Chắc, cần gì phải phiền toái như vậy, không phải ngươi cũng có thể làm sao, bốn vương một mối, muốn ngủ với nương tử.”

Hai hàng lông mày của Sở Ca nhíu lên, không kiên nhẫn lắc lắc hai chân.

“Nếu Vương gia đã nói như vậy, thiếp thân chỉ có thể tuân lệnh.”

Thanh Thanh nhỏ giọng, đồng thời đem tay lấy cái mũi hồng vẫn ngăn trở tầm mắt xuống.

“Bộ dạng quả xấu xí.” Sở Ca nhìn Thanh Thanh sau khi đã vén khăn voan lên, nhướn mày, mặt đầy khinh thường, sao đó liền nằm ở trên giường, cao ngạo mà ra lệnh: “Thoát giày cho bốn vương.”

“Vương gia đang nói chuyện với thiếp thân.”

Thanh Thanh nghiêng thân, nhìn nam nhân đang cao ngạo nằm trên giường, trong con mắt phượng hẹp dài kia hiện lên một tia bất mãn.

“Nơi này ngoại trừ ngươi ra, còn ai khác?”

Sở Ca khoi mi, nhìn thấy nữ nhân mình không muốn kết hôn, mình đã nhục nhã nàng như vậy, bây giờ vẫn còn có thể thờ ơ.

Chẳng lẽ nữ nhân này ngay cả một chút câu kính cũng không có, có lẽ bởi vì nàng là một cái ‘phế vật’ sao?

“A, thiếp còn tưởng Vương gia đang nói chuyện cùng Ngưng nhi Vương phi. Hóa ra trong này trừ thiếp thân ra, không còn ai khác.”

Thanh Thanh giống như vừa mới hiểu ra, chớp chớp hai mắt đen láy nhìn về phía con vệt trên người Sở Ca.

Khóe miệng Sở Ca giật giật, hần đột nhiên ngồi dậy, nghiêng đầu, nhìn nữ nhân không có chút thu hút nào, trong con ngươi thâm thúy lộ ra một tia ngoài ý muốn.

“Nữ nhân, ta cũng nhìn ra được, ngươi cũng không phải thật tâm muốn gả cho bốn vương.”

“Không Vương gia, thiếp thân là cam tâm tình nguyện đến Yến quốc đó.”

Thanh Thanh thu ánh mắt lại, cúi đầu xuống.

Môi Sở Ca phác ra nụ cười nhìn Thanh Thanh, hần chậm chậm nghiêng người, nằm ở trên giường.

Thanh Thanh đột nhiên giương mắt, trong mắt di động một tia kinh ngạc, miệng giương lên ý xem thường, nửa ngày không nói ra tiếng nào.

”Như thế nào, xem ra sườn phi của bốn vương cũng là khẩu Phật tâm phi.”

Sở Ca một tay đỡ lấy má, ở bên giường chăm chọc Thanh Thanh.

Thanh Thanh nhẹ nhàng nhướn mày, đứng lên, đưa tay tháo những chiếc trâm đồng rườm rà, ngay trước mặt Sở Ca, từng chút một chút một bỏ những thứ rườm rà trên người.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tuyệt Phối

Thanh Thanh nhẹ nhàng nhún mảy, đứng lên, đưa tay tháo chiếc trâm đồng rườm rà, ngay trước mặt Sở Ca, từng chút một chút một bỏ những thứ rườm rà trên người. Sở Ca từ khinh thường, đến cuối cùng lại ngạc nhiên, khi nhìn đến chiếc lưng trắng nõn trơn bóng không hề che dấu, đầy mắt đã làm lộ chính bản thân, thân hình kia giống như súng bắn đạn, lao nhanh lên giường.

Về kiêu ngạo trong mắt ngày càng tăng, “Long Thanh Thanh, bốn vương lúc trước còn không tin lời đồn đại, nghĩ người là nữ nhân ít nhất cũng phải có tự tôn, nhưng xem hiện tại, người quả thật chỉ là một cái phế vật vô ích.”

Mâu thuẫn Thanh Thanh xoẹt qua một tia trong trẻo lạnh lùng, rồi chợt biến thành mây khói, “Vương gia, không biết thiếp thân đã làm sai cái gì, làm cho người tức giận như thế, thiếp thân.....” Xung quanh hốc mắt hiện nên một đám sương mù, lời nói vẫn còn, cước bộ Thanh Thanh cũng chậm lại.

Sở Ca bỏ tay Thanh Thanh ra, từ trên cao nhìn xuống, nàng không chịu nổi đã ngã xuống ở mép giường, ánh mắt âm tình bất định.

Không khí ngưng trọng, mãi cho đến một lúc sau, Sở Ca đi tới trước mép giường, nâng khuôn mặt cúi gằm của Thanh Thanh lên, đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên một ý cười cùng bốn cợt, “Nữ nhân, chỉ cần người an phận thủ thường, bốn vương cũng sẽ không để ý, tiếp tục cho người làm sủng phi.”

“Lời này của Vương gia, thiếp thân không hiểu.”

Lông mi của Thanh Thanh chớp chớp dính nước, con mắt hiện nên tia khó hiểu.

“Người không cần phải hiểu, chỉ cần nhớ kỹ lời nói hiện tại của bốn vương, sắm tốt vai sủng phi của người đi.”

Sở Ca chậm rãi thu tay lại, đi tới bên cạnh Thanh Thanh, ngồi xuống, tay hất buông tấm màn hồng xuống, rồi cời giấy ra, nằm xuống.

Thanh Thanh nhìn thế, cũng vội vàng ngồi dậy, tay cũng tháo màn hồng còn lại ở một bên.

Màn hồng thuận thế buông xuống, che đi thân ảnh của hai người.

Trong phòng, chỉ còn nền đỏ lay động.....

Trong màn, Thanh Thanh hạ ánh mắt, cái yếm hồng không khó làm nổi bật thân thể.

“Đem quần áo mặc vào, nằm yên trên giường.”

Lời nói lạnh lùng truyền đến, thân mình Thanh Thanh run rẩy, ngạc nhiên quay đầu lại, “Nhưng, như vậy thiếp thân sao có thể hầu hạ Vương gia, hưởng chi, tôi nay là chúng ta động phòng.....”

Sở Ca cười khê, nói: “Người thực sự nghĩ bốn vương sẽ chạm vào nữ nhân không biết hổ thẹn như người sao?”

Thanh Thanh cắn môi dưới, yên lặng đem hồng y mặc vào, sau đó mới chậm rãi nằm bên cạnh Sở Ca.

Hôn lễ hoang đường, đêm tân hôn cũng không có vuốt ve an ủi, trong màn hồng, tân lang bên trái, tân nương bên phải, con vệt ở giữa.

Không gian yên tĩnh quá mức, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng vệt đập cánh “vù vù”.

Mặt Thanh Thanh hơi nghiêng đi, nhìn về phía nam từ tuần mĩ đã ngủ, thu đi vẻ thanh u trong ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Người ngoài nói người là ngốc tử, ta là phế vật, chúng ta nếu xem như một đôi hãnh không chê vào đâu được. Tuy rằng hết thảy chưa phải là hoa trong gương, trăng trong nước..... Nhưng ít nhất, ta sẽ không bởi vì người ngốc mà khinh thường người, mà người..... Không biết người người thú vị cuộc là phế vật hay là thiên tài.....”

[Tiểu Bạch: Hoa trong gương, trăng trong tranh, ai muốn hiểu thêm thì đọc ở đây nha: [ấn nào!](#)]

Lời nói trầm thấp chỉ giống như tiếng muỗi vo ve, rồi sau đó là tiếng hít thở rất nhỏ, tan dần đi.

Màn hồng nhẹ lay, không biết bao lâu sau, Sở Ca chậm rãi mở hai mắt, nhìn nữ tử bên người đã ngủ say, trong con người đen hốt hồn kia, xẹt qua một tia gọn sống, thanh thanh u u, kẻ khác không thể phân biệt được hư, thật.....

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Người Đã Chọc Giận Bốn Vương

Nắng sớm, ánh nắng ban mai yếu ớt chiếu xuống, nhẹ nhàng xuyên qua màn hồng vào bên trong. Chim chóc đậu trên cành bắt đầu cất tiếng hót chiêm chiếp, Sờ Ca chậm rãi mở mắt dậy, ánh mắt hơi di chuyển, ánh mặt lướt qua trên khuôn mặt bên mặt mình đang yên tĩnh ngủ say, không khỏi dừng lại.

Phảng phất trong không gian, câu nói đêm qua, lại một lần nữa văng vẳng bên tai.

Đêm qua, hẳn bởi vì một câu nói của nữ nhân này mà trần trọc khó ngủ, thẳng đến khi trời vừa hừng sáng, mới mòng lung ngủ được một lát.

Mà nàng, đúng là một giấc ngủ tốt, hoàn toàn không có chút câu lệ nào.

Tuy rằng đêm qua bọn họ quả thật cái gì cũng đều chưa từng làm.

Nhưng, không biết vì sao, ngực liền đầy lên một ngọn lửa phần nộ.

Gió thổi qua, lướt nhẹ trên mặt hắt một mùi hương thanh nhã, mùi hương nhẹ nhàng giống như hoa lan trong thâm cốc, làm cho người ta yêu thích không thể buông tay.

Mặt hắt bắt giác dựa sát vào nơi phát ra mùi hương kia, ngay lúc này nội tâm cũng nổi lên một trận bồi hồi, động.

“Vương, Vương gia?”

Bên kia ánh mắt mới tỉnh ngủ của Thanh Thanh chớp chớp, kinh ngạc nhìn Sờ Ca chỉ cách mình một cái mũi, bụng đầy hoang mang kêu lên.

Lời nói mềm mại, nói với Sờ Ca.

Nội tâm căng thẳng, nháy mắt lại càng sôi lên sùng sục, tuần dung trắng nõn cũng bởi quần bách này mà phiếm hồng.

Sờ Ca vì kích động mà cảm thấy buồn bực, hừ lạnh một tiếng: “Suron phi quả thực là khiến cho bốn vương mở rộng tầm mắt, cùng một nam nhân xa lạ ngủ trên một giường, tự nhiên cũng có thể ngủ một giấc ngon.”

Nữ nhân này thật sự một chút để ý cũng không có, có phải hay không mặc kệ là giả cho ai, đều có thể ngủ ngon được?

Nghĩ đến đây, trong con ngươi đen của Sờ Ca hiện lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

“Hóa ra Vương gia chính là một nam tử xa lạ.”

Thanh Thanh buông mắt, âm thanh phản bác nho nhỏ, răng cắn chặt môi dưới, lộ ra vẻ tái nhợt.

“Ngươi nói cái gì?”

Giọng nói nhỏ quá mức khiến Sờ Ca nhất thời không thể nghe rõ, nhưng ngọn lửa giận quanh quẩn ở ngực kia, chính là không thể dập tắt được.

Xem bộ dáng bảo sao nghe vậy của nàng, hẳn liền cảm thấy đáng sợ, mỗi lần nói chuyện, không phải nàng cúi đầu để lảng tránh ánh mắt của chính mình.

Như vậy, chỉ làm cho hắt đối với nàng thêm khinh thường cùng chán ghét.

“Nếu Vương gia thật sự chán ghét thiếp thân, sao không hưu thiếp thân đi, để Vương gia không phải vì thiếp thân mà tức giận.”

Hai hàng lông mày của Thanh Thanh nhíu chặt lại, chậm chậm đứng dậy, vén tấm màn hồng lên.

Con ngươi Sờ Ca thâm thúy, sau một lúc thờ người ra, đứng dậy nhìn Thanh Thanh.

Đôi tay ở bên hông bắt giác nắm chặt lại, hẳn không tìm lời phản bác lại, thế nhưng hẳn thật sự vì nàng mà giận dữ.

Thanh Thanh vén những sợi tóc đen rối tung ở sau người, khi đang muốn rời giường đi.

Cánh tay bị nắm chặt lại, bị người khác kéo mạnh trở vào trong giường.

Thanh Thanh giương ánh mắt ngạc nhiên, đối diện với một con ngươi đen như mực, có chút khó hiểu, mở miệng: “Vương gia.”

Sờ Ca nắm lấy hàm dưới của Thanh Thanh, môi giường lên ý cười, tùy sức làm liều ở khóe miệng.

Thanh Thanh ngẩng mặt, con ngươi kóe ra tia nghi hoặc, “Thiếp thân không biết mình đã chọc giận Vương gia.”

Ngón tay trắng nõn thon dài nâng hai má của nàng lên, Sờ Ca nghiêng người, gần sát với Thanh Thanh hơn, mắt phượng tràn đầy tà khí: “Ngươi không biết là đã muộn rồi sao? Ngươi đã chọc giận bốn vương, vừa làm xong liền rời bỏ đi, hôm nay làm sao có chuyện tiện nghi như vậy.”

Chương 51: Trâm Vàng Nhiễm Máu

Ngón tay trắng nõn thon dài nâng hai má của nàng lên, Sở Ca nghiêng người, gần sát với Thanh Thanh hơn, mắt phượng tràn đầy tà khí: “Người không biết là đã muộn rồi sao? Người đã trọc giận bản vương, vừa làm xong liền rời bỏ đi, hôm nay làm sao có chuyện tiện nghi như vậy.” “Nếu Vương gia đã nói như vậy, thiếp thân cũng chỉ có thể tuân theo.”

Thanh Thanh bất đắc dĩ thở dài, nàng cũng đánh cam chịu số phận.

Sở Ca hơi cứng người, phần nộ cũng đã dần tiêu tan, nhưng giọng nói vẫn còn lạnh lùng: “Người tốt nhân nên ghi nhớ.” Vừa nói xong, tay cũng bỏ ra, cách xa thân thể Thanh Thanh, hẳn không biết nếu mình còn tiếp tục đối mặt với nữ nhân này, sẽ làm ra những chuyện gì.

Nhưng mà, khi ánh mắt kia nhìn đến người bị ngã nằm trên giường, hồng y bị kéo xuống mà hở ra một chút, hơi nghiêng người nhìn vào khuỷu tay mảnh khảnh quá phận kia, những sợi tóc mềm mại trên đầu vốn đã được sửa lại, giờ phút này lại lộn xộn dừng ở bên gò má.....

Hai hàng lông mày không khỏi nhu lại, vừa rồi, hẳn có dùng sức ư.....

Nghĩ đến đây, hai tròng mắt lại hiện lên tia xót xa, lạnh lùng nhìn nàng một cái, bước chân khẽ dõn đi.

Cũng không lường trước được Thanh Thanh sau khi chậm rãi ngồi thẳng dậy, che lại cánh xuân vừa mới lộ ra ngoài, thản nhiên nói: “Đạ, thiếp thân nhớ kỹ.”

Hai chân Sở Ca tựa hồ như bị dính đóng, nhất thời ở một chỗ không cử động, hẳn hừ lạnh nói: “Tốt nhất là như vậy.”

Cước bộ lúc này lại được tự do, đi tới, đến trước giường, hai tròng mắt hơi nhẩn lại, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Thanh Thanh cúi trán xuống, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mình, vốn tưởng rằng hẳn sẽ phát tay áo bỏ đi, lại không nghĩ tới sẽ trở lại.

Trong lòng không khỏi âm thầm đoán hẳn đang nghĩ cái gì.

Lúc này Sở Ca lại đưa tay về phía trước.....

“Vương gia.....”

Thanh Thanh đứng lúc đó ngẩng đầu lên, sượt qua cái tay kia, còn chưa kịp hỏi, trâm vàng vốn xuyên vào tóc mai của bản thân lại bị nhổ ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thanh Thanh, Sở Ca rất nhanh dùng kim trâm rạch qua ngón tay hẳn, đem máu đang chảy ra thả xuống giường có chút lộn xộn.....

Thanh Thanh nhìn vết máu trên giường, hẳn đang làm cái gì vậy?

Hẳn không phải đang giả ngu sao, vì cái gì còn làm cái điều vô ích này, không phải ngược lại bị người khác chê trách sao?

“Chút nữa, Lưu ma ma sẽ dẫn ma ma trong hoàng cung tới đây, sừn phi hẳn biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Sở Ca đem trâm vàng nhiễm máu trả lại trên người Thanh Thanh, sau đó liền rời đi.

“Hóa ra Vương gia đã sớm biết.”

Trong tâm Thanh Thanh có chút giật mình, không nghĩ tới cư nhiên lại còn một việc như vậy, xem ra Sở Ca muốn cho Yên Vương một cái công đạo, nên mới làm ra hành động cổ quái như vậy.

Nhưng mà, có một chút nghĩ không thông, Sở Ca chán ghét mình như thế, vì sao vừa nãy, lại sắp xếp như vậy?

Thanh Thanh cũng không cảm thấy được là Sở Ca vì nàng mà làm chuyện đó.

Trừ phi là hẳn cố kỵ người nào đó, hay là chuyện hẳn giả ngu đã có người nào đó bắt đầu hoài nghi?

Sở Ca nhìn Thanh Thanh ngây ra, bộ dáng hoàn toàn không thể đoán được, lại có chút tức giận lộ ra: “Cho dù bản vương bị nói là ngốc tử, nhưng cũng không phải là phế nhân.”

“.....”

Nghe lời nói của Sở Ca, Thanh Thanh có chút giật mình, hóa ra..... Có chuyện như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hưởng Phúc Hoàn

Nghe lời nói của Sở Ca, Thanh Thanh có chút giật mình, hóa ra..... Có chuyện như vậy sao? Sở Ca vuốt ống tay áo một chút, chậm chậm đi tới cửa sổ, mở cửa sổ ra, tay hắn tìm kiếm cái gì đó ở bên ngoài, giống như đang vẫy một cái gì đó.

Thanh Thanh nhìn những tia nắng ban mai xuyên qua, nghe thấy tiếng chim kêu to, có điều một lúc sau, một con chim ưng con toàn thân trắng lấp lánh bay đến đậu trên cánh tay của Sở Ca, nhưng mà con chim ưng này hình như cũng chỉ mới sinh ra, lại có một vẻ linh động, nhu thuận khác thường.

Sở Ca vươn cánh tay còn lại, vỗ nhẹ nhẹ lông chim ưng con còn lơ thơ.....

Sợi này rồi đến sợi kia tạo thành từng vầng sáng chiếu rọi trên người của tuấn nam, làm cho hắn giống như thiên sứ thánh khiết, đặc biệt là ánh mắt hắn nhìn chim ưng con, ánh mắt có ôn nhu lan tỏa trong đó.

Thanh Thanh thừa nhận có chút ngoài ý muốn, Sở Ca là một nam nhân cao ngạo như vậy, cư nhiên lại có một mặt khác như thế.

Kỳ thật biểu tình của Sở Ca như vậy, hôm qua hắn cũng thể hiện như vậy đối với Ngưng nhi, nhưng lúc đó bởi vì khẩn hoàn che mất tầm mắt, cho nên mới không thấy rõ ràng như hiện tại.

“Đi thôi.”

Sở Ca đùa nghịch với chim ưng con, cầm trong tay cái gì đó, để nó vào sau ưng con, rồi để nó bay đi, sau đó hắn đóng cửa sổ, rồi mới quay người lại.

Thanh Thanh cũng hợp thời thu lại ánh mắt, nhưng vẫn bị nam nhân đứng cạnh cửa sổ nhìn thấy.

Ôn nhu trong con người đen đã ẩn đi, hàn quang chiếm đóng, khóe miệng cong lên, lại mang theo tia suy nghĩ sờ sờ cửa sổ, nói: “Sư phi không có gì muốn hỏi bốn vương sao?”

“Nếu Vương gia nguyện ý muốn nói cho thiếp thân, tự nhiên cũng không cần thiếp thân phải hỏi.”

Thanh Thanh chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt quan sát ở phía trước.

Đứng ở chỗ ngược chiều với ánh sáng, nam nhân kia chỉ hơi nhún vai, không thấy rõ biểu tình trên mặt của hắn, chỉ thấy hình như hắn vừa lòng với lời nói này.

“Hưởng Phúc Hoàn, sư phi đã nghe qua chưa?”

“Hưởng Phúc Hoàn?”

Đôi mắt đen của Thanh Thanh vụt sáng lên, Hưởng Phúc Hoàn này nàng từng nghe bá bá đề cập qua, là cấm dược của cung đình, là để cung cấp cho nam nữ quan hệ, xuân dược cũng chỉ là sau nó.

Chẳng lẽ vừa rồi thứ mà Sở Ca đưa cho ưng con là.....

“Hình như là sư phi đã biết, như vậy cũng tốt, bốn vương cũng không phải tốn lời.”

Sở Ca khẽ cười một tiếng, rồi chỗ cửa sổ đi về phía Thanh Thanh.

Thanh Thanh cúi đầu xuống, không nghĩ tới Yến Vương lại phân phó chuyện này, hiện giờ nàng rút cuộc cũng hiểu được, hành động Sở Ca vừa nãy làm.

Sau khi ăn Hưởng Phúc Hoàn, cho dù là ngốc tử, cũng có thể.....

Sở Ca đến trước giường, không có nhìn Thanh Thanh, nằm thẳng lên giường.....

Thanh Thanh chỉ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vang, không bao lâu, một con gió xẹt ngang qua bên tai của nàng, nhìn xuống mặt đất, đúng là y bào Sở Ca vừa mới mặc trên người.

Thanh Thanh nhìn xuống giường, chỉ thấy Sở Ca chần chập nửa người, che đi cảnh xuân, trên khuôn mặt tuần mĩ hiện ra chút nửa mộng nửa tỉnh, tư thái lười biếng, lộ ra cảnh dụ tình người khác, hay.....

Tuy nhiên, trong cặp mắt của Thanh Thanh lại hiện ra một cảnh hoàn toàn khác.

Thanh Thanh tự nhiên cũng biết, nam nhân này lại bắt đầu vì chuyện chút nữa xảy ra, giả ngu.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Từ Trước Đến Nay Chưa Mời

ở Ca lại tiếp tục sự nghiệp giả ngu của hắn, mà Thanh Thanh thì lại ở bên giường rồi đi. Nhìn lên trời, chắc không lâu nữa Lưu ma ma cũng đến đây.

Thanh Thanh thay đổi y phục mới, qua loa sửa lại tóc, sau đó chỉ chờ tiếng đập cửa bên ngoài vang lên.

Quả nhiên, chưa đến nửa nén hương, bên ngoài phòng đã truyền đến tiếng bước chân.

Không lâu sau, truyền đến tiếng đập cửa từ bên ngoài, Thanh Thanh đứng dậy, đi tới cạnh cửa đáp: “Vào đi.”

Cửa mở, theo sau đó, ha hoàn lần lượt tiến vào, Ô Mông cũng là một trong số những người đó, chỉ thấy tay hắn đangg bung một cái chậu đồng, dẫn đầu tiến vào.

Hắn cúi đầu xuống, âm thầm cùng Thanh Thanh trao đổi thần sắc, sau đó liền lui về phía sau Thanh Thanh.

Sau đó Lưu ma ma cùng một vị Vương ma ma khác trong cung tiến vào.

Vốn tưởng rằng sẽ không còn ai đến nữa, không ngờ, bên ngoài lại vang lên tiếng cười trong trẻo, “Hi hi, tiểu vương ta cũng đến đây góp vui, nói vậy, chắc thất tẩu sẽ không đề ý đúng không?”

Nói tiếp âm thanh truyền đến, một thân ảnh cao to từ cửa phòng đi vào, khuôn mặt trắng nõn tuần tú có vài phần giống với Sở Ca, nhưng lại không có vẻ âm nhu tà mị, ngược lại, bởi vì miệng đầy tươi cười mà có vẻ đẹp nghiêng về phần dương.

Thanh Thanh nhìn vị thanh niên từ trước đến nay chưa mời, nhìn qua hắn cũng chỉ lớn hơn nàng một ít tuổi, hắn gọi nàng là thất tẩu, hắn là đứa con bé nhất của Yến Vương, bát Vương gia – Dự Vương -Dự Nghiêu.

Yến vương có tám người con, họ kép của quốc danh Yến quốc là Mặc, lại phân biệt con trai nối dõi mà phong danh vương, bởi vậy bên ngoài chỉ lấy tên gọi của các vị vương tử mà xưng hô.

Dự Nghiêu tinh tình cười mở, thẳng thắn, thái độ làm người không câu nệ tiểu tiết, rồi trí tuệ cũng hơn người.

Tuy rằng năm nay mới chỉ có hai mươi, đã có năng lực làm chiến tướng, đến nay cũng không có dấu hiệu nào phân bác, Dự Nghiêu quả thực là có thực lực.

Vì là đứa con nhỏ nhất nên cũng được Yến Vương đặc biệt sủng ái, hiện nay cho dù đã phong vương những vẫn ở lại hoàng cung.

Ngoại giới đều lan truyền, Yến Vương tương lai có khả năng nhất chính là vị Dự Vương này.

“Vương gia, xin ngài ngàn vạn lần cũng đừng làm chậm trễ đại sự.”

Wương ma ma giống như rất kiêng dè vị Bát Vương gia này, khi nói chuyện đều là khom lưng, không dám nhìn thẳng.

“Đã biết đã biết, tiểu vương cùng lắm cũng chỉ muốn gặp thất tẩu, các ngươi cứ xử lí chuyện của mình đi.”

Dự Nghiêu phát tay, bộ dáng tùy tiện, đôi mắt đen của hắn lóe lên hương phấn cùngmới lạ đánh giá Long Thanh Thanh ở trước mặt.

Ánh mắt kia không một chút che dấu, khiến kẻ khác không hiểu sinh ra nôn nóng, tuy rằng đã biết tính cách của Dự Nghiêu, nhưng dù sao đây cũng là

lần đầu gặp mặt, hẳn cũng không cần làm quá thế này.

Thanh Thanh cúi trán, đang nghĩ ngợi ứng phó thế nào với vị nhìn như bình dị dễ gần, nhưng lại so với kẻ nào cũng đều khó chơi – Dự Vương.

“Ừ..... Nhũ mẫu, không cần kéo chân của ta.....”

Trên giường truyền đến âm thanh khàn khàn bất mãn của Sở Ca, giống như kháng nghị người nào đó đag phá mộng đẹp của hắn.

“Vương gia, Bát Vương gia cùng Vương ma ma đều ở đây.”

Lưu ma ma nhỏ giọng nói với Sở Ca đang trưng ra vẻ mặt buồn ngủ nồng đậm.

“Đuổi đi đuổi đi, người ta còn chưa tỉnh ngủ, Ngưng nhi cũng còn chưa tỉnh ngủ, không được ồn ào quấy rối chúng ta ngủ.”

Sở Ca lớn tiếng phao tin, rồi ôm lấy con vệt đã bị chặn che phủ, tiếp tục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nhắc Nhở

“Ôi, tiểu tử tông của ta, người mau thức dậy đi.” Lưu ma ma chạy nhanh đến, lôi Sở Ca vừa muốn ngủ tiếp ngồi dậy. “Vương gia, người đã quên, tối hôm qua nhũ mẫu nói với gì người rồi hả.” “Phụ hoàng đến đây sao?”

Đôi mắt vốn lim dim của Sở Ca bỗng mở lớn, quay đầu tìm, nhìn đi nhìn lại phòng nghỉ.

“Thất ca, phụ hoàng không có tới, nhưng mà có Lão Bát ta đến thăm Thất ca, vãn cả Thất tẩu nữa.”

Về mặt Dự Nghiêu cười đến sáng rực lên, vừa nói, vừa đi qua người Thanh Thanh, tới chỗ Sở Ca.

Sở Ca nhìn Dự Nghiêu, sửa sang lại khuôn mặt, hắn dùng tay bế con vệt, cong miệng, bất mãn nói: “Người đến đây làm gì, ta ghét nhất là bị người đến thăm.”

”Ha ha, Bát Vương gia, ngài ngàn vạn lần đừng đem lời Thất Vương gia để ở trong lòng.”

Lưu ma ma ở bên cạnh lau mồ hôi, Bát Vương gia này chính là đứa con mà Yên Vương vô cùng sủng ái, ai dám đắc tội hắn.

“Lưu ma ma, không sao, tiểu vương ta rất thích tính tình này của Thất ca.”

Dự Nghiêu ngược lại không giận mà cười, hắn đi đến trước giường, ngồi xuống, nhìn người vẫn còn ở trong chăn, sinh ra đối hờn với Sở Ca: “Thất ca, mặt trời đã lên tới đỉnh rồi, người vẫn còn ở trên giường. Người chẳng lẽ không sợ tứ tử đánh gãy móng sao?”

Một câu nhìn tưởng như vui đùa, nhưng lại đem không khí trong phòng rơi vào yên tĩnh.

Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt nhưng Thanh Thanh cảm nhận được người ở trong lời nói của Dự Nghiêu đã làm cho không khí thay đổi.

“Dự Nghiêu, người tứ tử hiểu rõ nhất chính là Sở Ca.” Sở Ca ngẩng đầu lên, quay về phía Dự Nghiêu hừ lạnh một cái, rồi nhìn về phía Lưu ma ma: “Giúp bản vương thay quần áo.”

“Dạ, Vương gia.”

Lưu ma ma trưng ra bộ dạng ủ dột, nhưng lời nói của Sở Ca lại làm nàng khôi phục, nàng hướng về phía nha hoàn phân phó.

Không khí yên lặng, giờ phút này đã được giảm bớt.

Thừa dịp Sở Ca đang thay quần áo, Dự Nghiêu lại trở về bên cạnh Thanh Thanh, cười nói: “Thất tẩu, Thất ca tuy rằng tính tình có chút trẻ con, nhưng huynh ấy cũng có nhược điểm.”

Trong căn phòng huyền ảo, giống như nói cho một mình Thanh Thanh nghe, Dự Nghiêu cũng thấp thanh âm xuống.

“Thiếp thân chỉ biết “tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu.” Thanh Thanh vòng vèo trong quy củ, vừa nói, nàng vừa hướng về phía Dự Nghiêu, khom

người, mặt hơi mỉm cười, nói tiếp: “Thiếp thân muốn đi hầu hạ Vương gia rồi giường, Bát Vương gia, mời tự nhiên.”

Dự Nghiêu nhìn người đang đi phía trước mình – Long Thanh Thanh, những ngón tay nâng má sò nhẹ dưới hàm, cặp mắt vẫn ý cười, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Đối thoại ngắn ngủi giữa Thanh Thanh và Bát Vương gia, đúng lúc rơi vào mắt Lưu ma ma, đáy mắt nàng phát qua tia khinh thường cùng lạnh nhạt.

Sau khi Thanh Thanh đi tới trước giường, nàng đứng bên cạnh nhỏ giọng, cảnh giác nói: “Ngươi chính là sủng phi ở Sở Vương phủ, phải nhớ kỹ thân phận của mình, đừng làm mất thể diện của Vương gia.” Nói xong, cũng không để ý tới Thanh Thanh nữa, Lưu ma ma tiếp tục hầu hạ Sở Ca đứng dậy ăn quần áo.

Thanh Thanh không nói tiếng nào, im lặng ở một bên.

Lúc này Vương ma ma ra lệnh cho nha hoàn mang khăn trải giường thấm máu mang đi, lập tức nàng cũng không có đem Sở Ca để vào mắt, trực tiếp đi qua Sở Ca, đến trước mặt Dự Nghiêu, khom người: “Bát Vương gia, nô tỳ đã làm xong việc, bây giờ phải về cung phục mệnh, Bát Vương gia cùng theo nô tỳ trở về.”

Mắt Dự Nghiêu nhìn vào chần độn được nha hoàn ôm trong ngực, cười nói: “Không vội, tiểu vương khó có thể đến chỗ của Thất ca, ngươi về trước đi.”

”Vậy Bát Vương gia phải nhớ lời nói của nương nương, hồi cung sớm một chút.” Vương ma ma hướng về phía Sở Nghiêu hạ thấp người, giơng mắt, nhìn về phía Sở Ca, nhưng âm thanh chỉ tùy ý nói: “Thất Vương gia, nô tỳ cáo lui.”

Về mặt Sở Ca cũng là coi thường Vương ma ma, chỉ lo chơi với con vẹt trong tay.

Sắc mặt Vương ma ma trầm xuống, nhưng cũng không nói gì, mang theo cũng nữ rời đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Người Bị Lãng Quên

Edit: Thạch Vi Bạch

Lưu ma ma mỉm cười, nhìn Vương ma ma rời đi, rồi sau đó, quay về đứng trước Sở Ca, nói: “Vương gia, nhũ mẫu hôm nay có chuẩn bị cho ngài huyết yến thượng đẳng, bây giờ, Bát Vương gia cũng đúng lúc ở đây, chỉ bằng hai người cùng đến tiền sảnh dùng đồ ăn sáng.

“Hắn là người Ngưng nhi ghét nhất, ta cũng không muốn ăn cùng hắn.”

Sở Ca chỉ vào Dự Nghiêu, không khách sáo hạ lệnh đuổi khách.

Nét tươi cười của Dự Nghiêu không hề giảm, hắn tiến lên, không giữ ý ôm lấy đầu vai của Sở Ca, “Thất ca đừng như vậy mà, cùng lắm ta sẽ đối xử với Ngưng nhi tốt một chút.”

“Ngươi tránh ra, đừng có chạm vào ta.”

Sở Ca giả dụ, muốn đẩy Dự Nghiêu ra, nhưng cho dù hắn có sung huyết đến mức nào, vẫn không thể tách xa khoảng cách của hai người.

“Thất ca, thôi mà, ta thật sự rất muốn ăn cùng Thất ca, còn cả Thất tẩu nữa, chúng ta cùng nhau dùng bữa đi.”

Ánh mắt Dự Nghiêu tràn đầy vẻ cầu khẩn, nhìn nhìn Sở Ca, nhưng khóe mắt kia, sự thật lại đang nhìn người nào đó đứng ở góc.

“Ta...” Sở Ca đưa mắt muốn nói gì đó, mắt vừa nhìn thấy ý cười ở khóe mắt Dự Nghiêu, chợt sửa lại lời nói: “Vậy ngươi buông ra trước, để như vậy, ta không đi được.”

“Nói như vậy, Thất ca đồng ý rồi đúng không?”

Việc Sở Ca đồng ý nằm ngoài dự liệu của Dự Nghiêu, giống như không hề nghĩ Sở Ca lại đáp ứng dễ dàng như vậy.

“Ta đói.”

Sở Ca lẩm bẩm, ánh mắt lướt ngang qua Dự Nghiêu, rồi bước thẳng đến cửa phòng.

“Thất ca, người không đợi Thất tẩu sao?”

Dự Nghiêu nhìn Sở Ca một mình đi đến cửa, kinh hô.

Sở Ca khó hiểu nhìn Dự Nghiêu, vẫn ôn con vệt để ở phía trước, nói: “Ngưng nhi mới là tẩu tử của ngươi, ai, Dự Nghiêu ngu ngốc! Bỏn vương thông minh như vậy, sao lại có một đệ đệ ngốc như vậy.” Nói xong còn không quên thờ dài thật to, rung đùi đắc ý bước ra khỏi cửa.

Dự Nghiêu ngơ ngác, nhìn về phía Long Thanh Thanh.

Thanh Thanh cúi đầu, giống như vô tình tránh ánh mắt của Dự Nghiêu.

Khóe miệng Lưu ma ma cong lên, đáy mắt xuất hiện một tia châm biếm, nhưng khi nhìn về phía Dự Nghiêu, lại đầy vẻ nịnh nọt: “Bát Vương gia, xin mời.”

“Ma ma này, ... Thất tẩu ...”

“Bát Vương gia, huyết yến để lạnh sẽ không tốt lắm, xin mời Vương gia dời bước.”

Lưu ma ma khom người nói.

Dự Nghiêu nhấp nháy môi, một lúc lâu sau khuôn mặt sáng sủa lại được trưng ra, hình như có một chút âm thầm phát qua, sau đó lập tức cười nói: “Vậy được rồi, ma ma dẫn đường đi.”

“Bát Vương gia, xin mời.”

Lưu ma ma đáp lời, đi trước dẫn đường cho Dự Nghiêu.

Dự Nghiêu quay người, không khỏi nhìn lại người vẫn đứng ở góc, nhìn nữ tử trầm mặc không nói gì, lúc này mới bước đi, rời khỏi phòng cùng Lưu ma ma.

Sau khi Lưu ma ma rời đi, đám nha hoàn ở trong phòng cũng lục tục đi ra.

Căn phòng lại lâm vào cảnh yên tĩnh, mà Long Thanh Thanh lại giống như một người bị quên lãng, làm bạn ở bên cạnh nàng, chỉ có Ô Mông.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Mười Lão Gia Gặp Mặt

Edit: Thạch Vi Bạch

Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, Ô Mông liền vội vàng đóng cửa lại.

Tức giận hần kiểm chế lại bắt đầu bùng phát, cho dù mặt của đám người Sở vương phủ có bị bầm thây vạn đoạn cũng không đủ dập tắt ngọn lửa trong lòng hần.

Nhưng mà, hiện tại cũng không phải là lúc suy nghĩ về cái đó, hần cũng chưa quên vừa rồi Vương ma ma sai người mang chần đơn đi, rõ ràng có một khối vết máu đỏ sẫm.

Khi rời đi, Ô Nhã đã ngăn vạn lần dặn hần, trong lời nói chứa vô vàn sát khí, nhưng tai giờ lại như vừa được nghe.

Ô Mông, nếu chủ nhân có một chút bất trắc nào, lập tức ngươi rửa cổ, chờ ta đến giết ngươi!

“Chủ nhân, tối hôm qua, chuyện kia...”

Long Thanh Thanh giương mắt, nhìn chằm chằm Ô Mông, cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ của hần, khuôn mặt bình tĩnh của hần lại hiện ra chút buồn cười, ngược lại, bây giờ lại nói không rõ ràng.

“Chủ nhân, cho dù người vì Long Phiêu Phiêu, nhưng mà đến Yến quốc cũng chỉ là một kẻ sách tạm ứng, sao chủ nhân lại đem chính mình. . . Đây thật sự là ủy khuất cho chủ nhân.”

Ô Mông nói một hơi dài, khi hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy trong ánh mắt của Thanh Thanh xuất hiện ý cười.

“Vết máu kia. . .”

“Sở Ca cắt ngón tay của chính mình, nhò lên thôi.”

Ngón tay Thanh Thanh phát qua cửa sổ, trước mắt bỗng hiện ra cảnh sáng sớm, một màn Sở Ca gọi chim ưng về.

“Thì nói thế, nhưng chủ nhân không chớ bị Sở Ca kia khi dễ chứ?”

Ô Mông kinh động nói, đồng thời tức giận bị đình chỉ ở trong ngực, bây giờ cũng được giải phóng hết, cả người đều ủ rũ.

“Khi dễ?”

Một bên môi Thanh Thanh cong lên, trong lời nói ôn hòa hiện lên chút sắc nhọn.

“Không phải, ý Ô Mông là, chủ nhân không có chuyện gì là tốt rồi, bằng không Ô Nhã sẽ giết chết Ô Mông.”

Ô Mông vội vàng sửa lại lời nói, hấn không khỏi rút cổ, bảo vệ đầu mình.

“Ô Mông, đừng quên mục đích chính của chúng ta khi đến Yến quốc.”

Một câu nói của Thanh Thanh ẩn hàm đe dọa, làm cho sắc mặt Ô Mông nháy mắt trầm ngưng, cúi đầu, nói: “Là Ô Mông không không chế tốt bản thân.”

Thanh Thanh ngẩng đầu, đôi mắt đẹp dễ nhưng tinh mịch, dần dần trở lại vẻ lạnh như băng.

...

...

Long Đường – Tề Quốc.

Long Dật Tĩnh ngồi ở vị trí chủ vị trên cao, đưa mắt nhìn về đám huynh đệ đã tập trung, mười vị lão gia của Long Đường đã đến đủ, Long Dật Tĩnh vẫn tiếp nhận nhiệm vụ đứng sau Long Đường, cũng có thể thấy được, tầm gấp mặt này đối với Long Đường quan trọng ra sao.

Lão Đại Long Dật Minh nghiêng người dựa vào ghế mềm đã sớm chuẩn bị trước cho hấn, tuy nói chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, nhưng Long Dật Minh bây giờ đã không còn là Long Dật Minh của trước kia.

Hiện tại, sắc mặt hấn tiêu tụy, cả người gầy dài, cùng già đi rất nhiều.

Một trận chiến trên Mục Thiên Nhai, hấn thuộc loại bị thương nặng nhất, cho dù Long Dật Tĩnh có mời vị thần y của Tề quốc – Lưu Xuân Thu, nhưng cũng không có cách gì.

“Đường chủ, Thần Long Thiếp đã gửi đi gần một tháng, nhưng mà một tháng qua, tuy nói khắp Lam Nguyệt đối đầu với Kim Ô môn, nhưng năm nước còn lại cũng không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ, chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi sao?”

Lão Tam Long Dật Vũ đứng lên, đi tới chính giữa, nhìn Long Dật Tĩnh đang ngồi phía trước.

Sau trận chiến ở Mục Thiên Nhai, Long Đường đã phát Thần Long Thiếp tới năm nước còn lại, mời họ Long gia tộc của năm nước đến Tề quốc bàn chuyện đối phó với Kim Ô môn.

Nhưng hôm nay đã gần một tháng, đừng nói là đến, ngay cả một phong thư hồi âm cũng không có.

Điều này không khỏi làm cho bọn họ thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hắc Long Thiếp

Edit: Thạch Vi Bạch

Câu nói của Long Dật Vũ khiến cho mấy huynh đệ cùng lúc nhìn về phía Long Dật Tĩnh, tất cả đều chờ câu trả lời của hắn.

Trận đánh ở Mục Thiên Nhai, đối với người của Long Đường, không còn nghi ngờ gì khác, chính là một đả kích lớn.

Bọn họ tuy rằng bọn họ đã sớm biết địa vị của Long Đường tuy ở bên ngoài không thể dao động, nhưng thực tế so với trước đã thua kém rất nhiều.

Chỉ qua việc Thần Long Thiếp này, cũng đã cực kì rõ ràng.

Long Dật Tĩnh nắm chặt thành ghế tựa, khí thế uy nghiêm không hề giảm, hắn đứng lên, đôi mắt hồ nhìn về phía các huynh đệ, nói: “Là Long Đường chúng ta đã quá khinh địch, không nghĩ tới Kim Ô môn môn chủ là Kim Long Đế quân. Hiện giờ Kim Long Đế Quân xuất hiện, sáu nước đều cảm thấy nguy hiểm, ai còn quan tâm đến nước khác.”

“Sứ mệnh của Hộ Long gia tộc không phải là bảo vệ sự cân bằng của Lam Nguyệt, không cho chiến sự phát sinh đó sao? Hiện giờ bọn họ chỉ lo cho mình, mà không để ý toán cục, thế gọi gì là Hộ Long gia tộc!”

Lão tứ Long Dật Khiêm thanh sắc giai lệ nói.

“Đường chủ, Long Đường sao lại có thể kết thúc như vậy?”

Lão lục Long Dật Phong nhớ lại chuyện của mình ở Mục Thiên Nhai, vẫn canh cánh trong lòng.

“Các vị huynh đệ, hôm nay ta có ý mở cuộc hội nghị này, chính là muốn dùng Hắc Long Thiếp.”

Long Dật Tĩnh nhìn mọi người xung quanh, từng chữ một nói ra.

Ba chữ “Hắc Long Thiếp” vừa thoát khỏi lời nói của Long Dật Tĩnh, lập tức làm cho mọi người im lặng.

Một đám người mở to hai mắt, không tin nhìn Long Dật Tĩnh đứng ở phía trước.

“Nhị ca, huynh thật sự muốn dùng Hắc Long Thiếp?” Long Dật Thu hoàn hồn đầu tiên, hắn có chút run rẩy hỏi lại Long Dật Tĩnh: “Nếu thật sự dùng Hắc Long Thiếp, Long Đường sẽ không có đường lui.”

“Lão Bát, người nói gì vậy? Chẳng lẽ nói Long Đường ta thật sự sợ Kim Ô môn sao?”

Long Dật Vũ ngoái đầu nhìn lại, hung hăng trừng mắt nhìn Long Dật Thu.

“Tam ca, ta không có ý đó. Tầm quan trọng cùng tính đáng sợ của Hắc Long Thiếp, ta nghĩ các chư vị ca ở đây đều rõ.”

Sắc mặt Long Dật Thu ngưng trọng nhìn về phía mọi người.

Hắc Long Thiếp tượng trưng cho Hộ Long gia tộc đứng đầu, không chỉ là vật mà năm đó Lam Nguyệt Đế ban thưởng, mà còn bởi vì Hắc Long Thiếp chứa một bí mật.

Hắc Long Thiếp có thể triệu ra Hắc Long tàn ác nhất, Hắc Long là con vật đến từ Ma giới, hung tàn thành tính, đừng nói là khống chế, một chút không cẩn thận, người ban Hắc Long Thiếp, sẽ bị cắn lại.

Bởi vậy, cho dù mỗi Hộ Long gia tộc đều có được Hắc Long Thiếp, nhưng cho đến nay không có gia tộc nào dám dùng Hắc Long Thiếp.

“Nguyên nhân chính là vì khi dùng Hắc Long Thiếp rất nguy hiểm, cho nên ta mới muốn nghe ý kiến của các huynh đệ.”

Long Dật Tĩnh nhìn về phía mọi người, màu mắt cũng đậm lại.

“Ta tán thành ý kiến của Đường chủ, với tình huống hiện tại, chúng ta không thể suy xét gì khác.” Thần sắc Long Dật Vũ kiên định, trong đôi mắt lóe ra ánh lửa hừng hực, nói: “Chỉ cần có thể diệt được Kim Ô môn, ta cũng sẽ không tiếc.”

“Đường chủ, nếu muốn sử dụng Hắc Long Thiếp, nhất định phải chọn một người trước. Trong cảm nhận của Đường chủ, ai là người thích hợp?”

Long Dật Thu nhìn Long Dật Tĩnh, phải thừa nhận, người có năng lực thả Hắc Long, cũng không phải là người bình thường, nhìn đi nhìn lại, trong Long Đường bọn họ, trừ Long Dật Tĩnh, thật không thể chọn ra người thứ hai.

Nhưng nếu Long Dật Tĩnh phạm phải một chút sai lầm, Long Đường với Lam Nguyệt sẽ bị hủy diệt.

Chương 58: Quyết Định Của Long Dật Tĩnh

Edit: Thạch Vi Bạch

“Việc chọn người này, ta nghĩ, trừ ta ra, còn có lựa chọn nào tốt hơn? Lão Bát, ta biết suy nghĩ của đệ, nhưng mà hiện tại cũng không còn cách nào khác. Chờ khi ta tiến vào Thần Long Đàm, Long Đường vẫn còn Phiêu Phiêu thừa kế, thúc thúc bá bá các người cũng nên giúp đỡ nó nhiều hơn, như vậy cho dù Long Dật Tĩnh ta có chết, cũng có thể ở dưới Long Tuyền mỉm cười.”

Uy nghiêm của Long Dật Tĩnh biến mất, chỉ lưu lại sự gửi gắm cùng ôn hòa.

“Nhị ca, huynh...”

Mọi người đều nhìn Long Dật Tĩnh, tuy rằng đáp án này, bọn họ đã sớm đoán được, nhưng khi nghe từ chính miệng của Long Dật Tĩnh, vẫn khó tránh được đau lòng.

“Thời gian của ta còn thừa không nhiều, hiện giờ đem tài cán làm một chuyện cuối cùng cho Long Đường, tâm nguyện như vậy là đủ rồi.”

Long Dật Tĩnh mỉm cười nhìn những vị huynh đệ của mình, hẳn vì muốn luyện đến tầng cuối cùng của Ngạo Long bí quyết, không hề tiếc hao hụt tâm lực.

Đáng tiếc, đại giới hẳn không thể bức phá, ngược lại lại phế đi sinh mệnh của hắn, hiện giờ hắn cũng chỉ tốt mã bên ngoài, rốt cuộc không thể đảm nhận vị trí Đường chủ này tiếp.

Đã sớm tính chuyện đem vị trí Đường chủ này, giao cho Phiêu Phiêu.

Nếu không phải như vậy, cũng sẽ không ở giữa trận chiến Mục Thiên Nhai, đi bước hiểm kia.

Điều duy nhất làm hắn vui mừng là, tuy rằng Phiêu Phiêu thua dưới tay Kim Ô môn môn chủ, nhưng cũng giữ lại được năng lực, cũng đã tỉnh lại.

Nói vậy, cho dù Long Đường về sau không có hắn, ở trong tay Phiêu Phiêu cũng có thể rphats ra tia sáng kì lạ lần thứ hai.

“Nếu Đường chủ đã quyết định, thuộc hạ nhất định sẽ làm theo ý của Đường chủ.”

Một đám huynh đệ ôm quyền, đau lòng hứa với Long Dật Tĩnh.

“Long Dật Tĩnh tại đây cảm tạ các vị huynh đệ.”

Long Dật Tĩnh tay cũng vậy, ôm quyền, nói lời cảm ơn.

“Đường chủ ngàn vạn lần đừng nói như vậy, người đã làm quá nhiều chuyện cho Long Đường.”

Trong mắt của Long Dật Thu ẩn chứa nước mắt, hẳn biết khi Long Dật Tĩnh đưa ra quyết định này, đã quyết tâm đến mức nào.

“Chuyện này, mong các vị đừng nói cho Phiêu Phiêu, nếu nha đầu kia biết, nhất định sẽ ngăn cản.”

Long Dật Tĩnh không quên dặn đi dặn lại, đối với đứa con Phiêu Phiêu, Long Dật Tĩnh đau buốt trong lòng, đáng tiếc, hiện tại vì chuyện của Thanh Thanh, Phiêu Phiêu không muốn thấy mặt hắn.

Nghĩ đến đây, Long Dật Tĩnh không khỏi vuốt vuốt chòm râu đen của mình, trên mặt nổi lên ý cười.

Đối với Thanh Thanh, hắn cũng cảm thấy mắc nợ thật nhiều, đáng tiếc hiện giờ muốn bồi thường, cũng đã muộn.

Ánh mắt Long Dật Tĩnh chuyển đến trên người Long Dật Minh, nắm chặt tay, bước về phía trước, nói: “Đại ca, thù của huynh, Dật Tĩnh nhất định sẽ báo. Đầu của Kim Ô môn môn chủ, Dật Tĩnh nhất định sẽ giúp các huynh đệ mang về.”

Thần thái lóe ra từ trong mắt Long Dật Tĩnh, kiên định mà nghiêm túc.

Long Dật Minh nhìn Long Dật Tĩnh, nghe được câu nói của hắn, hắn giãy dụa, đáng tiếc tứ chi của hắn bị hủy, căn bản không thể làm gì.

Hắn dùng sức mở miệng, đáng tiếc thanh âm nghẹn ngào, quá bé, hận chính mình bất lực, hận chính mình biết rõ Kim Ô môn môn chủ là ai, lại không thể

nói ra!

Không thể a Dật Tinh, Kim Ô môn môn chủ chính là Thanh Thanh, là con gái của người.

Vì cái gì, vì cái gì mình lại không thể nói được, vì cái gì!

Thanh Thanh, con sao lại hận bá bá, hận Long Đường như thế?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Hắc Y Nhân

Edit: Thạch Vi Bạch

Giọt nước mắt bị phản tràn ra từ mắt Long Dật Minh, hấn hận bản thân bất lực, không thể ngăn cản bị kịch người thân tàn sát lẫn nhau!

Long Dật Tinh nhìn hai mắt Long Dật Minh rung rung, trong mắt càng đầy lên nhiều sát khí.

Hắn phất mạnh tay áo, động tác quá nhanh không cho người nào nhìn thấy, trong sảnh phát ra tiếng động lạ.

Tiếp đó, một bóng đen từ trên xà ngang rơi xuống, ngồi trên mặt đất.

Cái khăn đen che đi mặt người đó, chỉ lộ ra một đôi mắt đen, cả người bị thương nặng mà mặt mũi.

Khi bóng đen chạm mặt đất, Long Dật Phong cùng Long Dật Thu đã phi thân đến, lợi dụng lúc đối phương còn chưa có phản ứng gì, đã đặt vũ khí trước cổ họng của đối phương.

Long Dật Phong xanh cả mặt, tay hung hăng túm vạt áo của hắn, lớn tiếng hỏi: “Đúng là không biết sống chết là gì, nói, ngươi là ai?”

Đối phương nghiêng người dò xét Long Dật Phong, không sợ hãi, ngược lại còn cười một tiếng, châm chọc nói: “Ha ha, ta là ông nội ngươi.”

“Ngươi...”

Hai mắt của Long Dật Phong lồi ra, trở tay, ném mạnh người đó sang một bên.

Người kia nằm trên mặt đất, hấn vốn bị Long Dật Tinh đã thương, giờ lại bị Long Dật Phong đá kích, giờ phút này, đến bò cũng không còn sức.

Trước mặt mờ ảo, từ miệng tràn ra máu tươi đỏ sẫm, cũng không có chút hoảng sợ, cười nói: “Đám cháu trai các ngươi, đã chết đến nơi rồi, giờ vẫn còn bộ dạng cao ngạo đại nghĩa, thực khiến cho người khác cảm thấy buồn nôn.”

“Vô liêm sỉ.”

Long Dật Phong to lớn, nói xong, liền xông thẳng đến chỗ đó.

“Lục ca, từ từ.”

Long Dật Thu chặn đường Long Dật Phong.

Ánh mắt của Long Dật Phong mãnh liệt, hung hăng trừng mắt nhìn Long Dật Thu, quát: “Dật Thu, đệ muốn làm cái gì, không nghe những lời tên tiểu tử này nói sao?”

“Đường chủ, nếu ta đoán không sai, người này, nhất định là người trong Kim Ô môn. Hiện tại hắn tự sa đầu vào lưới, giúp chúng ta đỡ mất thời gian tìm kiếm, Long Đường chúng ta nhất định sẽ chăm sóc hắn thật tốt. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Giống như, vẻ tàn khốc lạnh lẽo, vừa lóe lên trong con ngươi đen của Long Dật Thu.

“Người của Kim Ô môn?”

Long Dật Phong ngạc nhiên nhìn về phía Hắc y nhân đang nằm trên mặt đất, ngọn lửa nóng trong mắt hắn, đủ để đốt cháy mọi thứ, hận không thể đem đối phương phân thây ngay tại chỗ.

“Đường chủ, đem người này giao cho ta, ta nhất định sẽ làm cho hấn hội hận vì đã làm người của Kim Ô môn.”

Long Dật Phong nghe, lạnh lùng nói.

Long Dật Tĩnh nhìn về phía mấy người còn lại, chỉ thấy mỗi người bọn họ, hai mắt đều kín đáo nhìn về phía người kia, gật đầu, nhìn Long Dật Thu cùng Long Dật Long, nói: “Người này để cho Lão Lục với Lão Bát xử lí. Nhất định phải cạy miệng hấn, xem Kim Ô môn giấu điều gì.”

“Dạ, Đường chủ.”

Long Dật Thu với Long Dật Phong cùng ôm quyền, đáp lại lời của Long Dật Tĩnh.

Hắc y nhân nhìn một đám hung thần trong Long Đường, trong mắt dấy lên tia cười lạnh...

Chủ nhân nói đúng, càng ra vẻ đạo mạo, tự xưng là nhân sĩ chính nghĩa, kì thật so với bất cứ kẻ nào, đều dễ tiện vô si.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ô Nhĩ Mất Tích

Edit: Ngân Hoàng

Beta: Linh

Sở Vương phủ – Yên quốc

Thanh Thanh cầm lấy mặt nạ vàng do Ô Mông đưa tới, nhìn vào gương đồng nhìn Ô Mông đã dịch dung thành mình, nói: “Thuật dịch dung của người càng ngày càng tinh xảo thật không uống phí năm đó đem người đưa đến Hà gia.”

Ô Mông nhướn đôi mi thanh tú với giọng nữ dịu dàng, cung kính nói: “Chủ nhân đối với Ô Mông có ân tái tạo, Ô Mông cả đời không quên.”

“Hôm nay Ô Nhĩ sẽ đến Yên quốc, Sở Ca sáng sớm đã dẫn Lưu ma ma đi cảnh viên du ngoạn, chắc chắn trước khi mặt trời lặn sẽ không trở về.”

“Vâng, Ô Mông sẽ tùy cơ ứng biến, chủ nhân mọi việc cũng cần phải cẩn thận.”

Ô Mông đáp lời, tiễn Thanh Thanh đến cửa sổ.

Thanh Thanh quay đầu lại nhìn Ô Mông, mỉm cười đem mặt nạ đeo vào mặt bay lên cao, biến mất trong đám sương mù.

Sau khi Thanh Thanh rời đi, Ô Mông đóng lại cửa sổ, quay vào phòng...

...

...

Sườn núi Lâm Phong nằm ở ngoại ô phía bắc đô thành Yên quốc, nơi này hẻo lánh, ít có người xuất hiện.

Lúc này vài tên hắc y nhân đang dùng tốc độ rất nhanh lên núi, đi về đỉnh núi nơi có gian nhà gỗ giữa rừng.

Đến gần nhà gỗ, người cầm đầu đưa tay ra dấu cho mấy người theo sau.

Trong nháy mắt, những người theo sau tản ra bốn phía, nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp mất dạng.

Người cầm đầu sau khi quan sát xung quanh thì cẩn thận tiến lên, gỗ cửa có nhịp điệu.

“Đồng, đồng đồng đồng, đồng...”

“Vào đi.”

Thanh âm đáp lại vang lên, người đến không quên lại quan sát xung quanh, sau đó mới đẩy cửa gỗ ra, lách mình tiến vào.

Vào trong phòng, người đến lập tức kéo khăn đen che mặt xuống, ôm quỳ, tiến lên, nói : “Ô Nhã tiếp kiến chủ nhân.”

“Ngồi đi Ô Nhã, người cũng rất lâu không có uống trà do chính ta pha.” Ngón tay mảnh mai giờ ẩm nước đang đặt trên bếp lên, rót vào chung trà đã chuẩn bị sẵn trên bàn.

Ô nhã vừa mừng vừa lo sợ ngồi xuống, nâng chén trà tỏa khói lên thần sắc âm đạm.

Long Thanh Thanh để ẩm nước xuống, nhìn về phía Ô Nhã, hỏi: “Rất khó thấy được Ô Nhã lại bình tĩnh như vậy.”

Ô Nhã hốt hoảng ngẩng đầu nhìn Thanh Thanh hồi lâu, nâng đặt chén trà xuống, đứng lên nói : “Chủ nhân, đều do Ô Nhã làm việc không tốt, mới có thể làm cho Ô Nhĩ xảy ra chuyện.”

Thanh Thanh nhìn nước trà bốc hơi nóng, thân nhiên nói: “Vẫn chưa có tin tức Ô Nhĩ?”

“Ô Nhĩ từ một tháng trước sau khi mất liên lạc với ta đến nay vẫn không có tin tức, ta sợ...”

Ô Nhã cắn môi không dám nói tiếp.

Thanh Thanh lệnh cho Ô Nhĩ ở lại Tề quốc, giám sát nhất cử nhất động của Long Đường, Ô Nhĩ thành công chặn đường Long Đường phát Thần Long Thiếp đến ngũ quốc, thế nhưng cũng mất tích từ lúc đó.

Cũng đã một tháng, vì thế nàng mới không thể không lưu lại Tề quốc, đáng tiếc vận dụng tất cả thủ hạ đều cũng không cách nào tìm được Ô Nhĩ.

Nếu không như thế, hiện tại nàng cũng sẽ không đi đến Yến quốc hội hợp cùng chủ nhân.

Thanh Thanh ánh mắt khép hờ dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối, không thấy rõ thần sắc, hơi nhượng mị, “Ô Nhĩ ở Long Đường.”

“Cái gì, Ô Nhĩ ở Long Đường?” Ô Nhã kinh ngạc nhìn Long Thanh Thanh, “Này... Làm sao cũng không có một chút tin tức.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hữu Duyên Thiên Lí Năng Tương Ngộ

Edit: Ngân Hoàng

Beta: Linh

“Đáng sợ của Long Dật Tình cũng không chỉ có như vậy.” Trong mắt Thanh Thanh chợt lóe tia tàn khốc lập tức chợt chuyển sang trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Người nhìn xem đây là cái gì.” Hạ giọng Thanh Thanh đem năm bài thiếp (thiếp mời) có in hình con rồng ném lên bàn.

Ô Nhã hai mắt mở to, không dám tin nhìn Thần Long thiếp trên bàn, “Đây... Đây không phải Thần Long thiếp do Long Đường phát đi sao. Rõ ràng đã bị ngăn chặn lại, làm sao có thể ở chỗ chủ nhân, chẳng lẽ...”

“Long Đường làm việc luôn luôn chặt chẽ cẩn thận, các người ngăn chặn lại bất quá là một phần, năm tấm này là do Bách Hiểu Thông đưa tới.”

“Bách Hiểu Thông?” Ô Nhã sắc mặt nặng nề, nam nhân chết tiết kia, làm sao có thể đột nhiên có lòng tốt như vậy.

“Tin Ô Nhĩ ở Long Đường cũng là hắn đưa tới, Ô Nhã, xem ra mạng lưới tình báo của Bách Hiểu Thông, quả thật so với chúng ta mạnh hơn.”

Thanh Thanh đứng lên, sắc lạnh ở đáy mắt tụ lại nồng đậm.

“Nam nhân kia căn bản là không thể tin, hắn đã một lần muốn hại chủ nhân, Ô Nhã cho rằng...”

Ô Nhã vội vàng đi về phía Long Thanh Thanh, nàng nói chuyện gì cũng không thể tin nhiệm Bách Hiểu Thông.

Đột nhiên Long Thanh Thanh xoay người, nhìn về phía cửa, giống như tự hỏi, hỏi: “Bách Hiểu Thông, người nói Bốn môn chủ nên tin người hay là không tin người?”

“Chủ nhân...”

Ô Nhã còn chưa có nói xong, cửa gỗ lại từ ngoài mở ra, bên ngoài chậm rãi đi vào một người, mang theo ý cười nhìn Long Thanh Thanh, nói: “Bồn môn đại nhân, Bách Hiểu Thông ta đây muốn hại ngươi, cần gì phải tự mình từ Tề quốc xa xôi chạy tới Yên quốc sao? Đây không phải là tự chui đầu vô lưới, tự tìm đường chết sao.”

Ô Nhã mắt vốn đã mở lớn, lúc này nhãn cầu chỉ thiếu chút nữa theo trong hốc mắt nhảy ra, trừng mắt nhìn chăm chăm nam tử xuất hiện ở trong phòng, cả kinh nói: “Bách Hiểu Thông!”

“Ha, Ô Nhã cô nương, chúng ta lại gặp mặt, người nói này có tính không là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ đây?”

Bách Hiểu Thông nhìn về phía Ô Nhã, cười nịnh nọt.

“Hỗn đản —— “

Ô Nhã nắm chặt roi bên hông, đáng về muốn tiến lên đánh Bách Hiểu Thông.

“Ô Nhã.”

Ô Nhã bởi vì lời nói của Thanh Thanh, thân mình bỗng nhiên run lên, nằng cần răng nói, “Chủ nhân, người này tuyệt đối không thể tin.”

“Ô Nhã cô nương, Bách Hiểu Thông ta quả thật từng có mạo phạm môn chủ đại nhân, bất quá người làm đại sự như môn chủ đại nhân đây, hẳn là không tính toán những việc này. Dù sao Bách Hiểu Thông ta vẫn còn có nhiều giá trị lợi dụng.”

Bách Hiểu Thông trên mặt ý cười không giảm, tuy là nói cho Ô Nhã nghe nhưng ánh mắt lại sớm nhìn về phía Long Thanh Thanh.

Ô Nhã khinh thường quát khẽ: “Hừ, nam nhân vô sỉ!”

“Tuy nói vô sỉ, có thể vì sinh tồn, người nào lại không vô sỉ?”

Bách Hiểu Thông khi thì nhìn như đứng đắn, khi thì lại là vẻ mặt vui cười, căn bản người khác không thể nhìn thấu hần chân chính là người như thế nào.

Ô Nhã biểu mô, đáng về vẫn còn tức giận, nhưng lại không có cách làm khó Bách Hiểu Thông.

Bách Hiểu Thông cười cười với Ô Nhã, lập tức nhìn về phía Long Thanh Thanh, nói: “Môn chủ đại nhân, Bách Hiểu Thông tuy rằng không phải là quân tử chân chính gì, nhưng cũng không phải tiểu nhân gian trá, nói thực ra, ta làm những việc này cũng không hoàn toàn vì bản thân ta.”

“Là vì bằng hữu kia của ngươi?”

Long Thanh Thanh nheo mắt nhìn Bách Hiểu Thông.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tin Tức Có Tiếng Cũng Có Miếng

Edit: Ngân Hoàng

Beta: Linh

“Quả nhiên môn chủ đại nhân là người thông minh, Bách Hiểu Thông đây ta muốn nói là đời này chuyện sai lầm nhất chính là kết giao với người hại bạn như hắn, chẳng những phải vận dụng trí não làm việc, lại còn bị người nói thành vô sỉ. Bất quá đời này làm được việc đúng nhất cũng là quen được bạn tốt là hắn. Bách Hiểu Thông vài lần tìm được đường sống trong chỗ chết, đều là nhờ hắn cứu. Cho nên vì hắn, Bách Hiểu Thông cho dù là đầu rơi xuống đất, cũng sẽ không một chút nhủ mảy.”

Bách Hiểu Thông một phen được biểu lộ chân tình, nói đến chỗ cảm động, đúng là ngán lệ thoáng hiện.

Ô Nhã nghe xong không ngớt bức bối, đúng là lời nói ba hoa chích choè, ai biết được thực giả bên trong.

“Môn chủ đại nhân, người nói Bách Hiểu Thông ta là nam nhân có tình có nghĩa như vậy, như thế nào lại làm việc hại bằng hữu.”

” Nam nhân không biết xấu hổ đã gặp nhiều, nam nhân trơ tráo, không có sĩ diện như vậy thật đúng là lần đầu nhìn thấy.”

Ô Nhã nghe người kia nói, muốn nổi da gà, nhin không được lắm bả một tiếng.

Bách Hiểu Thông mình đồng da sắt, tươi cười như trước, giống như hoàn toàn không có nghe đến lời Ô Nhã nói.

Thanh Thanh mắt đen thu liễm, nói : “Bách Hiểu Thông, tin tức ngươi báo xem như Kim Ô môn ta mua của ngươi. Ô Nhã một lát ngươi đem tiền cho hắn.”

Bách Hiểu Thông khuôn mặt tươi cười thoáng cứng đờ, lập tức lại tươi cười, nói : “Xem môn chủ đại nhân nói, ta sao có thể thu tiền của người.”

“Ngươi còn đáp trả, chủ nhân cũng đã nói, ngươi hiện tại không cút nhanh lên, cẩn thận roi trong tay ta.”

Ô Nhã vung roi lên nhẹ rặng trùng mắt với Bách Hiểu Thông.

Bách Hiểu Thông lại không thêm mảy may để ý, ánh mắt của hắn chợt lóe, nói : “Môn chủ đại nhân, hắn là nghe nói về Hắc Long thiếp.” Lời này tuy là hỏi, cũng đã không thấy vui cười như lúc trước mà là mười phần đứng đắn.

“Này, ngươi là con lừa sao, như thế nào ngay cả tiếng người đều nghe không hiểu.”

Ô Nhã phiền chán hết lên với Bách Hiểu Thông, lần này nàng có thể tuyệt sẽ không nương tay, mắt nhìn thấy roi muốn roi xuống người Bách Hiểu Thông.

Bách Hiểu Thông không né không tránh.

Long Thanh Thanh lắc mình, chắn trước Ô Nhã, đồng thời nhanh chóng bắt được cổ tay Ô Nhã, ánh mắt lại nhìn chăm chú trên người Bách Hiểu Thông, trầm giọng nói: “Bách Hiểu Thông, ngươi vừa rồi chính là nói năm đó Lam Nguyệt Đế ban Hắc Long thiếp cho lục đại gia tộc?”

“Đúng là năm đó Lam Nguyệt Đế ban tặng Hắc Long thiếp.”

Bách Hiểu Thông ánh mắt khác hẳn, không nhanh không chậm trả lời.

“Chủ nhân...”

Thanh Thanh đưa tay, cắt đứt lời nói Ô Nhã, nàng quay lại, nhìn về phía Ô Nhã, nói : “Ngươi trước tiên ra bên ngoài đợi, ta có lời muốn nói cùng Bách Hiểu Thông.”

“Nhưng mà chủ nhân, hắn...” Ô Nhã bất mãn lên tiếng nhưng bất gặp ánh mắt thanh lãnh của Thanh Thanh, nàng cúi đầu, không cam lòng đáp: “Dạ, chủ nhân.”

Bách Hiểu Thông nhìn theo Ô Nhã đi qua bên cạnh hắn, cười nói: ” Cô nương nghe lời mới là tốt cô nương.”

“Ngươi —— hừ!” Ô Nhã giẫm chân tức giận rồi đi.

Bách Hiểu Thông cười híp hai mắt, thẳng đến thân ảnh Ô Nhã biến mất, mới xoay người lại, nhìn về phía Long Thanh Thanh đã muốn ngồi xuống, cười nói: “Môn chủ đại nhân, nữ tử Kim Ô môn các ngươi có phải hay không mỗi người đều đáng yêu như thế?”

“Bách Hiểu Thông, suy nghĩ này của ngươi, Bôn môn chủ tùy thời cũng có thể giúp rộng rãi giúp ngươi buông lỏng.”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Bách Hiểu Thông, giống như nói thật.

“Đừng, ta đây còn chưa thú lão bà, môn chủ đại nhân.”

Bách Hiểu Thông che cổ của mình, vẻ mặt sợ hãi nhìn Long Thanh Thanh.

Thanh Thanh mở mí mắt, trở về vấn đề chính: “Hắc Long thiếp là như thế nào?”

Bách Hiểu Thông tự ý kéo ghế ngồi xuống, sắc mặt ngưng động, khí thế toàn thân biến đổi một trăm tám mươi độ, nghiêm túc thuật lại: “Thiên Mục nhai, môn chủ hầu như hủy đi Long đường. Long Dật Tinh phát Thần Long thiếp nhanh chóng ngăn chặn, kỳ thật coi như hắn phát ra Thần Long thiếp, dựa vào khí thể hiện tại của Long Đường, ngũ quốc còn lại cũng không hẳn sẽ xuất thủ tương trợ. Long Dật Tinh hẳn là hiểu được đạo lý trong đó, cho nên tính toán là độc toàn lực, thỉnh ra Hắc Long thiếp mà ứng phó môn chủ đại nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nguyễn Trung Thành

Edit: Hằng Hoàng Thúy

Beta: Linh

Bách Hiểu Thông vừa nói vừa quan sát ánh mắt của Long Thanh Thanh dưới mặt nạ, giống như chưa bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào.

Con người của Thanh Thanh sâu thăm thẳm, vẻ mặt không có chút thay đổi gì, điều này làm cho Bách Hiểu Thông lo lắng, nghĩ những điều bản thân nói, có lẽ không thể đã động vị Kim Ô môn môn chủ này?

“Môn chủ đại nhân.”

“Việc Long Dật Tĩnh dùng Hắc Long thiếp cũng chỉ còn là vấn đề thời gian, nhưng mà nói như vậy, hẳn bên trong còn có thâm ý.”

Thanh Thanh chậm rãi nhướn mi, nàng quá hiểu Long Dật Tĩnh, vẻ ngoài nhìn giống như một người ôn hòa, kì thực lòng dạ sâu, căn bản không dễ dàng nhìn thấu.

“Môn chủ đại nhân quả thông minh hơn người, Bách Hiểu Thông thật không bằng.”

Bách Hiểu Thông mở to mắt, vô cùng bội phục Thanh Thanh.

Thanh Thanh lạnh lùng nhìn Bách Hiểu Thông, nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, nhưng cũng không đặt xuống.

Bách Hiểu Thông nhìn trộm người đang uống trà, miệng chậm rãi cất lên tiếng: “Cho dù năm nước không để ý đến chuyện sinh tử của Long Đường, nhưng bọn họ sẽ không để cho Long Dật Tĩnh xuất Hắc Long”

“Hừ, bọn họ cuối cùng chỉ muốn ngồi mà hưởng lợi, chút suy nghĩ ấy bản môn chủ có thể đoán được. Nhưng lão cáo già này, sao lại có thể làm chuyện hại mình. Long Dật Tĩnh tung ra tin tức này, đơn giản là muốn củng cố thế lực của Long Đường. Ngoài mặt là vì bảo vệ mà xuất hắc long thiếp, còn bên trong, nghĩ cũng chớ là muốn đoạt hắc long thiếp, làm thế lực của mình mạnh hơn.”

Ánh mắt xinh đẹp lãnh lẽo toát ra ý châm biếm, giống như ý đồ của Long Dật Tĩnh đã được bóc trần.

“Vậy môn chủ đại nhân, chẳng lẽ tên này tự nhận mình thanh cao, nhưng chính là muốn tác oai tác quái sao? Mục đích lần này của Long Dật Tĩnh, tất cả đều hướng vào môn chủ đại nhân ngài.”

Lời nói của Bách Hiểu Thông tuy cẩn thận nhưng lại không mất đi uy hiếp dụ dỗ.

Thanh Thanh liếc mắt, con ngươi đen u ám lóe lên, nghiêng người dò xét Bách Hiểu Thông, lạnh lùng hừ một tiếng, “Bản môn chủ chính là chờ mục đích này.”

“Tốt! Bách Hiểu Thông cũng chỉ chờ những lời này của môn chủ đại nhân.”

Bách Hiểu Thông vỗ mặt bàn, bỗng nhiên đứng dậy, hai mắt lóe lên sự hưng phấn.

Thanh Thanh khẽ cười, “Bách Hiểu Thông, bản môn cũng chưa từng đáp ứng người cái gì?”

Bách Hiểu Thông cười hắc hắc: “Bách Hiểu Thông cũng chẳng hi vọng được cái thù lao to lớn gì, tất cả đều hoàn toàn cam tâm, Bách Hiểu Thông thật tâm thuần phục môn chủ đại nhân.”

Long Thanh Thanh nâng chén trà lên, nhìn xuyên qua đám sương mù đang lượn lờ quanh Bách Hiểu Thông, tựa tiếu phi tiếu nói: “Đúng là tên chán sống rồi.”

“Môn chủ đại nhân, lấy một địch sáu còn không sợ, Bách Hiểu Thông ta sợ gì cái bọn cướp đó.”

Bách Hiểu Thông vỗ ngực, làm bộ đáng hào hiệp vì nghĩa hy sinh.

Long Thanh Thanh chuyển đề tài, nói: “Ô Nhĩ vẫn tốt?” Nàng nghĩ rằng người của Long Đường sẽ không dễ dàng giết chết Ô Nhĩ, nhất định là muốn moi tin tức của Kim Ô môn từ miệng của Ô Nhĩ.

“Bây giờ vẫn chưa bị làm gì, nhưng môn chủ đừng lo, Bách Hiểu Thông vừa nhận được tin tức, Ô Nhĩ đã bị người khác mang ra khỏi Long Đường. Hiện giờ tất cả người của Long Đường đang tìm kiếm nàng.”

“Ô Nhĩ bị người khác mang khỏi Long Đường?”

Long Thanh Thanh nhú mày, Ô Nhĩ bị người Long Đường bắt được, chắc chắn phải được giam giữ ở thủy lao kín đáo.

Nhưng tiến vào thủy lao chỉ có một con đường, chìa khóa mở cửa thủy lao do Lão Bát cùng lão Lục cai quản.

Là ai có năng lực lớn vậy, có thể mang Ô Nhĩ ra khỏi Long Đường?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Điều Kiện

Là ai có năng lực như vậy, có thể cướp Ô Nhĩ từ tay Long Đường?

Bách Hiểu Thông cố ý phô trương cái thất gút (máu chốt sự việc), rung đùi đắc ý: “Người này, môn chủ đại nhân chắc không thể đoán được.”

Hai hàng lông mày của Thanh Thanh càng nhíu chặt, nếu không phải nàng đã từng sống ở Long Đường mười sáu năm, không phải cùng người ấy chung sống mười sáu năm, có lẽ, thật sự nàng cũng không đoán được, nhưng hiện tại, nàng dám chắc.

“Long Phiêu Phiêu.”

Chỉ ba chữ nhưng làm cho gương mặt đắc ý của Bách Hiểu Thông hiện lên kinh ngạc, nhìn về phía Thanh Thanh: “Môn chủ đại nhân, Bách Hiểu Thông rốt cuộc phục rồi, người đứng là liệu sự như thần.”

“Bách Hiểu Thông, nếu ngươi đã sớm biết Long Phiêu Phiêu cướp Ô Nhĩ đi, còm dăm ở trước mặt bản môn chủ nói này nói nọ, cái gọi là thành ý. Ngươi coi bản môn chủ là đứa trẻ ba tuổi, tùy ý để ngươi khoe khoang lừa gạt sao?”

Long Thanh Thanh ngửa đầu, lời nói lạnh lùng, kẻ khác không thể đoán được tâm tư của nàng.

Bách Hiểu Thông cảm thấy không khí xung quanh bắt đầu lạnh lên, không khỏi run rẩy, cười nói: “Môn chủ đại nhân xin bớt giận, Hiểu Thông cũng chỉ muốn sống, mới ở trước mặt ngài mà giấu diếm. Nhưng Bách Hiểu Thông đã sớm nghĩ, nên tỏ thành ý với môn chủ như thế nào, ta nhất định sẽ tặng Ô Nhĩ đến tay ngài.”

“Bản môn chủ muốn Long Phiêu Phiêu...”

Bách Hiểu Thông vừa nghe đến Long Phiêu Phiêu, vội lắc đầu: “Môn chủ đại nhân, Bách Hiểu Thông cũng không dám khinh thường Long đại tiểu thư kia, người ta dù gì cũng là một chiến tướng có tài.”

“Vô sỉ, lúc nào thì bản môn chủ bảo ngươi đi giết Long Phiêu Phiêu, nếu nàng gặp bất trắc gì, bản môn chủ té sống ngươi.”

Ánh mắt Long Thanh Thanh tàn nhẫn nhìn Bách Hiểu Thông.

“.....” Bách Hiểu Thông bỗng dưng cảm thấy lạnh người, “Hay là môn chủ đối với vị Long Đại tiểu thư kia, là đang để ý?”

Thanh Thanh phát tay áo, “Điều này ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần đem Ô Nhĩ cùng Long Thanh Thanh an toàn xuất hiện trước mặt ta.”

Bách Hiểu Thông ngơ ngác nhìn, chỉ riêng Ô Nhĩ đã tốn không ít công sức, giờ lại còn thêm vị Long Phiêu Phiêu kia, điều này làm cho hắn nhất thời không có biện pháp.

Nhưng mà nếu không đồng ý, chỉ sợ cái đầu, có lẽ cũng khó giữ.

Môn chủ Kim Ô Môn này tính tình kì quái, mưa nắng thất thường, làm cho người ta không thể đoán ra.

“Được, ta đáp ứng môn chủ. Nhất định sẽ dẫn Ô Nhĩ cùng Long Phiêu Phiêu an toàn đến trước mặt ngài.” Bách Hiểu Thông đang ngồi trên ghế đứng lên, cam đoan.

Đáy mắt lạnh lẽo của Thanh Thanh xuất hiện ý cười, “Vậy ngươi đi trước đi, có chuyện gì, bản môn chủ sẽ liên lạc với ngươi sau.”

“Vậy Bách Hiểu Thông xin cáo lui, nhưng mà môn chủ đại nhân ngàn vạn lần đừng quên, xin quan tâm đến vị bằng hữu ta đã nói.” Trước khi Bách Hiểu Thông ôm quyền rời đi, không quên nhắc nhở Thanh Thanh.

“Bản môn chủ ghét nhất bị người khác sắp xếp, nếu ngươi cảm thấy chịu thiệt thì cũng không nhất thiết đáp ứng.”

“Không không không, ta quyết không có ý này, vậy Hiểu Thông cáo từ.”

Bách Hiểu Thông thật sợ Long Thanh Thanh sẽ thay đổi chủ ý, hiện tại có mới có một chút quan hệ, không thể chọc giận vị môn chủ này, như vậy sẽ có thể phá hủy đại sự.

Vừa nói xong, sau đó ôm quyền chào Thanh Thanh rồi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chim Ưng Nhỏ 1

Tuy là Bách Hiểu Thông đã rời khỏi rồi nhưng, Ô Nhĩ vẫn còn như hết giận.

Nhìn Long Thanh Thanh đi trên con đường nhỏ trong rừng núi, nàng đã rất cố gắng khắc chế phần nộ trong lòng, nhưng vẫn nhịn không được, lên tiếng nói: “Chủ nhân, lời của Bách Hiểu Thông nói... người thật sự tin tưởng?”

“Tin hay không quan trọng, cái ta muốn chính là Ô Nhĩ cùng Phiêu Phiêu.”

Lời nói thân nhiên theo gió rồi biến mất, con người trong treo nhìn chim tước nọ đang bay lượn nơi xa, trong thoáng chốc, nàng tựa hồ thấy được một mảnh biển tuyết, người nọ đứng ở trong tuyết trắng đó mỉm cười với nàng.

Phiêu Phiêu...

“Cái này, Ô Nhĩ cũng thật sự thật không cẩn thận, cư nhiên lại bị người của Long Đường bắt, có điều Long Phiêu Phiêu này vì cái gì lại muốn đem Ô Nhĩ mang đi?”

Ô Nhĩ nhìn bộ dạng kia đứng thẳng trong gió, thần sắc trên mặt chủ nhân bởi vì mặt nạ mà không cách nào nhìn ra, nhưng lại khó dấu một phần phiền muộn.

Tâm của chủ cũng không phải làm bằng đá, người có thể đối với Long Đường giết sạch sành sanh, lại chỉ riêng Long Phiêu Phiêu người không muốn làm tổn thương.

“Tâm tư của Phiêu Phiêu rất đơn giản, chỉ có Ô Nhĩ biết rõ người ta ở chỗ nào.”

Phiêu Phiêu là người ân oán phân minh, mặc dù là thay nàng gả cho Long Dật Tĩnh xa lạ, thậm chí tuyên bố sẽ không tha thứ hẳn.

Vừa vặn là người Long Đường, Phiêu Phiêu lại không cách nào quên được trận chiến trên núi Thiên Mục, cho nên mục đích nàng mang Ô Nhĩ đi là rất rõ ràng, là vì môn chủ Kim Ô Môn, vì thay Long Đường báo thù.

“Chiêm chiếp —— chiêm chiếp —— “

Bỗng nhiên ở nơi yên tĩnh này bị tiếng kêu thảm thương kia phá vỡ.

“Chủ nhân —— “

Thân mình Ô Nhĩ căng thẳng, tay cầm roi, cảnh giác ngấm nhìn bốn phía.

Thanh Thanh lại không cho là như vậy vỗ vỗ đầu vai của Ô Nhĩ, ngẩng đầu, nhìn về phía trong rừng cách đó không xa, nói ra: “Thanh âm này có chút quen tai, chúng ta vào trong rừng nhìn thử xem.”

“Chủ nhân hãy để cho thuộc hạ đi xem, tuy rằng vùng này ít người, thế nhưng không an toàn, huống chi thân phận của chủ nhân, thật sự không dễ rời khỏi Sở vương phủ quá lâu.”

Ô Nhĩ không yên lòng nói.

“Không có việc gì, qua đó nhìn xem.”

Không biết vì sao, tiếng kêu to này làm cho nàng có chút tò mò, rốt cuộc phần quen thuộc này đến từ chỗ nào?

Bản thân mình ở nơi nào đã nghe qua tiếng kêu này rồi?

Ô Nhã gần không được, cũng chỉ có thể càng đề cao cảnh giác, đi theo phía sau Long Thanh Thanh đi vào trong rừng.

Từ nơi phát ra tiếng kêu đau thương kia, bọn họ ở dừng bước ở dưới một gốc cây đại thụ che trời.

Ở lúc Ô Nhã chưa kịp hoàn hồn lại thì Thanh Thanh một người nhảy lên cây, ở trên ngọn cây đẩy ra nhánh cây đan xen nhau, chỉ thấy ở giữa cành cây, kẹp lấy vật trắng như tuyết, mặc dù là ở đây tối, xuyên thấu qua là cánh màu trắng vẫn là lóe sáng đến chói mắt.

Thế nào lại là —— một con chim ưng con?

Chim ưng con không ngừng đập cánh, đáng tiếc càng là gãy dựa càng bị nhánh cây quấn chặt, nhánh cây bén nhọn càng làm tổn thương chim ưng con, một chút máu đã nhiễm đỏ thẫm lên trên lông trắng.

Long Thanh Thanh cẩn thận từng li từng tí đem những cái... nhánh cây kia đẩy ra, đến gần bên con chim ưng con, “Thì ra là vật nhỏ người, làm sao mà không cẩn thận như vậy.”

Giọng nói ôn nhu ngay cả nàng cũng không nhận ra, đưa tay sờ con chim ưng con, nhưng không ngờ tiểu gia hỏa này giống như được kích lệ, càng kêu to hơn.

“Vật nhỏ lại còn hung dữ nữa.”

Trong mắt Thanh Thanh mỉm cười, ngón tay khẽ vuốt qua trán con chim ưng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chim Ưng Nhỏ 2

“Vật nhỏ, vẫn còn rất hung dữ.”

Trong mắt Thanh Thanh hiện lên tươi cười, ngón tay khẽ vuốt trán của ưng nhỏ.

Trong mắt chim ưng hiện lên sự cảnh giác, bị Thanh Thanh vuốt nhẹ, lại trở nên dịu hiền một chút, cúi cái đầu cọ cọ vào ngón tay Thanh Thanh.

Thanh Thanh đem con ưng nhỏ từ trên nhánh cây xuống, bảo vệ trong ngực, tỉ mỉ kiểm tra vết thương trên người con chim ưng nhỏ, may là không tổn thương đến tính mạng, nhưng tạm thời không thể bay.

“Mạng của người thật lớn, gặp được ta.”

Con chim ưng nhỏ dường như hiểu được những lời Thanh Thanh nói, đem đầu nó dựa vào sát ngực Thanh Thanh, trong miệng phát ra những âm thanh yếu ớt.

Thanh Thanh nhìn con chim ưng nhỏ trong ngực, đáy mắt xuất hiện ôn nhu...

“Chủ nhân.”

Ô Nhã ngẩng đầu, người này đã chờ đến mức sốt ruột.

Thanh Thanh nhún người, phiêu dật bay xuống, dừng lại trước mặt Ô Nhã.

Ô Nhã vội vàng chạy đến, đến khi nàng nhìn thấy ưng con trong lòng Thanh Thanh, sùng sốt: “Chủ nhân, đây là...?”

“Vật nhỏ này bị kẹp trong nhánh cây.” Thanh Thanh đưa mắt, mỉm cười nhìn Ô Nhã, lại nói: “Đi lấy được mạng đến, bằng bỏ cái cánh bị thương của nó.”

Vừa nói, Thanh Thanh vừa ôm ưng nhỏ, đi tới bên cạnh đồng đá.

Ô Nhã nghi hoặc nhìn con chim ưng nhỏ trong ngực Thanh Thanh, cảm thấy có chút mất mát, lầm bầm nói: “Cái thứ kia còn muốn chiếm được của chủ nhân, thật không biết là phúc khí mấy đời của nó.”

“Người lại than thở cái gì, mau mang được đến đây.”

Thanh Thanh đem con ưng nhỏ đặt lên đùi, gương mặt nhìn về phía khuôn mặt không cam lòng của Ô Nhã.

“Dạ.”

Ô Nhã đáp lại lời Thanh Thanh, từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc trị thương, đưa cho Thanh Thanh.

Con chim ưng nhỏ cảm nhận được Ô Nhã tới gần, đột nhiên vỗ cánh, trong miệng phát ra tiếng kêu to, cảnh giác nhìn Ô Nhã, không muốn nàng đến gần.

“Chủ nhân, người xem súc vật này, cư nhiên lại rống thuộc hạ.”

Ô Nhã chịu đủ kích lớn, chính mình lại bị một con chim ưng bé tí khinh thường.

“Ha ha....” Long Thanh Thanh bị tiếng ai oán của Ô Nhã làm bật cười, nàng nhận thuốc trị thương từ Ô Nhã, vỗ vỗ trán ưng nhỏ, nhẹ nhàng nói: “Vật nhỏ, không được khi dễ Ô Nhã.”

“Chủ nhân...”

Ô Nhã thỉnh thoảng ngừng đầu, đôi mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh, kích động nhìn Thanh Thanh...

Nhưng mà, lời của nàng chưa kịp nói ra, đã bị cảnh trước mắt làm quên hết...

Kia giống như một bức tranh âm áp đẹp nhất thế gian, nữ tử trong bức tranh, ôn nhu, trị thương cho ưng nhỏ trong lòng.

Ánh mặt trời xuyên qua từng ngón tay nàng, yếu ớt truyền xuống đất, vây quanh nàng, hiện tại, cho dù mặt nạ kia lạnh băng, nhưng cũng khó che được ôn nhu trong ánh mắt...

Đáy mắt hiện lên tia cười mỏng manh, giống như ánh dương ấm trong mùa đông, như vậy mà ấm áp lòng người.

Ô Nhã nắm chặt ngực mình, trái tim nhỏ bé đang đập tán loạn.

“Vật nhỏ, hiện tại không sao rồi.”

Sau khi Thanh Thanh băng bó tốt cho con ưng nhỏ, đem nó đặt lẫn với đám cỏ dại trên mặt đất.

Ô Nhã bỗng nhiên hoàn hồn, đứng nhìn Long Thanh Thanh nói: “Chủ nhân, đặt vật nhỏ này ở đây được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thích Khách 1

Ô Nhã đột nhiên hoàn hồn lại, nhìn Long Thanh Thanh đứng lên, hỏi: “Chủ nhân, vật nhỏ để ở chỗ này có thể chứ?”

“Chủ nhân của nó có lẽ rất nhanh sẽ tìm được nó.”

Sở Ca yêu quý con chim ưng nhỏ này như thế, nếu như phát hiện không thấy, tất nhiên sẽ tìm đến, cho nên căn bản không cần lo lắng.

Chỉ là không biết con chim ưng nhỏ này làm sao xuất hiện ở chỗ này, Sở Ca không phải là đi Cảnh viên sao?

Nhưng Cảnh viên nằm ở phía Nam Đô Thành, cách nơi này khá xa.

Chẳng lẽ Sở Ca không phải đi Cảnh viên, mà là đã đến nơi này?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì trên đường đi cũng không nhìn thấy bóng người nào, nếu như trốn, cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi tai mắt của nàng.

Là mình suy nghĩ quá nhiều sao?

“Vậy, chủ nhân chúng ta cũng phải đi thôi, giờ này cũng không còn sớm.” Ô Nhã nghe xong lời này, trong bụng ghen ghét hận biến mất, thậm chí hoà nhã hướng về phía chim ưng nhỏ mỉm cười, “Vật nhỏ, ngươi phải ngoan ngoãn ở nơi này đợi chủ nhân của ngươi đến.”

Ở lúc Ô Nhã nói, Thanh Thanh thu hồi suy nghĩ, ngừng đầu, đập vào mắt là ánh chiều tàn, không nghĩ tới đi cái là hết một ngày, lúc này xác thực cần phải trở về.

Thanh thanh nhàn nhật nhìn chim ưng nhỏ một cái rồi quay người cất bước. Đang chuẩn bị đi thì đột nhiên phía trước vút tới một thân ảnh, dùng tốc độ sét đánh mà công kích thẳng về phía Thanh Thanh.

Ánh mắt Thanh Thanh lóe lên, nâng tay áo phát lên một trận gió lốc tốc độ tấn công rất mạnh làm cho người tới trong mắt hơi lộ ra ngạc nhiên.

Lực mãnh liệt từ trước ập đến, càng làm hắn liên tiếp lui về sau.

Nhuyễn tiên trong tay Ô Nhã giương lên, chính là tiến lên tầng tầng lớp lớp xuống.

Roi da hung ác đánh xuống nhảy mất trên mặt đất xuất hiện một đạo dấu vết thâm sâu, may mà thân thủ người nọ linh hoạt, lúc này mới tránh được một kích nguy hiểm trí mạng này.

Ô Nhã cầm nhuyễn tiên trong tay, quát: “Người nào, hãy xưng tên ra.”

“Ám Điện Hồn Sát!”

Hiển nhiên đối phương hiển nhiên cũng không hạ người ham sống sợ chết mà đứng thẳng người nhìn về phía trước, ánh mắt hắn đảo qua con chim ưng nhỏ trên mặt đất, trong mắt sát khí tụ lại sâu.

Thanh Thanh thân nhiên như lướt mây, nhìn về phía người thanh niên công kích mình ——

“Thì ra là người của Ám Điện.”

“Ám Điện?”

Ánh mắt Ô Nhã trở nên sắc bén, cái tên Ám Điện này sao nàng lại không biết, Ám Điện không thuộc bất kỳ một nước nào trong lục quốc, đương nhiên là sẽ không bị nước nào khống chế, có thể nói là ở một nơi rất kỳ diệu.

Tuy Lục quốc nhiều lần muốn vây quét Ám Điện nhưng lại không thành công, ngược lại tự mình làm thương mình.

Dần dần cũng không còn người dám cùng Ám Điện là địch, trong lúc vô hình thế lực Ám Điện vượt xa Hộ Long gia tộc, tồn tại trở thành một cái không thể lung lay.

Mà nghe là nhân vật Ám Đế cũng giống như Kim Long Đế Quân đệ nhất Lam Nguyệt, chỉ là đến nay vẫn không có người tận mắt thấy qua khuôn mặt thật của Ám Đế.

“Hắn là Ám Đế cũng muốn nhúng tay vào chuyện của Kim Ô Môn?”

Thanh Thanh giương môi, nói giọng nhàn hạ, lại khó giấu vẻ mỉa mai.

“Kim Ô Môn?”

Hồn Sát nhíu mày, lúc này hắn mới giương mắt, tinh tế mà đánh giá người phía trước, khi tầm mắt của hắn tiếp xúc đến cái mặt nạ được làm bằng vàng nguyên chất kia, trong nội tâm không khỏi sửng sốt.

“Ngươi là môn chủ của Kim Ô Môn?”

“Này tiểu tử, ngươi mắt mù hay sao?”

Ô Nhã tức giận trừng mắt với Hồn Sát, bộ dạng không tin của Hồn Sát kia làm cho nàng bưng bưng lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Gia Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Thích Khách 2.

“Cái gì!”

Hồn Sát nhíu mày, hắn vốn định nói tiếp nhưng lại bị tiếng quát của Ô Nhã cản lại.

Kim Ô môn môn chủ thực sự đáng sợ như vậy sao, tuy đã nghe Tuyệt Sát nói qua, nhưng Hồn Sát hẳn cũng không tin tưởng lắm.

Kim Long để quân, trừ bỏ Âm Đế sẽ không có người thứ hai.

Hồn Sát khẽ run lên, cảm thấy trong người khó chịu, ngày càng lan rộng, da thịt trên người hắn nháy mắt đã chuyển thành màu xanh đen.

“Ngươi không cần chủ nhân rat ay, Ô Nhã ta dư sức.”

Ô Nhã vùng vẫy tiên, Thần Long khí bay lên, nháy mắt, trường tiên phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Không khí bởi vì chấn động từ Thần Long khí mà trở lên ngột ngạt, tiếng gió xẹt qua bên tai phải.

“Buồn cười.”

Hồn Sát tức giận đến run người, bản thân lại bị một nữ tử xem nhẹ, quả thực rất nhục nhã.

Âm thanh càng ngày càng lớn, luồng lách xung quanh thân thể.

Hai thân ảnh rất nhanh lao vào nhau giữa không trung, lam quang lượn lờ, giống như hai sao chổi va chạm rồi lại tách ra.

Thanh Thanh luôn nhìn chăm chăm thân ảnh của Ô Nhã, Thần Long khí của Ô Nhã tuy không tinh thuần giống như đối phương, nhưng kỹ năng lại cao hơn một bậc, coi như ngang sức.

Hai người này nếu muốn phân cao thấp, trận chiến này không biết kéo dài đến khi nào.

.....

Kịch chiến giữa Ô Nhã và Hồn Sát, càng lúc càng biến hóa càng mãnh liệt, Long Thanh Thanh nhìn hai người, trận chiến này nếu muốn phân cao thấp, chỉ sợ thời gian không ngắn.

Thời gian không cho phép nàng chờ đợi, giữa lúc đó...

“Phẳng phẳng.”

Cây anh đào nở tung giữa bầu trời, nháy mắt màu hồng nhạt bao phủ khắp viện, ngay cả Thần Long khí vốn tràn ngập trong không khí cũng biến mất.

Hai người không có Thần Long khí che chở, lập tức từ trên cao rơi xuống.

Ánh sáng bạc lập lòe, nhanh như chớp đón lấy hai người, cùng đem Ô Nhã và Sát Hồn nâng lên.

Long Thanh Thanh cảm xúc vàng trong tay, chỉ vào trong rừng, quát chói tai, “Lăn ra đây.”

Ô Nhã cùng Sát Hồn vẫn ở trong tình trạng nửa mộng nửa tỉnh, đến khi nghe được tiếng quát của Long Thanh Thanh mới phục hồi được tinh thần.

“Chủ nhân...”

“Đừng tới đây.”

Thanh Thanh ngăn Ô Nhã lại gần, kim quang vồn mở nhạt càng mạnh hơn, đôi mắt dần hí lại.

Tiếng cười lạnh kéo tựa ở âm phủ trong rừng tràn ra, hai thân ảnh một cao một thấp, chậm rãi bước ra khỏi góc tối.

Long Thanh Thanh nhíu mày nhìn nhân vật xuất hiện trước mặt mình, sự âm u trong ánh mắt bắt đầu hình thành...

Ánh mắt Ô Nhã chăm chú quan sát từng cử động của hai người, nắm chặt nhuyễn tiên, thân thể nàng không chịu được sự lãnh lẽo ấy, hơi hơi run lên.

“Không hổ là Kim Ô môn môn chủ, nhanh như vậy đã pháp hiện ra.”

Thân ảnh thấp kia cúi sát người, mái tóc dài che đi khuôn mặt khiến người khác không thể thấy rõ, chỉ là tiếng cười kia, tiếng cười sồn tóc gáy.

“Nhét vào.” Thân ảnh cao lớn lộ ra một khuôn mặt vuông vức lộ ra một cuộn vải màu trắng, lông mày đen rậm rạp của hắn nhíu vào, không cam lòng chửi một tiếng: “Đến đánh nhau còn nói nhảm.”

“Đừng nóng vội.” Thân ảnh thấp nhún vai, con mắt được giấu kín kia, nhìn từ trên xuống.

“Cái ngươi là ai.” Thanh Thanh lạnh lùng nhìn hai người, trên người hai tên này không có cảm giác của Thần Long khí, rồi dùng sức cản Ô Nhã cùng Sát Hồn, khiến nàng không thể không chú ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thần Long Phá Phong Thủ 1

Edit: linh Thần Long khi có thể thông qua Ngao Long bí quyết tăng lên, mà vừa rồi sức mạnh kia rõ ràng là tới từ Long Thành bí quyết, cũng chính là cùng một loại với sức mạnh của nàng.

Sở dĩ nàng không có Long Thần khí là bởi vì sức mạnh của Long Thành bí quyết trong cơ thể gây ra.

Long Thành bí quyết theo như nàng hiểu thì trên Lam Nguyệt chưa bao giờ xuất hiện qua, tại sao giờ lại có thể cảm nhận được trên người của hai người kia?

“Môn chủ Kim Ô Môn Kim Long Đế Quân Thiên Mục Nhai đánh bại Tề Quốc Long Đường, uy chấn lục quốc. Hai huynh đệ ta cuộc đời không có ham mê khác, chính là thích lãnh giáo với những người mạnh.”

Thân ảnh thấp cười âm hiểm, đột nhiên từ hai bên cánh tay ở bên trong hất rú xuống, bắn ra một tia sáng sắc bén, cùng lúc đó thì người cao to kia vùng cánh tay, bành trướng khí tức khắc ở trong tay của hắn tạo thành một lỗ xoáy, cùng với chỗ thân ảnh thấp bắn ra tia sáng hợp hai làm một, cấp tốc bay vút về phía Thanh Thanh.

“Chủ nhân cẩn thận!”

Ô Nhã thấy trái tim thiếu chút nữa thì từ lồng ngực nhảy ra, ước chừng nàng muốn tiến lên hành động thì bị Hồn Sát ở bên cạnh ngăn cản.

Nhìn thì giống như một chiêu bình thường nhưng bên trong chứa một sức mạnh làm cho vẻ mặt của Thanh Thanh biến đổi, kim xích trong tay chợt giờ lên phía trước, tiếng va đập truyền đến sau đó là kim quang văng tung tóe.

Ô Nhã cùng Hồn Sát chỉ cảm thấy trước mắt kim quang rạn vỡ, chói đến mắt không thể mở ra.

Vang lên bên tai chính là tiếng vang của binh khí giao nhau, “Cheng cheng cheng...” Mấy tiếng qua đi giống như là vắng lặng.

Hai người hơi mở mắt ra, chứng kiến là cảnh cát bụi lên cao, nhưng mà Thanh Thanh lại một thân lãnh ngạo đứng thẳng chỗ cũ, kim quang sâu kín bao trùm quanh thân nàng.

Ô Nhã hơi thở phào nhẹ nhõm, mà khi nàng chứng kiến một bên tay của Long Thanh Thanh rú xuống thì không khỏi cả kinh.

Theo cánh tay chảy xuôi là một chút đỏ sẫm chói mắt, chủ nhân rõ ràng bị thương?

“Phốc

Thân ảnh thấp lùn kia âm hiểm cười ở giữa, tay bụng kín ngực, phía sau ngòn ngọt không khỏi nôn ra ngụm máu tươi.

Người cao kia cũng không có tốt bao nhiêu, vốn là hai tay bành trướng, giờ phút này giống như là cơ bắp héo rút ư rú xuống ở bên người, thân thể có nhiều chỗ vết thương, huyết nhục mơ hồ.

“Không hổ là Kim Long Đế Quân, ...”

Ánh mắt Thanh Thanh trầm xuống, kim xích trong tay nhuộm máu chậm rãi giờ lên...

“Đợi một chút, hôm nay chúng ta là thay chủ nhân đưa mật hàm cho môn chủ, thỉnh tiếp nhận.”

Thân ảnh thấp lùn kia gặp Long Thanh Thanh mắt lộ ra sát ý, vội vàng từ trong tay áo móc ra một phong mật hàm, ném cho thanh thanh.

Thanh Thanh vững vàng mà tiếp được phong thư, nàng lườm mắt nhìn hai người kia, giấy niêm phong ra...

Chẳng qua là khi nàng thấy được nội dung bức mật hàm, đáy mắt đột nhiên lệ khí lóe lên, tay nắm chặt mật hàm, phút chốc mật hàm ở trong tay Thanh Thanh hóa thành mảnh nhỏ.

“Phải không...”

Long Thanh Thanh lãnh đạm liếc qua hai người kia, giữa cổ họng truyền ra một đạo trầm thấp tiếng hừ lạnh, chợt kim quang phía sau cao lên, một đầu

giống như Kim Long thực thể, dĩ nhiên là chậm rãi hiện lên.

Kim Long trực tiếp theo kim sắc quang mang kéo dài mà ra, bộ dáng kia cơ hồ đem Thiên Địa đều nhuộm thành màu vàng.

Theo thanh âm âm lãnh của Thanh Thanh chậm rãi hạ xuống, thân ảnh thấp lùn kia cùng người cao đồng thời cảm nhận được một cách rõ rệt, một cỗ khác thường đè ép lên đang chậm rãi từ trong cơ thể người phía trước bao phủ ra, mà dưới cỗ oai lực này, trong cơ thể hai người sức mạnh chảy xuôi, thể nhưng cũng là thoáng xuất hiện có chút ít chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thần Long Phá Phong Thủ 2

Đây chính là cảm giác sợ hãi cái chết, hai người rất rõ, môn chủ Kim Ô Môn đang muốn giết bọn họ.

Dù sau cũng chết, hướng hồ bọn họ là người như thế nào chứ, tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

“Nếu môn chủ không muốn buông tha cho chúng ta, hai huynh đệ chúng ta cũng chỉ còn cách mạnh tay đáp lại.”

Phía chân trời vọng lại tiếng quát của thân ảnh thấp lùn, một chường quang màu hồng nhạt tung ra, đi được khoảng mười thước lại càng trở lên mạnh mẽ, cuối cùng xẹt ngang qua không gian, tung thẳng đến chỗ Thanh Thanh.

“Bách Liệt Thiên Bá Khí.”

“Thần Long phá Phong Thủ.”

Một chường hồng nhạt như tên bắn, con người của Thanh Thanh hơi nheo lại, chợt vang lên một tiếng ầm.

Tiếp đó Thanh Thanh thấp giọng gọi một tiếng, kim long kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một chùm ánh sáng vàng trên bàn tay của Thanh Thanh, chợt trên bàn tay ấy xuất hiện một con rắn vàng khổng lồ, quỷ dị xuất hiện, sau mang theo gió lớn, hung hãn chấn mũi nhọn kia.

“Oanh.”

Ở trong rừng, hai lực công kích ẩn chứa sức mạnh phi thường, rốt cuộc ầm ầm va vào nhau.

Giờ khắc này, có tiếng vang chói tay, nhất thời giống như sấm sét nổ tung trời, khiến màng nhĩ của Hồn Sát cùng Ô Nhã không nghe được trong một lúc.

Sức mạnh phô thiên cái địa ấy va vào nhau rồi cũng chậm chậm tan đi...

Thanh Thanh hí mắt, hai khối sức mạnh va chạm nhau khiến cho không khí trở nên ngột ngạt, dần dần lại bị khí lạnh bao phủ.

“Chủ...”

Sau dư chấn, Ô Nhã thật vất vả mới hoàn hồn được, nhìn thấy được một đống hỗn độn, hai cái người chiều cao không đồng đều kia đã chết trong “Thần Long Phá Phong Thủ” của Thanh Thanh.

Nhưng, vì sao chủ nhân lại tức giận như vậy?

Còn hai người kia là ai, mặt hàm bọn họ đưa tới có ý gì?

Hai mắt Thanh Thanh hiện lên vẻ chán nản, tàn bạo bất cần, nhìn về phía bụi đất tràn ngập máu tươi...

Biết được chuyện Kim Long Vị Toàn của nàng, ngoại trừ mẫu thân Bạch Lan đã chết, sẽ không có người thứ hai.

.....

Kim Long Vị Toàn với Long Thành Bí Quyết xuất hiện, cùng nhau mở ra đoạn kí ức đã bị niêm phong của Thanh Thanh.

Trong trí nhớ, nàng một đầu bạc trắng tung bay, luôn thích mặc một thân hồng y chói mắt, đứng ở dưới gốc hoa mai, giống như nhớ đến cái gì đó, trên khuôn mặt khuyên thành tuyệt lệ, xuất hiện vẻ u sầu.

Mỗi lần nhìn về phía xa, tại chốn thành thị xuất hiện một thân ảnh nhu nhược làm Thanh Thanh hoảng hốt, khuôn mặt ấy ở nơi đó rốt cuộc ẩn chứa kiên trì như thế nào, tài năng của nàng không có mất đi.

Mẫu thân Bạch Lan, là tiểu thiếp thứ tư của Long Dật Tĩnh, còn nàng, ở trong Long Đường là một điều cấm kỵ.

Chỉ vì mẫu thân Bạch Lan là hậu nhân của Bạch Tộc bị nguyên rủa.

Bạch tộc là một gia tộc nhỏ bị quên lãng ở Lam Nguyệt, mấy trăm năm nay tất cả đều ẩn cư, không cùng bên ngoài liên hệ.

Nhưng một gia tộc như vậy, vẫn như cũ, cũng không được lục quốc buông tha.

Ba mươi năm trước, lục quốc phát động tấn công bất ngờ một lần, hai trăm bốn mươi sáu người Bạch tộc, một đêm bị giết hại.

Mẫu thân Bạch Lan là may mắn, bởi vì đêm đó, nàng gặp được Long Dật Tĩnh, nam nhân đã thay đổi cả đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Mẫu Thân Bạch Lan

Mẫu thân Bạch Lan thật may mắn, bởi vì một đêm đó nàng gặp được Long Dật Tĩnh người đàn ông thay đổi cả đời nàng.

Nhưng nàng cũng bất hạnh, chứng kiến toàn tộc bị giết, nàng lại không có chút sức lực nào ngăn cản, nàng còn sống chỉ vì duy trì huyết mạch của Bạch tộc, chỉ vì bảo vệ bí mật kia.

“Nương, người hạnh phúc sao?”

“Nương chỉ cần nhìn thấy con thì cũng hạnh phúc vui vẻ rồi.”

“Có thể Thanh Thanh không cảm thấy được niềm vui của nương.”

“Đó là bởi vì trong lòng nương có một nguyện vọng còn chưa thực hiện.”

“Nguyện vọng?”

“Thanh Thanh, nhớ kỹ lời của nương, trước mười tám tuổi không được để cho bất kỳ kẻ nào thấy được khuôn mặt thật của con, càng không được để cho bất luận kẻ nào biết được con có Kim Long.”

“Nương, ngay cả Phiêu Phiêu cũng không thể biết sao? Thanh Thanh không muốn lừa dối Phiêu Phiêu, Thanh Thanh nghĩ...”

“Con nhất định phải đáp ứng mẫu thân, cho dù là Phiêu Phiêu, cho dù là tương lai con gặp được nam tử làm co động lòng, cũng quyết không thể nói ra. Kim Long của con chưa hoàn hảo, sẽ làm con gặp họa sát thân——”

“Nương? ...”

Nương, Thanh Thanh biết Kim Long của mình chưa hoàn hảo, Thanh Thanh cũng biết Kim Long của mình đến từ Long Thành bí quyết.

Khi người nhìn một đầu tóc đen này của Thanh Thanh, trong mắt người khó dấu được phần thất vọng.

Người so với bất luận kẻ nào đều tinh tường biết rõ, Thanh Thanh cũng không phải là người Lam Nguyệt.

Nhưng người lại luôn nói, nếu trời cao đã an bài cho chúng ta có duyên số làm mẹ con, cho dù trong lòng người không có nhận người mẹ này, nhưng người lại chính là nữ nhi của ta, là động lực duy nhất giúp ta sống

Kỳ thật người đang gạt ta sao?

Bất quá, việc đó cũng không còn quan trọng.

Lời của người, Thanh Thanh một ngày không dám quên, Thanh Thanh cũng không lúc nào không quên được nỗi buồn cũng sự cô đơn trên mặt người.

Mẫu thân Bạch Lan, người thật sự vui vẻ sao?

Phục hưng Bạch tộc mới được là động lực sống duy nhất của người ——

Long Dật Tĩnh căn bản không biết được trong suy nghĩ của người muốn cái gì, hấn ngoại trừ không ngừng bức bách người, vì Long Đường, vì Tề Quốc bói toán, những cái khác cũng không nhìn thấy.

Không nhìn thấy được dáng tươi cười biến mất của người, không nhìn thấy được thân thể từ từ gầy đi của người.

Không nhìn thấy được thất vọng cùng mất mát trong mắt của người!

Mẫu thân Bạch Lan, Long Đường đối với người mà nói, là gông xiềng không cách nào thoát được, mà ta không thể nghi ngờ cũng là đồng lõa.

Sự hiện hữu của ta để cho người một chút động lực duy nhất sống còn đều đè nén xuống.

Thanh Thanh luôn tự hỏi mình, phải làm như thế nào mới có thể để cho nữ nhân kia sống vui vẻ một chút?

Cho đến một ngày kia, người mang một nữ hài đến trước mặt ta, khi ta nhìn thấy nữ hài đó có cùng màu tóc, lúc đó ngoài ý muốn ta thoáng thấy được ý cười trong mắt người là chân thật tha thiết như vậy.

Ta biết rõ, kỳ thật trong lòng người vẫn chưa có từ bỏ.

Từ lúc đó, ta liền biết rõ làm cho người vui là như thế nào, chuyện người không thể làm được.

Vậy thì hãy để cho ta giúp người hoàn thành, phục hưng Bạch tộc, báo thù lục quốc!

“Chủ nhân?”

Tiếng kêu của Ô Nhã khiến Long Thanh Thanh từ trong hồi ức tỉnh lại, Thanh Thanh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Ô Nhã, mở trừng hai mắt, “Ô Nhã...”

Ô Nhã từng bước tiến lên, thần sắc Thanh Thanh làm cho nàng lo lắng, “Chủ nhân, vết thương rất đau đúng không, Ô Nhã lập tức băng bó giúp người.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mệnh Lệnh

Ô Nhã từng bước tiến lên, thần sắc của Thanh Thanh làm cho nàng lo lắng, “Chủ nhân, vết thương rất đau đúng không, Ô Nhã lập tức băng bó giúp người.”

Tay phải nhanh chóng cầm lấy cánh tay bị thương kia của Thanh Thanh, nhưng không đoán được Thanh Thanh lại cầm lấy cánh tay nàng, siết chặt lấy, “Ô Nhã, có người ở đây thật tốt.”

“Chủ nhân?”

Ô Nhã ngạc nhiên nghe Thanh Thanh nói, ngực nàng giống như có vật gì đè nặng lên từng chút một, có chút chua xót đắng chát, nhưng lại nhiều hơn một phần ngọt ngào không rõ.

“Ta không sao.” Thanh Thanh buông tay Ô Nhã ra, xoa người, ánh mắt âm u chuyển lạnh như băng, nhìn về phía Hồn Sát vẫn chưa hồi phục tinh thần, nhỏ giọng nói: “Người đi đi, vì người đã từng cứu Ô Nhã, bản môn chủ tạm thời không giết người.”

Vừa rồi nếu không phải Hồn Sát ngăn cản Ô Nhã bước lên, hiện tại dù Ô Nhã có nguyên vẹn trở ra, cũng không biết cái gì đã bị thương nặng.

Phong thái cao ngạo, không chờ Hồn Sát thở dốc, ánh mắt đẹp đẽ của Thanh Thanh như hai hồ sâu có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

“Sao?”

Hồn Sát ngây ngô hoàn hồn, hấn cho đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại từ dư chấn vừa rồi.

Kim quang chói mắt kia, sức mạnh làm cho người ta sợ hãi, ngoại trừ ám đế, hấn cũng chưa từng đối với ai sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhưng mà, người trước mắt, chỉ lấy khí thế áp đảo, cũng làm cho hắn khuất phục.

Thanh Thanh vốn đi trước, nhưng giống như nghĩ tới việc gì đó, nhìn về phía Hồn Sát, nói: “Đừng rồi, nhắn với Ám Đế hai mươi ngày sau tới Vọng Tọa Phong gặp bản môn chủ.”

Hồn sát giật mình nhìn Kim Ô môn môn chủ, hắn cư nhiên dám sai bảo môn chủ, đến Vọng Tọa Phong gặp hắn?

“Ồ Nhã, chúng ta đi.”

Thanh Thanh không chờ Hồn Sát hoàn hồn, lập tức dắt Ô Nhã rời đi.

Hồn Sát nhìn thân ảnh càng ngày càng xa dần kia, tận đến lúc không thấy gì nữa.

“Thu ...”

Tiếng kêu của ung non khiến Hồn Sát phát run, đến bây giờ hắn mới nhận thấy, mình vừa rồi nhặt được một cái mạng nhỏ.

.....

.....

Sườn núi Lâm Phong, phân đà Ám điện.

Bách Hiểu Thông nhìn con chim ung nhỏ trong tay Hồn Sát, nghiêng người dò xét hắc y nam tử đang ngồi ngay ngắn trên bực cao nhất, biểu cảm run rẩy, hắn rốt cuộc cũng không nhìn được cười, vỗ mặt bàn, cười lớn: “Ha ha ... thực sự là tiểu kim long, cư nhiên dám ra lệnh cho Ám Đế gặp hắn, ha ha..... rất buồn cười....”

Hồn Sát cúi đầu, không dám nhìn Ám Đế đang ngồi đằng trước.

Ám Đế khắp người giống như bị sương bao phủ, xoay đầu nhìn về phía Bách Hiểu Thông, trầm giọng nói: “Bách Hiểu Thông, ngươi muốn tìm hiểu tư vị của Bách Liệt Truy Hồn sao?”

Bách Hiểu Thông ngạc nhiên, nhanh chóng đứng thẳng dậy, sắc mặt hoảng sợ: “Huynh đệ không cần nhần tâm như vậy.” Sắc mặt nghiêm lại, nói tiếp: “Nhưng mà, xem tiểu kim long nếu đưa lên tiếng muốn gặp mặt ngươi, chắc đã chấp nhận lời đề nghị của ngươi rồi đi.”

Ám Đế liếc mắt nhìn Hồn Sát cùng con chim non trong tay hắn, ra mệnh: “Mang con chim xấu xí này xuống đi.”

“Dạ.”

Hồn Sát vội càng cáo lui Ám Đế, mang theo ung non nhanh chóng rời đi.

Bách Hiểu Thông nhìn Hồn Sát, đáy mắt hiện lên ý cười, lập tức nhìn về phía Ám Đế, “Sức hấp dẫn của Hắc Long thiếp cũng thật lớn, cũng khó trách tiểu kim long lại có quyết định này.”

“Hắc Long Thiếp của Long Đường nhất định sẽ làm cho cao thủ sáu nước tập trung lại, Kim Ô môn môn chủ cho dù là Kim Long Đế quân, ứng phó với nhiều người như vậy, cũng không thể khinh thường. Hắn tự nhiên sẽ muốn hợp tác với chúng ta.”

Ám Đế trong ánh mắt không dấu được sự hưng phấn, Kim Ô môn môn chủ có thể đoán được hành động của sáu nước, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng hắn sao biết được thân phận của mình, điểm đấy làm hắn tò mò.

Hắn nhất định phải bắt lấy cơ hội hành hạ tiểu Kim Long cao ngạo kia...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Lần Thứ Hai Thăm Viếng

Edit: Linh Sở Vương phủ

“Bát Vương gia, Vương gia không có ở trong phủ...”

Nha hoàn ở trên hành lang dài đi theo phía sau Dự Nghiêu, các nàng miệng nói đến khan, nhưng bát vương gia này hoàn toàn giống như không có nghe lọt, chính là đi thẳng đến chỗ Đông Viên của vương gia.

“Thất ca không có ở đây, vương phi có ở đây chứ.”

Trong đôi mắt màu đen láy của Dự Nghiêu lóe sáng, hẳn biết Sở Ca đi Cảnh Viên phải dùng bữa tối mới có thể trở về phủ, lúc này chạy tới Sở vương phi, mục đích không là Sở Ca, mà là vị Sở vương phi mới gả đến kia.

“Vương phi cũng theo Vương gia đi Cảnh Viên rồi, hay là Vương gia tự tay ôm xuất môn đây.”

Trong đó một đũa nha hoàn lau mồ hôi trên trán nói.

“Ôm xuất môn?”

Dự Nghiêu nhú mày, hơi dừng bước nhìn về phía nha hoàn kia.

“Đúng vậy, là chính mắt nô tài nhìn thấy Vương gia cùng Vương phi ra cửa, đúng rồi, Vương gia còn bảo Lưu má má mang theo hạt dẻ Ngưng nhi Vương phi thích nhất.”

Nha hoàn kia cho rằng rốt cục thuyết phục được vị Bát Vương gia này nên nói càng dũng cảm.

“Đồ hôn trưởng, đường đường là vương phi của Sở vương phủ sao lại là một con vẹt. Đây là vương gia nói đùa, các người cũng tưởng thật sao.”

Dự Nghiêu xụ mặt xuống, giận dữ nhìn nha hoàn kia.

“Bát Vương gia đây cũng không phải là lời nói đùa, đúng là Vương gia cùng Ngưng nhi Vương phi đã bá thiên địa đấy.”

Nha hoàn kia chợt cảm thấy ủy khuất, không cam lòng bĩu môi nhỏ giọng nói.

Dự Nghiêu trái với vẻ ôn hòa ngày xưa, quát lên: “Câm miệng!”

“Bát Vương gia...”

Bọn nha hoàn mỗi người trừng lớn hai mắt, bỗng chốc cả kinh không ai dám thở mạnh.

“Hừ!”

Dự Nghiêu hất ống tay áo lên, tiếp tục bước đi, trong nội tâm lửa giận kia vẫn chưa dập tắt.

Hắn tuyệt sẽ không cho loại chuyện như vậy xảy ra, Sở Ca, người thật sự đàn độn sao?

Thế nhân đều nói người đàn độn, đối với người cũng không tin!

...

...

“Thật tốt là chủ nhân đã trở về rồi, bằng không Dự vương này, Ô Mông thật không biết phải ứng phó như thế nào.”

Cho dù người còn chưa tới, thì người âm ỉ kia cũng đã làm cho hai người trong phòng cảnh giác.

Ô Mông vui mừng khi Long Thanh Thanh kịp xuất hiện, bằng không thì cái người Dự Vương khó chơi kia, chính mình thật đúng là không biết phải ứng phó như thế nào.

“Còn có người cũng làm cho người khó giải quyết sao?”

Thanh Thanh giương mắt, vuốt vuốt tóc mai hướng về phía gương đồng kiểm tra tỉ mỉ, lúc này mới thẳng người đi về phía cửa.

“Dự Vương gia này nhìn thì ôn hòa, thế nhưng lại thuộc loại người khó ứng phó nhất, chủ nhân có thể trở về đến tự nhiên là không thể tốt hơn rồi sao.”

Ô Mông cười cười, thật sự thì lúc phải đối mặt, hẳn tự nhiên cũng nghiêm túc, đối với thuật dịch dung của chính mình thì hắn vẫn khá tự tin.

Thanh Thanh liếc mắt nhìn Ô Mông tự thổi phồng mình lên, khóe miệng nhẹ giật, liền mở cửa phòng ra.

“Bát Vương gia —— “

Theo lời bọn nha hoàn nói... ở lúc cửa phòng mở ra đồng loạt ngậm miệng lại.

Dự Nghiêu vốn là trong mắt bén lửa nhưng bởi vì người xuất hiện ở cửa mà biến mất, hắn về mặt tươi cười hướng về phía Long Thanh Thanh chào hỏi nói: “Thất tẩu, Dự Nghiêu có thể là không mời mà tới, chắc hẳn tẩu sẽ không đuổi Dự Nghiêu đi đâu chứ?”

Một đám nha hoàn hai mặt nhìn nhau, chỉ là không hiểu vì sao Bát Vương gia đối với nữ nhân này khách khí như vậy.

Nghĩ đến ở Yến quốc, ai cũng chán ghét nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trong Hồ Lô Bán Cái Gì?

Edit: Linh Một đám nha hoàn hai mặt nhìn nhau, chỉ là không hiểu vì sao Bát Vương gia đối với nữ nhân này khách khí như vậy.

Nghĩ đến ở Yến quốc, ai cũng chán ghét nữ nhân này.

“Dự Vương gia cũng đã không mời mà tới rồi, cho dù thiếp thân đuổi, chỉ sợ cũng đuổi không đi. Huống chi, thân phận Bát vương gia tôn quý, lại là huynh đệ của vương gia, thiếp thân lại không dám đuổi người đi.”

Thanh Thanh thu hồi ánh mắt, dịu dàng, lại làm cho mọi người ở đây ngược lại miệng rút khí lạnh.

Nhưng Dự Nghiêu lại duy trì dáng tươi cười như trước, “Ha ha, tẩu tẩu thật biết nói giỡn.” Nói xong, thẳng bước vào cửa phòng.

Thanh Thanh nhìn bóng lưng kia tiến vào trong phòng, rốt cuộc là vị Dự vương gia này trong hồ lô bán thuốc gì đây?

Dự Nghiêu đi vào trong phòng, nhìn quanh một vòng bốn phía, mỉm cười mà nhìn Long Thanh Thanh theo cửa đi vào, nói: “Tẩu tẩu, trong phòng này thơm thật đấy, không biết tẩu dùng hương liệu gì vậy, trước kia trong phòng này Thất ca cũng đâu có ngửi được mùi thơm như vậy.”

Thanh Thanh nhũ mảy, Dự Nghiêu người này thật đúng là người tỉ mỉ mà có chút nghi hoặc, vì để che giấu mùi thơm trên cơ thể nàng, nàng mới sai Ô Mông đốt lên mùi hương của hoa huân y thảo, không nghĩ tới Dự Nghiêu này cũng nhận ra.

“Là hương thơm của hoa huân thảo mà thiếp thân mang từ nhà mẹ đẻ đến, có tác dụng làm cho tinh thần hưng phấn. Bát Vương gia nếu như thích, thiếp thân bảo Ô Mông nhai chuẩn bị cho ngài một ít mang về?”

“Được đấy, mùi này thật dễ ngửi.”

Dự Nghiêu vui vẻ nhận lấy, giống như thập phần ưa thích ra sức hít vài hớp.

“Bát Vương gia, Vương gia không có ở trong phủ, lúc này lại chỉ có một mình thiếp thân, Bát Vương gia nếu như có chuyện gì, hay là đợi Vương gia trở về rồi hãy nói.”

Thanh Thanh nhìn về phía Dự Nghiêu đang đi dạo trong phong, chỉ thấy thần sắc hắn lúc này nhàn rỗi tự đắc, chỉ là chậm chạp không có nói rõ nguyên do.

“Tiểu Vương đến cũng không phải là tìm Thất ca.” Dự Nghiêu nói xong, thẳng trên mặt ghé ngồi xuống, nhìn về phía Thanh Thanh, lại cười nói: “Tẩu tẩu cũng thật không đúng, ngay cả ly trà chẳng lẽ cũng không cho ta uống?”

Thanh Thanh ở một bên kêu: “Ô Mông, dâng trà cho Bát vương gia.”

“Vâng.” Ô Mông đáp lời, khom người lui sang một bên, chuẩn bị nước trà.

Dự Nghiêu mỉm cười nhìn Thanh Thanh, nói: “Tẩu tẩu không cần câu nệ, ngồi xuống trò chuyện với ta nào. Lần này ta đến đây chủ yếu là để thăm tẩu đấy.”

Thanh Thanh nghe vậy chậm rãi ngồi xuống một cái ghế ở bên cạnh, ngẩng đầu lên, vừa vặn chống lại ánh mắt dò xét của Dự Nghiêu, trong ánh mắt kia chỉ là lóe ý cười ôn hòa, “Bát Vương gia nói như thế, ngược lại làm cho thiếp thân sợ hãi rồi.”

“Tẩu tẩu, còn nhớ lời mà ngày trước Tiểu Vương nói với người không?”

Dự Nghiêu kéo lấy quai hàm, liên tiếp trong nháy mắt, giống như nhắc Thanh Thanh nhớ lại cái gì đó.

“Thiếp thân không hiểu lời của vương gia.”

Rốt cuộc là Dự Nghiêu muốn nói gì với nàng?

Thanh Thanh càng ngày càng cảm thấy Dự Nghiêu này khắp nơi đều lộ ra vẻ cổ quái.

“Tẩu tẩu...”

Dự Nghiêu vừa đem thân mình nghiêng ra trước, muốn nói cái gì đó, không ngờ một đạo thân ảnh tức thời xuất hiện ở cửa, lập tức truyền đến chính là thanh âm vội vàng của Lưu ma ma: “Vương gia, ngài chậm một chút, coi chừng ngã.”

Thanh Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía thân ảnh đứng ở cửa ——

Sở Ca một tay khoác lên trên khung cửa, trên mặt vui vẻ bởi vì gặp người trong phòng mà phút chốc mắt hết, thậm chí hai mắt sâu kín nhiễm lên hai luồng hỏa diễm, bước vào trong phòng, quát: “Người tới làm cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thăm Người Thân 1

Dự Nghiêu sờ mũi, bộ dạng giống như kẻ trộm bị nắm, cười nói: “Không nghĩ tới lúc này bị thất ca vừa vặn bắt gặp.”

“Lưu ma ma, đem người này đuổi đi cho bốn vương, bốn vương không muốn thấy hắn!”

Sở Ca tức lộn ruột nhìn Dự Nghiêu, quát.

“Vương gia...” Lưu ma ma vội vàng vào phòng, mới vừa vào phủ chợt nghe nha hoàn nói Bát Vương gia đang ở Đông viên gặp Trắc Phi, nàng đã vội vàng ngăn cản Sở Ca rồi, không nghĩ tới lại để cho Sở Ca nhanh một bước.

Lúc này trông thấy Dự Nghiêu, còn có Thanh Thanh đứng ở một bên, sắc mặt cũng là âm đạm một mảnh, “Bát Vương gia, người xem, nô tài kia cũng không biết như thế nào mới tốt.”

“Ma ma, Tiểu Vương cũng không muốn làm khó người, lúc này đi.” Dự Nghiêu nói xong, nhìn về Thanh Thanh đứng ở một bên, nói: “Tẩu tẩu, ta đi trước đây, lời của ta nói người phải hảo hảo suy nghĩ thử xem.”

Thanh Thanh trong lòng giật mình, lời của Dự Nghiêu này có thể không đơn thuần là nói cho nàng nghe.

Nàng có chút liếc mắt về phía Sở Ca đang tức giận đứng ở đằng kia, không biết là trùng hợp hay là ——

Sở Ca cũng đang nhìn nàng, trong ánh mắt kia hình như có tức giận...

Sở Ca vừa mới sinh khí nếu như giả bộ, vậy bây giờ tức giận chẳng lẽ là giả bộ?

Nhưng khoảnh khắc ngăn ngại hai người đối mặt nhau, đúng lúc đã rơi vào trong mắt Dự Nghiêu, ý cười ẩn ở khóe miệng càng sâu.

Hắn đi về phía ngoài phòng dừng lại bên cạnh, nhìn về phía Thanh Thanh, nói: “Tẩu tẩu hương hoa huân y thảo (tức lavender) lần sau cho ta, lần này thôi vậy.” Nói xong, không quên nhìn nọt ton hót nhìn về phía Sở Ca, lại nói: “Thất ca, huynh đúng là tốt số thật đấy, cưới được một cô gái tốt như tẩu tẩu đây.”

Nói xong ở lúc không cho Sở Ca cơ hội, thẳng lời kéo Lưu ma ma đi ra khỏi phòng.

Lưu ma ma không nhịn được mà quay lại nhìn Sở Ca trong phòng, “Này Bát vương gia, nô tài...”

“Được rồi Lưu ma ma, ở đây không còn chuyện của bà nữa rồi, không phải Thất ca đã có tẩu tẩu ở đây cùng rồi sao. Bà coi như bồi Tiểu vương đi tản bộ đi.”

“Cái này...”

Lưu ma ma không dám cãi lời, trong đầu có một ngàn một vạn cái không muốn, có thể do ngại thân phận của Dự Nghiêu, lại không dám không tuân theo.

Sở Ca nhìn Dự Nghiêu rời khỏi thì lửa giận xông thiên hướng về phía những người còn lại trong phòng, quát: “Đều rút ra ngoài hết cho Bôn vương —— “

Những nha hoàn ở phía cửa, nghe xong lời này, giống như chạy trốn chết rồi đi.

Nhưng khi một đạo thân ảnh vừa sắp bước ra cửa phòng thì ánh mắt Sở Ca rét lạnh lên, bèn nhón nói: “Không cho người đi!”

Một chân vốn là bước ra cánh cửa thì nghe được tiếng vang trong phòng chợt dừng lại, Ô Mông nhìn Thanh Thanh bên cạnh, xin chỉ thị.

Thanh Thanh âm thầm nháy mắt ra dấu cho Ô Mông, làm cho hắn rời khỏi.

Ô Mông tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể rời đi.

Thanh Thanh xoay người lại, nhìn về phía Sở Ca đã đi vào bên trong phòng, nhấp máy môi, đóng cửa phòng lại, sau đó đi vào trong phòng...

...

...

Con đường vốn là chưa xong, bởi vì mấy ngày nay lại mưa nên càng thêm lầy lội khó đi.

Long Thanh Thanh một tay nâng cằm, một tay khoắc lên trên bệ cửa, hai mắt có chút vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ một mảnh vùng núi hơi có vẻ thê lương.

“Đã đến Tề Quốc rồi, chắc hẳn rất nhanh sẽ đến Long Đường, bắt quá nhìn sắc mặt của trắc phi đây, cũng không tốt mấy có phải là không muốn trở về cái nhà kia hay là không muốn gặp lại bôn vương?”

Sở Ca nghiêng người dựa trên nệm êm, trong miệng ăn tuyết lê, mắt phượng lờm nhìn về phía Long Thanh Thanh tựa bên cửa sổ xe.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Thăm Người Thân 2

Sở Ca nghiêng người dựa vào trên nệm êm, trong miệng ăn tuyết lê, mắt phượng lờm nhìn về phía Long Thanh Thanh tựa ở cửa sổ xe.

“Thiếp thân chỉ là có chút bất ngờ, thế nào mà Vương gia lại dẫn theo thân thiếp trở lại Long Đường thăm người thân.”

Bất ngờ này quả thật đến bất thành hình, người Nhật Bản kia cho rằng Sở Ca sẽ hỏi thăm một phen, nhưng không ngờ hắn lại không đề cập đến cái gì cả, chỉ nói là muốn dẫn nàng quay trở lại Tề Quốc Long Đường thăm người thân.

Đối với việc an bài này, tuy nhiên vượt ngoài suy nghĩ của Thanh Thanh, bắt quá ngầm nghĩ dường như thiên ý an bài, nhưng thật ra tránh khỏi nàng phiền toái, hợp lẽ trở về Tề Quốc.

“Thật sao? Bôn vương đối với tâm ý lần này của trắc phi, chắc hẳn trong lòng trắc phi tất nhiên là hiểu rõ.”

Sở Ca nhú hai hàng mày anh kiêu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhàn nhạt cười.

“Thiếp thân hiểu rõ.”

Thanh Thanh đáp lại, chợt lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ.

Bởi vì trận mưa lần này, cho nên chuyển đường bộ thành đường thủy, thời gian trên rút ngắn rất nhiều, hai mươi ngày ước hẹn, cũng tính toán có thể vượt qua.

“Ngược lại bôn vương rất hiếu kỳ, trắc phi trở về cái nhà kia, lại phải đối mặt với người cha Long Dật Tình kia như thế nào? Điều là nữ nhi, người cùng Long Phiêu Phiêu vận mệnh thế nhưng khác nhau rất lớn đấy.”

Sở Ca giống như nghĩ tới chuyện thú vị gì đó, hết sức tò mò thò người ra hướng Thanh Thanh bên cạnh.

Thanh xoay người trở lại, thấy được chính là ánh mắt trêu tức của Sở Ca, sâu kín thờ dài: “Mỗi người đều có số mạng riêng của mình. Phiêu Phiêu là niềm kiêu ngạo của Long Đường, còn thiếp thân bất quá là cái phế vật, vận mệnh có chỗ bất đồng cũng không kỳ quái. Cũng giống với Vương gia cùng Dự Vương, cũng không khác mấy sao?”

“Hừ, không cho phép ở trước mặt bọn vương nói đến dự Nghiêu!”

Sở Ca tâm tình vừa chuyển, mặt mũi tràn đầy chán ghét thân mình từ phía bên cạnh Thanh Thanh từ lùi về, tức giận mà dựa vào trở lại trên nệm êm.

“Vương gia chán ghét Dự Vương đến như vậy sao, hẳn là cùng vị tứ công chúa đã qua đời có quan hệ sao.”

Thanh Thanh đuôi lông mày nhíu lại, nhìn về phía Sở Ca, quả nhiên không ngoài dự liệu, thân thể Sở Ca rõ ràng ở trong lời nói của nàng cứng đờ...

Theo đó mà áp đến chính là sát khí mãnh liệt, Sở Ca nghiêng người, nhích tới gần Thanh Thanh, đưa tay chế trụ chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, ý cười ẩn trong mắt phượng trở nên vận vẹo mà lạnh lẽo, “Bọn vương không biết trắc phi từ đâu mà nghe được lời đồn, trắc phi tốt nhất không nên làm chuyện khiến cho bọn vương khó xử.”

Thanh Thanh mày hơi lóe động, không thấy chút nào sợ hãi, có chỉ là một phần thanh nhã thong dong, “Vương gia tại sao lại tiếp nhận chuyện hôn sự này, Vương gia tại sao lại nguyện ý lấy thiếp thân một cái phế vật, Vương gia...”

Sở Ca đẩy mắt một tia kinh ngạc phù qua, lời nói này của Thanh Thanh cùng thần sắc trên mặt nàng, làm hắn có chút ngạc nhiên, người này cùng trong trí nhớ hắn có khác biệt rất lớn.

“Chẳng lẽ từ trước đến nay trắc phi chẳng qua là đang diễn trò sao?”

Thanh Thanh lông mày dương lên, “Vương gia cũng không phải đang diễn trò, luân phiên hành động thiếp thân không kịp nổi Vương gia một phần ngàn.”

Sở Ca đẩy mắt đột nhiên trầm xuống, trên tay lực đạo cũng mạnh thêm, Thanh Thanh lập tức cảm thấy hô hấp bị đoạt, mà ngay cả ánh mắt cũng xuất hiện mờ nhạt ngẩn ngui...

“Trắc phi thật đúng là làm cho bọn vương kinh hi, hay là Trắc Phi là ký sinh trùng, không nghĩ tới nguyên lai ký sinh trùng này cũng có biểu hiện giả dối.” Sở Ca tay không ngừng mà lùi về, thuận thế đem Thanh Thanh kéo hướng về phía trước mặt của mình, ngón tay hắn lạnh buốt, lướt qua khuôn mặt thanh trong sạch sẽ của Thanh Thanh, cười lạnh nói: “Phế vật này sẽ không phải là giả dối chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thăm Người Thân 3

Ánh sáng mờ từ đầu ngón tay Sở Ca lộ ra từ từ xâm nhập vào da thịt của Thanh Thanh.

Sắc mặt Thanh Thanh vốn tái nhợt, trong sắc xanh giống như bao trùm lên một tầng xanh đen sinh khí cũng tựa hồ lập tức bị hấp dẫn.

Ánh mắt dần dần tiêu tan..., nàng nhìn Sở Ca, người nam nhân này không thật sự muốn mạng của nàng.

Có thể do được thần long khí ngấm vào, để cho nàng cảm nhận được đau đớn, đây cũng không phải là giả vờ.

Bản thân đối với Thần Long khí có chút đối lập, hiện tại trực tiếp thừa nhận thần long khí xâm nhập vào, phần thống khổ này căn bản không cần che giấu.

Từ trong mắt Sở Ca phóng ra vẻ thất bại cũng đã chứng minh tâm ý của hắn.

Hơi nóng âm ẩm thẳng đập vào mặt, làm cho ý thức sắp biến mất thu hồi lại được, Thanh Thanh ậm ừ gọi: “Vương gia...”

Sở Ca thông qua chứng thật là biết rõ Thanh Thanh xác thực không có Thần Long khí, tuy nhiên trong lòng có chút mất mát, ước chừng thu hồi lại phần sát khí và cảnh giác, buông lỏng tay ra.

Hô hấp thông thuận, Thanh Thanh vô lực nằm sấp trong xe, ra sức thờ hồn hể...

Một tay Sở Ca chống cằm nhìn Thanh Thanh, thần sắc trong mắt mất bất định giống như đang suy nghĩ gì đó.

Hắn không phủ nhận một lần nữa đánh giá nữ nhân này, ít nhất nàng cũng không phải biểu hiện vẻ ngoài dịu dàng ngoan ngoãn.

Chỉ có điều...

“Bỏn vương vẫn không tin, người cam tâm tình nguyện gả đến Yến quốc.”

Lời nói nhàn nhạt..., nhưng lại mang mùi phần khẳng định, cho dù Long Thanh Thanh từng nói qua, nàng cam tâm tình nguyện xuất giá, có thể Sở Ca vẫn không tin.

Cho dù là phế vật nhưng cũng là Long Nữ, trong cơ thể chảy chính là huyết mạch Tề quốc quý giá, Long Dật Tĩnh sao lại không có mục đích mà đưa nữ nhi của mình gả đến đây?

“Nếu như nói đáp án chính là thiếp thân chỉ vì Phiêu Phiêu mà cam nguyện gả đến Yến quốc.”

Thanh Thanh vén sợi tóc sau tai lên yếu ớt ngẩng đầu.

“Vì Long Phiêu Phiêu, người hy sinh lớn như vậy sao?”

Sở Ca hừ lạnh.

“Đối với Long Đường mà nói, thiếp thân là vết nhơ của bọn họ, mà Phiêu Phiêu thì khác nàng là tồn tại Long Đường không thể dao động. Dùng một phế vật đổi lấy hòa bình cho Yến quốc và Tề quốc, bài toán này Long Dật Tĩnh tính không sai, Tề vương tự nhiên cũng sẽ không biết phản đối.”

Đối với những thứ nàng nói, tất nhiên Sở Ca cũng sớm biết rõ, chỉ là chuyện cho tới bây giờ lại từ trong miệng của nàng nói ra không khỏi có chút châm chọc.

“Đã như vậy, người cũng có thể rời khỏi Long Đường, chắc hẳn cũng không có ai ngăn cản người.”

Đối với sự bảo hộ của Long gia tộc, Thần Long khí chính là cân nhắc tầm quan trọng của một người, ví như Long Thanh Thanh không có chút thần long khí trên người có lẽ nên sớm rời đi.

Vì sao nàng phải nén chịu nhiều như vậy, còn tiếp tục ở lại Long đường?

“Mặc kệ người của Long Đường đối xử với ta như thế nào, nhưng Phiêu Phiêu một mực đều bảo vệ ta, cho dù Vương gia cảm thấy thiếp thân đối trá cũng được, thiếp thân vẫn sẽ ở lại Long Đường, chỉ là vì tìm cơ báo đáp ân tình nhiều năm của Phiêu Phiêu.”

Con người Thanh Thanh đen u tối như mực, vẻ mặt chân thành tha thiết làm cho người không thể nào hoài nghi.

“Lần này có thể nói chính là cho thiếp thân cơ hội. Cho nên Vương gia hỏi thiếp thân có phải cam tâm tình nguyện gả đến Yến quốc, thiếp thân trả lời là cam tâm tình nguyện. Chỉ cần có thể báo đáp Phiêu Phiêu, thiếp thân không tiếc đổi lấy tuổi xuân của chính mình.”

Sở Ca kinh ngạc nhìn lên đón nhận ánh mắt kiên định của nữ nhân trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Thanh Ca Đại Giá Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.